

ВЕЛИКА СРБИЈА

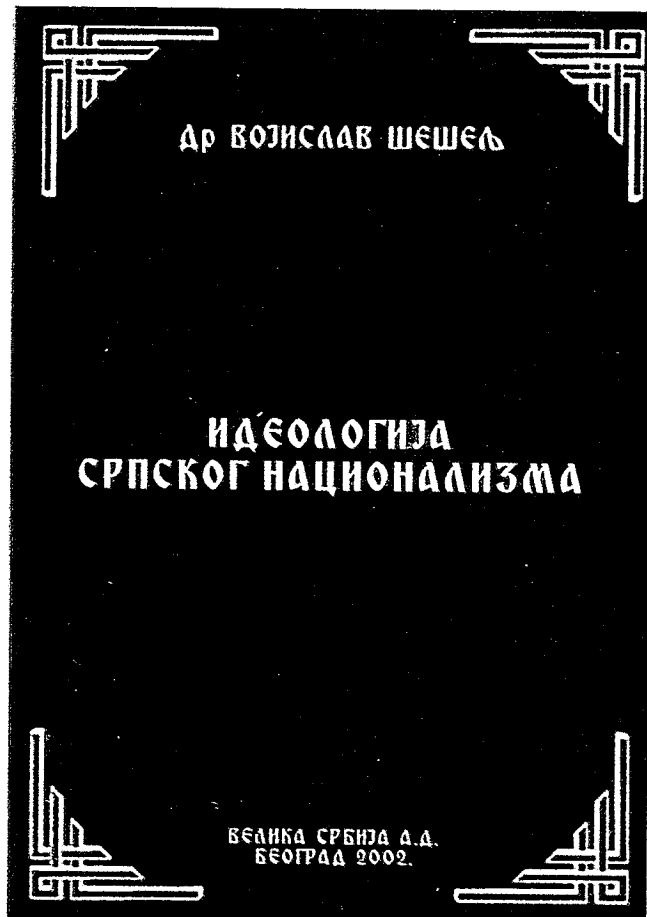

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈУН 2005. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVI, БРОЈ 2153

НАЈВЕЋА

ЛОПУЖКА!

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК

У својој најновијој књизи проф. др Војислав Шешел, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма. Шешелево дело одликује критички приступ и бриљантна анализа, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешел је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

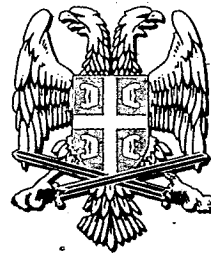
ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1300 ДИНАРА. ПРАВО ПОПУСТА ОД 50% ИМАЈУ СВИ ЧЛАНОВИ И СИМПАТИЗЕРИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

КЊИГА “ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА” МОЖЕ СЕ КУПИТИ У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОБЕДЕ 3, 11080 ЗЕМУН КАО И У СВИМ ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОВЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног и

одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Огњен Михајловић, Амлад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радега,
др Бранимир Блажић, Љубомир
Краговић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Владимир Кадић

Унос текста

Весна Марић и Златија Севић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Председник Издавачког савета

Др Борђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,

Томислав Николић, Маја Гојковић,

Гордана Поп-Лазич, Радослав Кањерић,

Александар Вучић, Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,

Огњен Тадић, Александар Василијевић,

Зоран Красић, Миролуб Вељковић,

Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

СЗР штампариа „Драгић”, Борђа

Јоановића 20, 23000 Зрењанин,

тел: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија”, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада
примерака: последња колорна страна
корица 100.000 динара; унутрашња ко-
лорна страна корица 80.000 динара; уну-
трашња новинска страна 60.000 динара;
1/2 унутрашње новинске стране 30.000
динара; 1/4 унутрашње новинске стране
15.000 динара; плус порез на промет.

Томислав Николић:

• КОСОВО И МЕТОХИЈА МОРА ДА ОСТАНЕ
У САСТАВУ СРБИЈЕ 2

Косово и Метохија

• ПЉАЧКА ПОД МАСКОМ
ПРИВАТИЗАЦИЈЕ 6

Поплаве

• РАДИКАЛИ ГРАДЕ КУЋЕ 11

Карић - лопуџа

• ТАЈКУНИСАЊЕ ПОЛИТИКЕ 14

Пљачка столећа

• ВЕЉА ИЛИЋ - СРПСКИ ТЕНДЕРМЕН 16

Академик Чедомир Попов:

• РАСТАКАЊЕ СРПСКОГ НАРОДА
НИЈЕ ЗАВРШЕНО 21

Проф. др Оливер Антић:

• ДАНАС ПЛАЊАМО ЦЕХОВЕ
ИЗ НАШЕ ИСТОРИЈЕ 26

Гушење слободе

• ТРИБИНА О СРЕБРЕНИЦИ ИЗБЕЗУМИЛА
СРПСКЕ „ВОДИЧЕ КРОЗ КАТАРЗУ” 30

Поглед на економску стварност

• ММФ ШТИТИ ИНТЕРЕСЕ
БОГАТИХ ЗЕМАЉА 31

Снимци са тајног Брионског састанка

• ТУЋМАН: ДА СРБИ НЕСТАНУ! 40

Фалсификовање историје

• ЕТНОЛИНГВИСТИЧКИ И ДУХОВНИ
ПРОБЛЕМИ „ХРВАТА” 51

Томислав Николић, дан пре седнице Савета безбедности на којој се расправља о постигнутиим

Косово и Метохија мора

Активности Српске радикалне странке последњих месец дана биле су усмерене на председника Владе Војислава Коштуницу и на председника Србије Бориса Тадића, да се од њих извуку јавна обећања грађанима Србије да неће заступати никакву промену граница, да неће дозволити да било ко од њихових сарадника или неко од њих двојице потпише или се сагласи са било којим решењем које би значило одвајање Косова и Метохије из састава Србије, које би значило нову државу на територији Косова и Метохије и бекство Срба са Косова и Метохије.

Томислав Николић, заменик председника Српске радикалне странке изразио је незадовољство што је представник наше земље на седници Савета безбедности Небојша Човић, у кога Српска радикална странка никада није имала поверења. „Из неких разлога, а ја не знам које природе, Војислав Коштуница је задржао Човића на месту председника тог Координационог центра за Косово и Метохију. Претпостављам да ће да ради искључиво по инструкцијама. Наш глас имаће ако буде заступао ставове о којима су се јавно изјаснили Тадић и Коштуница,” наглашава Николић.

Он децидирано каже да Човић не сме да се сагласи са било којом констатацијом која би говорила о томе да је на Косову и Метохији сада могуће да се живи, да је стање нормализовано или да је ситуација боља. „Не сме, зато што је ситуација на терену иста као некада. Терористи су се само мало примирили и чекају да ли ће остварити циљ,” истиче заменик председника Српске радикалне странке.

● *Албанци могу да прогласе све Србе, могу да прогласавају шта год хоће, све док се Србија с тим не сложи то неће бити међународно ваљано и међународно признато. Ја због тога инсистирам на ставовима председника државе и председника Владе. Ако један од њих буде попустио и било шта прихвати и потпише или њихов представник, онда ми више нећемо моћи ни да се у међународним институцијама боримо за Косово и Метохију. Нажалост, иако је, ипак као је Николић.*

● *Ако је услов да уђемо у Европску унију то да треба да дамо Косово и Метохију, ми у Европску унију нећемо да иђемо, децидиран је заменик председника српских радикала.*

Он је објаснио да се на седници Савета безбедности прави завршна припрема за извештај чије ће писање трајати месец – месец и по дана и који ће да буде увод у решавање статуса. „Уједињене нације спремају извештај о стандардима, о поштовању стандарда, о остварењу стандарда на територији Косова и Метохије и тај извештај ће негде у јулу бити усвојен у Уједињеним нацијама. Од тога све зависи, и није свеједно хоћемо ли ми сутра рећи да нема ништа од испуњења стандарда или ћемо рећи: да, креће се на боље, као што покушавају да нам то подвуку. Значи, неће бити решено ништа на тој седници, али ће се открити влада Србије и председник Србије. Њихове реакције ће нам бити путоказ шта можемо да очекујемо од Србије. Знате, окупација је једно а пристанак и потпис је друго. Хрватска је окупирали Републику Српску Крајину али нема нигде сагласност ниједног представника тадашње Српске Крајине да то учини и то питање је отворено. Та копча није затворена.

Косово и Метохија – Албанци могу да протерају све Србе, могу да прогласавају шта год хоће, све док се Србија с тим не сложи то неће бити међународно ваљано и међународно признато. Ја због тога инсистирам на ставовима председника државе и председника Владе. Ако један од њих буде попустио и било шта прихвати и потпише или њихов представник, онда ми више нећемо моћи ни да се у међународним институцијама боримо за Косово и Метохију. Нажалост, тако је. Коштуница са седам - осам посто бирачког тела данас одлучује о судбини Косова и Метохије, Борис Тадић са осамнаест до двадесет посто би-

стандардима на Косову и Метохији, објашњава значај става који брани наши представник

да остане у саставу Србије

• *Нема у Србији никога ко би смео да поштинше било шта што би Косово и Метохију издвојило из Србије. Ајсолућно сам сигуран у то, наглашава Николић.*

• *Не поштављајте никакве услове који би значили да неће бити разговора, зато што бисмо и ми могли у бескрај да поштављамо услове. Овде се само поштавља поштане хоћемо ли да разговарамо или не, поручио је Албанцима заменик председника Српске радикалне странке.*

рачког тела данас представља Србију као председник и то је сад тренутно тако," нагласио је заменик председника српских радикала.

Николић наглашава да се, када је Косово и Метохија у питању, српски радикали не боре против оних који су тренутно на власти. „Борићемо се против њих свим методама уколико на било који начин издају Косово и Метохију. Понављам, оно што су мени рекли не даје ми за право да сумњам у њихове ставове, али познајем обојицу, може да се деси да ми нешто и нису рекли. Али то онда нису рекли грађанима Србије, а не мени. Ја сам тамо ишао у име свих оних који ће гласати за Српску радикалну странку, у име огромне већине грађана Србије. Нас тренутно води мањина. Не успевамо у парламенту да покренемо тај механизам који се зове смена власти зато што се они држе као прева али и до тога ће доћи. Осипа се та владајућа већина а тек ће да се осне кад се осети да су близу избори. Тад се праве нове комбинације. Али док нас воде, иако су мањина, нека слушају наш став, и ако га слушају имаће нашу подршку," истакао је Томислав Николић.

Не прихватамо трампу – Косово и Метохија за Европску унију

Он је нагласио да Небојша Човић треба да подсети Уједињене нације да су давале подршку Албанцима 20 година да игноришу државу у којој живе, и да то онда није био проблем за Уједињене нације. „Сада је проблем што Ср-

„Статус Косова и Метохије одређен је Резолуцијом 1244. Ко мисли да мења статус, мора да донесе нову резолуцију, а нова резолуција не може да прође без Кине и Русије. Тако да то иде јако тешко", оценио је Николић.

би игноришу привремене институције Косова и Метохије, а неупоредиво теже живе Срби него Албанци у оно време кад су бојкотовали. Да нису бојкотовали, владали би Косовом и Метохијом. Срби више не могу да владају Косовом и Метохијом, у локалној самоуправи, у органима Покрајине – нису већина. Албанци су све то могли да имају на Косову и Метохији да су излазили на изборе. Велика је разлика. Србе сад треба да подрже Уједињене нације, баш као и Албанце некада, јер су сви разлози сад на страни Срба и те разлоге не смеју да забораве Тадић и Коштуница," нагласио је Николић.

„Нисмо превише мирни пред ово заседање али ако Небојша Човић буде испуњавао налоге и ако су ти налози у складу са оним што смо сва тројица обећали грађанима Србије онда Србија неће прихватити никакав нови услов, никакав нови ултиматум," додао је он.

Николић је указао на чврст став српских радикала о још једном питању и рекао: „Ако је услов да уђемо у Европску унију то да треба дамо Косово и Метохију, ми у Европску унију нећемо да идемо."

Уколико дође до издаје на седници Савета безбедности, Николић је поручио Човићу и актуелној власти: „Човић нека се не враћа, а и ове ћемо да почистимо овде, јер овде се ради о Косову и Метохији. Не ради се ни о чему другом. Мислим да би се створили услови за излазак грађана на улице и за рушење власти на грађански начин. И ту више нема политике, нема странака – у питању је држава. Кад је држава у питању, са издајницима се тако обрачунава. Тако да сам убеђен да то једноставно не долази у обзир. Понављам, убеђен сам да издаја не долази у обзир. Јер треба овде да се живи, треба и њихова деца и њихови унуци

Косовскометохијска драма

да живе овде. Са таквим теретом не верујем да би ико ко је сада на власти могао да остане да живи у Србији а да оде стотине људи. То ми је незамисливо," наглашава Томислав Николић.

Он је категоричан да Косово и Метохија мора да остане у саставу Србије. „Нема у Србији никога ко би смео да потпише било шта што би Косово и Метохију издвојило из Србије. Апсолутно сам сигуран у то," наглашава Николић.

Он је пренео став Тадића и Коштунице да статус Косова и Метохије неће бити онај који је био пре бомбардовања и да је то немогуће и тражити и одбранити. Такође је рекао да ће председници Владе и Републике имати разговоре са представницима привремених институција на Косову и Метохији у којима ће разговарати о степену аутономије који ће јужна српска покрајина имати, и о степену заштите који ће Срби и остали неалбанци имати у оквиру те аутономије.

Николић је рекао да је приметио да код Бориса Тадића постоје одређене стрепње у смислу употребе крајње чврстине. „Нисам приметио да је спреман да можда поднесе оставку или да употреби крајњу чврстину уколико крене наопако по Србију. Рецимо и када је у питању употреба војске. Ту је Борис Тадић био јасан и рекао ми је да он никако није за употребу војне силе," нагласио је заменик председника Српске радикалне странке.

Николић је рекао да се о том питању није изјаснио јер нема ни војску нити полицију, а да ће свој политички став изнети ако буде требало. „Овог часа мислим да није потребно, јер у овом тренутку Западу не одговара независно Косово и Метохија," истакао је он.

Николић је нагласио да је и Коштуници и Тадићу рекао да српски радикали неће подржати никакав прелазак надлежности са Уједињених нација на Европску унију или неку другу организацију у вези са Косовом и Метохијом. „Ми у Савету безбедности имамо бар две чланице у које можемо да имамо поверења, то су Русија и Кина, а у Европској унији немамо никога. Никога ко би бранио наше принципе," упозорио је Николић.

Он је додао да већ два месеца зове Русију да да сагласност и да пристане да брани оно што ми предлажемо, јер то онда више нико не може да напада. Николић је ту указао да Русија води рачуна о својим интересима и да мора да буде прихватљиво и за њих, а према његовој оцени, наши захтеви су прихватљиви за Русију.

Заменик председника Српске радикалне странке је поново указао на страначки став да је статус Косова и Метохије одређен Резолуцијом 1244. „Ко мисли да мења статус, мора да донесе нову резолуцију, а нова резолуци-

„Српски радикали неће подржати никакав прелазак надлежности са Уједињених нација на Европску унију или неку другу организацију у вези са Косовом и Метохијом. Ми у Савету безбедности имамо бар две чланице у које можемо да имамо поверења, и то су Русија и Кина, а у Европској унији немамо никога. Никога ко би бранио наше принципе", упозорио је Николић.

ја не може да прође без Кине и Русије. Тако да то иде јако тешко," оценио је Николић.

Он је оценио да је велика штета што је питање Косова и Метохије гурано пет година под теших, што никада представници власти нису хтели озбиљно о томе да разговарају, што Скупштина о томе није расправљала пре ове седнице Савета безбедности.

Само је независност „више од аутономије”

Николић истиче да је Тадићу и Коштуници рекао да је за српске радикале неприхватљив израз „више од аутономије” и да политичка теорија и пракса не познају ништа што је више од аутономије а није независност. „Да сам на њиховом месту ја бих говорио о високом степену аутономије, о највишем облику аутономије, о до сада незабележеном облику аутономије али никада не бих рекао „више од аутономије”. Отприлике се зна решење. Србија мора да остане јединствена, Резолуција 1244 говори да ће на граници бити наша војска и полиција. Аутономија Косова и Метохије је обезбеђена, на жалост, протеривањем Срба, и сад им је потпуно сигурна та аутономија и имаће је. Имаће своју локалну самоуправу, имаће на нивоу Покрајине извршну власт, правосуђе, вероватно и Устав, то не може да се заустави, али зато ће сви Срби на територији Косова и Метохије бити потпуно заштићени. И мислим да је право решење да правосуђе за Србе буде у Београду, а не на Косову и Метохији, да одбрана Срба у селима у којима живе буде у рукама Срба, да тамо полиција буде састављена искључиво од Срба, да могу да се бране. Ми ћемо им помоћи да се бране, и веома дуго мора да остане безбедно присуство снага Уједињених нација, веома дуго. Познајући Албанце, ја мислим да ја нећу дочекати да оду снаге Уједињених нација са Косова и Метохије. Једноставно, мораће да остану вечито," нагласио је Николић.

Он је указао на чињеницу да се појавио неки нови материјал Владе Србије, у којем се налазе буквално преве-

дене неке речи из енглеског језика које у нашем језику ништа не значе или бар нико не зна шта значе. У том документу пише: „залагаће се за одрживи повратак Срба на Косово и Метохију” и та реч „одрживи” буквално се преноси из енглеског језика у наш, а нема грађанина Србије који зна шта то значи – да ли је то безбедан повратак, да ли је то трајни повратак? „Зато бих замолио Владу Србије да не преводи него да пише на српском, да нам каже за какав повратак Срба и осталих неалбанаца се залаже на Косову и Метохији. Не знам како да применимо реч „одрживи” и ко је то убацио у наш језик. Убацила ова деца што нам доносе законе из иностранства и преписујемо их. Већ је познат тај манир. Свака влада која хоће нешто да нам овде финансира тражи да њен пројекат прихватимо. Тај документ о Косову и Метохији мора да буде на српском зато што се искључиво због забринутости за неалбанце пише тај документ. Албанци имају своја документа,” нагласио је Николић.

Он је истакао да је ово последња прилика да Срби коначно буду уверени да могу да остану или да се иселе са Косова и Метохије, и да они то знају. „Није им лако и свако од вас ко је родитељ зна како је доле тешко. Неко би могао да помисли да су људи садисти према рођеној деци јер их држе у условима у којима нико не би држао ни робове а камоли депу. Али углавном је то сиротиња која више нема где. Нису то више само старци који не желе да напусте кућу, хоће да умру тамо. Не, овде се ради о младим људима који немају где. У који крај Србије да дођу, где их то чека посао? Опет је најбоље на свом имању. Камо среће да је сваки Србин данас на свом имању, сваки Хрват на свом имању, сваки Албанац на свом имању, камо среће. Значи, веома су забринути и знају да је ово последња прилика. Ову прилику власти из Београда не смеју да пропусте.

Русија се с правом као економска и војна сила поново меша у односе у Европи. Једно време је била у одступници, данас је то партнер са којим морају да разговарају. А њен интерес на Балкану је велики. Њен интерес у Србији је огроман, јачи од интереса било које друге државе. Наш интерес да Русија овде буде умешана јачи је него да то буде било која друга држава. Само што то ови из ДОС-а неће јавно да признају, а трче код руског амбасадора и у руску Владу кад им треба помоћ у Контакт групи.

И Шпанија и Француска, Италија, Велика Британија имају тај проблем, а ко зна како би се све то развило када би пукло на Косову и Метохији, једном кад крене. Ми имамо тај проблем јер су се људи дигли на оружје и оружјем праве државу. А питање је да ли ће то ускоро у Европи бити могуће, и у другим државама и без оружја.

Имате у Немачкој читаве градове у којима су у већини или Турци или неко други. Читаве покрајине. Долази до миграција. Не знам како ће то бити решено у другим државама ако нама отму Косово и Метохију и створе државу. Државу са шефовима мафија у Европи који тргују наркотицима. Албанија и Косово и Метохија тренутно тргују пола Европе наркотицима. То је велико зло,” рекао је Николић.

Он је позвао Коштуницу да не одустаје од тога да се разговор са Косумијем одржи баш у Призрену, да не попусти. „Његов је предлог, његова је иницијатива; нека кажу представници привремених институција Косова и Метохије, а зашто не Призрен. Нека не нуде други град, нека кажу зашто не Призрен. Можда их је срамота што су протерали све Србе, што су порушили све цркве. Нама је сваки град у Србији подједнако вредан, сваки град на Косову и Метохији подједнако вредан. За Призрен историја везује и Албанце и Србе. Зашто не би то било у Призрену,” нагласио је Николић.

Он је Албанцима поручио да не постављају никакве услове који би значили да неће бити разговора, зато што бисмо и ми могли у бескрај да постављамо услове. „Овде се само поставља питање хоћемо ли да разговарамо или не,” закључио је Николић.

Однос према Влади и према Косову и Метохији, Николић је још прецизније објаснио, одговарајући на једно новинарско питање (које је свој епилог доживело на седници парламента, али га наводимо ради пуне истине и бољег разумевања става) које је гласило – да ли су му интереси странке пречи од интереса земље када је баш у овом тренутку решио да руши Владу?

„Да су ми пречи, не бих се састајао са Коштуницом и Тадићем и не бих јавно давао подршку обојици у вези решавања питања Косова и Метохије. Рекао сам им – ја не припадам вашој политичкој опцији али вас не нападам када морате да браните Косово и Метохију. Ми смо бранили Косово и Метохију а ви сте нас нападали, правилни штрајкове и демонстрације, шта све нисте радили. Ми нисмо лицемерни. Ми се бавимо политиком, али нам је Косово и Метохија важније од свега. Ова Влада ће да обавља своје послове и ако је срушимо, бар још четири месеца у истом саставу. Ако је срушимо и за два дана изабери нову, шта смо ми ту пореметили?”

То би могао да буде изговор ове Владе да не падне, али ми је рушимо због принципа. Није смела да отме ниједног грађанина и да га пошаље у Хаг. Отела је макар једног Лукића, који никада није демантовао своју породицу да је отет. Ми смо морали да приступимо рушењу Владе,” објаснио је Томислав Николић. □

Окупирана власт на Косову и Метохији заједно са Албанцима ошима имовину Републике Србије под маском приватизације

ПЉАЧКА!

Пишу: Будимир Ничић и Елена Божић Тамаријан

Сведоци смо трагичне чињенице да привремене косовскометохијске институције апсолутно игноришу Републику Србију и њене законе и права. Већ две године на Косову и Метохији се, под маском приватизације, буквално пљачка републичка имовина. Распродаја се наставља, продају се све фабрике грађене и пре двадесет, тридесет, четрдесет година и то све под фирмом – „ново предузеће“.

До сада нисмо видели никакве активности републичке Владе да се ова отимачина заустави, али смо на недавно завршеној Четрнаестој годишњој скупштини Европске банке за обнову и развој, могли да видимо понижавајући положај Владе. Наиме, пошто је представник тзв. Косовске повереничке агенције, која је задужена за отимање српске имовине, изразио своје задовољство учешћем на скупу и захвалио се на значајним смерницама које ће Агенција да следи у наставку „приватизације“, Мирољуб Лабус је благо покушао да укаже на чињеницу да, како је он рекао, није у реду што у процесу приватизације на Косову и Метохији не учествује и републичка Влада, али је био грубо прекинут. До сада је већ приватизовано 50 одсто друштвених предузећа и Влада би морала под хитно да реагује и да поведе спор пред неким од међународних судова.

Пре две године тадашњи шеф УНМИК-а Михаел Штајнер, супротно Резолуцији 1244 Савета безбедности Уједињених нација, донео је Уредбу о приватизацији друштвене имовине на Косову и Метохији. Интересантно је да је том Уредбом била предвиђена приватизација само здравих делова, увелико већ покрадених и опљачканих фирми. Међу Србима на Косову и Метохији све је чешће уверење да актуелна власт у Београду не сме ни да помене питање приватизације под притиском Међународног монетарног фонда, Европске банке за развој и других међународних финансијских институција, који им диктирају шта и како да раде.

У општем хаосу који је настао након повлачења војних и полицијских снага са Косова и Метохије, настала је права пљачка предузећа и фирми тако да је однето све што је могло да се покраде. Остале су само тешке машине чији су монтажни делови, уколико су могли да се употребе у друге сврхе, нестајали наочиглед 50.000 војника КФОР-а и УНМИК полиције. Тако су фабричке хале остале готово празне, а остаци машина подсећали су, као споменици, да се некад у тим фирмама радило и производило. Због тога не треба да чуди што се Уредба Штајнера односи само на здраве делове, којих је остало веома мало.

Међутим, у даљем току „приватизације“ (читај: пљачке) Косовска повереничка агенција (КПА) којој је припао за-

датак да приватизује привреду наишла је на велике проблеме, јер нови власници нису могли да укњиже новокупљене фабрике и предузећа, јер су њихови прави власници Фонд Републике Србије и многа друштвена предузећа широм Републике. Многи од колектива прошли су кроз власничку трансформацију, која се на Косову и Метохији одвијала у периоду од 1992-1996. године, а ниједном уредбом УНМИК-а нису стављени ад акта закони по којима је тадашња трансформација урађена, тако је испало да КПА приватизује предузећа која нису у њеном власништву, на шта, ни по једном закону у свету, нема право. Због тога је свакодневно вршен огроман притисак на тадашњег директора КПА Марију Фучи, која је на ту функцију именована од стране Уједињених нација. Такав притисак од стране привремених косовских институција уродио је плодом јер је Фучи, једноставно протерана са Косова и Метохије, што је довело до одушевљења међу Албанцима, међутим, права паника завладала је када се Марија Фучи вратила поново у Приштину, али на срећу Албанаца, не више као први човек КПА.

Такав развој догађаја довео је „приватизацију“ на Косову и Метохији у прави ћорсокак. Излаз је пронађен у новој Уредби новог шефа УНМИК-а Сорена Јесена Петерсена, која је омогућила да се једноставно прода неко предузеће без претходног утврђивања власништва. Тако су фабрике и предузећа на Косову и Метохији постала ничија, као да су пала с неба, па се и приватизација по том принципу сада одвија. Због тога не треба да чуди изјава заменика шефа УНМИК-а задуженог за економију Јоакима Рикера да је његов план да до краја године приватизује 90 одсто друштвених предузећа на Косову и Метохији. Овом новом уредбом избјеген је адут из руку српских власти да не признају приватизацију, јер је власник већине предузећа држава Србија, а с друге стране КПА нема више проблем са, како кажу, историјским документима за утврђивање власништва.

Из Београда стижу тврдње да Срби не учествују у приватизацији, али то, ипак, у суштини није тачно. Изгледа да увек има оних Срба који пристају да Шиптарима буду покриће за испуњавање тзв. мултиетничких стандарда. У Косовској повереничкој агенцији запослено је неколико Срба, углавном портира, возача, превозилаца. Једном Србину, Александру Михајловићу, припала је „част“ да наводно ради као некакав контролор. Он би можда и могао да контролише приватизацију, када би као виши санитарни техничар познавао економске и привредне проблеме. То, међутим, ништа не значи за УНМИК и КПА јер они машу, како кажу, мултиетничким списком запослених

KOSOVO TRUST AGENCY
 Agencija Kosovare e Mirebesimit • Kosovska Agencija Poverenja

No.8 Ilir Konushevci Street (former United Nations Communications Compound) u Pristina u Kosovo
 Tel: ++381 38 500 400 101 Fax: ++ 381 38 248 076 E-mail: kta@eumik.org

DP "PERPARIMI" U SERBICI
SPISAK RADNIKA KOJI SU STEKLI PRAVO NA DEO PRIHODA OSTVARENOG PRIVATIZACIJOM DP "PERPARIMI" U SERBICI

Poslovanje i aktiva DP "Perparimi" ("Buducnost") u Srbica, registarski broj u Privrednom Suda u Prištini FI 799/89 privatizovani su u skladu sa procedurom otvorenog tendera, sprovedenom od strane Kosovske Agencije Poverenja. Prema članu 10 Uredbe UNMIK-a 2003/13, 20 % prihoda ostvarenog prodajom biće respedeljen radnicima DP "Perparimi" u Srbici koji ispunjavaju predviđene uslove.

Sledi spisak radnika za koje je utvrđeno da su stekli pravo na 20 % od prihoda ostvarenog prodajom:

Ademi Milazim
 Ademi Qerim
 Ahmeti Bexhet
 Ahmeti Xhafer
 Ahmeti Ymer
 Aliu Sylejman
 Aruqi Xhevat
 Avdiu Avdi
 Avdiu Feriz
 Avdiu Sahit
 Avdvi Fadil

Dobra Januz
 Dobra Sadije
 Duraku Ilmi
 Durmishi Brahush
 Durmishi Ferat
 Durmishi Hysni
 Durmishi Rrahim
 Durmishi Xhevat
 Elshani Rrahman
 Emini Destan
 Emini Emin

Hasani Xhevat
 Hasani Zeqir
 Haxhiu Ahmet
 Haxhiu Ismet
 Haxhiu Pajazit
 Haziri Riza
 Ibishi Murat
 Ibishi Sami
 Ilazi Smajl
 Imeri Ibrahim
 Imeri Enver

Murtezi Murtez
 Musliu Imer
 Musliu Miftar
 Mustafa Fetije
 Mustafa Habib
 Mziu Bahtir
 Mziu Isa
 Ndreshaj Bashkim
 Nebihi Rexhe
 Ngucati Musa
 Nuradini Avdyli

Smajli Demir
 Smajli Fejzulla
 Smajli Musa
 Spahiu Fetah
 Spahiu Hasime
 Spahiu Rrahim
 Spahiu Sahit
 Syla Azem
 Syla Zymer
 Tahiri Abaz
 Tahiri Jakup

у КПА, иако на том списку нема ниједног Србина који је у позицији да се нешто и пита или да одлучује о приватизацији.

**У процес приватизације укључен само албански
 Независни синдикат, а српски радници остављени
 на цедилу**

С друге стране, овим моделом, као и претходним, предвиђено је и учешће синдиката, чија је улога достављање спискова запослених, како би радницима у колективима који се приватизују припало 20 одсто капитала. Та улога намењена је Независном синдикату Косова, који нема ниједног члана српске националности. За тај посао који обавља Независни синдикат, припада му један посто од вредности фирме. На инсистирање представника Савеза синдиката Косова и Метохије, који је саставни део Савеза синдиката Србије, УНМИК је реаговао једино тако што је тражио да се они региструју при УНМИК-у како би могли да буду укључени у процес приватизације. С обзиром да правог синдикалног организовања међу Србима нема, јер нема ни радника на својим радним местима, а синдикат је након протеривања из својих просторија у Приштини остао на улици, није било ни значајнијих видљивих активности.

Стојан Јовановић, који за себе каже да је формални председник Већа Савеза синдиката града Приштине, истиче да је у неколико наврата интервенисао у синдикалној централни у Београду, али одговора на питање да ли ће српски синдикат бити укључен у процес приватизације на Косову и Метохији још увек нема.

Синдикалним активностима међу Србима се бави контролор у КПА Александар Михајловић, који прикупља спискове радника и на тај начин покушава да оправда своје наводно учешће у приватизацији. Јовановић каже да се у канцеларији Савеза синдиката Косова и Метохије, која се налази у згради Већа савеза синдиката Србије у Београду, прикупљају документа и спискови радника ко-

ји се прослеђују Координационом центру како би се на неки начин, макар судским путем, заштитила права радника. Он додаје да то није нити може бити синдикално деловање, али је за сада једини начин јер све остало не функционише. „Не треба се љутити ни на кога из Савеза синдиката Косова и Метохије који су били запослени до 1999. у овој институцији, јер су они од тада без икаквих примања, овлашћења и услова за рад”, наглашава Јовановић.

Недавно је делегација Савеза синдиката Косова и Метохије боравила у Београду и покушала да од своје централе добије став како да се српски синдикат понаша у наредном периоду. До тог става се није дошло ни у Синдикату нити у Координационом центру где су синдикалци покушали да чују мишљење српских власти. Стојан Јовановић каже да је највећи проблем што је у процес приватизације укључен једино Независни синдикат, који има само чланове албанске националности. „Интереси тог синдиката су да сви његови чланови остану на својим радним местима и након приватизације и да раде у бољим условима и више зарађују. То нигде у свету није проблем и то је потпуно нормално, ако се изостави да су ти албански радници дошли на радна места са којих су 1999. године протерани Срби”, наводи он. У томе и јесте сукоб интереса између албанског и српског синдиката, који тражи да се протерани радници врате на своја радна места, која су у међувремену заузели Албанци.

Након овакве приватизације српским радницима остаје да прођу кроз танталове муке како би добили део оног што су давно зарадили у својим некадашњим фирмама. С друге стране, на тај начин фирме остају без српских радника, а они без могућности да се врате на своја радна места, јер се зна да су нови власници искључиво Албанци и да их неће вратити на посао. У досадашњем току приватизације није забележен случај да је неко предузеће на Косову и Метохији купио неки Србин, већ су то искључиво Албанци или неки припадник међународне администрације. С обзиром да се зна какви су међуетнички односи на Косову и Метохији, нема ни говора да ће Албанац, који је купио неко пре-

КОСОВСКОМЕТОХИЈСКА ДРАМА

дузеће запослити Србина, па макар он био и врхунски стручњак.

Приватизација на Косову и Метохији може постати веома тешко политичко питање оног тренутка када на ред дођу предузећа са севера Косова и Метохије, јер се може десити да у Звечану, Лепосавићу, Лешку и другим местима фирме купе Албанци. Нови власници ће свакако запослити своје сународнике, што у садашњим околностима врло лако може да прерасте у етнички сукоб.

Јовановић наводи да у оваквим условима приватизације, не чуди што се дешава да Независни синдикат Косова „случајно“ изостави по неколико стотина српских радника са списка који се предају КПА. Због тога су радници принуђени да преко адвоката остварују своје право на власништво. Сасвим је друга прича што „ефикасно“ судство на Косову и Метохији баналне случајеве, и поред комплетне радне документације, одуговлачи годинама. Већина тих радника, који на тај начин покушавају да остваре своје право, живи изузетно тешко, а многи, вероватно, на жалост, неће ни дочекати да се исправи неправда према њима.

Уместо да је власт у Београду организована, као што није, и да синхронизује акцију са људима који су некада радили у косовској привреди и да од директора и председника синдиката у сваком колективу затражи спискове радника и имовине, и да се са таквом документацијом појави пред међународним судовима, све се своди на активности неколико адвоката, који своје услуге нормално наплаћују оног тренутка када радници остваре своја права, без обзира што су ти исти адвокати ангажовани од стране Координационог центра.

Најгора ствар у свему томе је што су људи потрошили читав радни век радећи у косовскометохијској привреди, а данас су препуштени сами себи, како би остварили оно што им, у процесу и овакве приватизације, по свим за-

Шеф УНМИК-а Сорен Јесен Петерсен донео је крајем априла нову Уредбу о приватизацији друштвених предузећа на Косову. По тој Уредби предузеће може бити продато и без утврђеног власништва. Као главни разлог за овакав поступак Петерсен наводи немогућност КПА да преиспита право власништво предузећа у претходном периоду. Крајње цинично звучи изјава Петерсена који каже да је ова уредба много боља од претходне јер се њоме наводно регулише заштита права. Чињеница је да Петерсен овим поступком најгрубље крши људска и колективна права Срба, као и права државе Србије, које у западним земљама одакле и сам Петерсен долази представљају неприкосновено право.

До сада је у Покрајини приватизовано око 50 одсто друштвених предузећа. Највећи број предузећа приватизован је методом обичног спин-офа, када купац, сем уплате лицитираног износа, нема никаквих других обавеза. Предвиђено је још да предузећа могу отићи на ликвидацију. Купац предузећа у свим случајевима нема никакве обавезе према евентуалним дуговима или задужењима тог предузећа пре приватизације.

конима припада. Јовановић тврди да се на Косову и Метохији не одвија никаква суштинска приватизација, без обзира да ли је у питању уредба Штајнера или Петерсена већ, како каже, албанизација косовске привреде, која је углавном подигнута захваљујући кредитима некадашње Југославије, где су радници из центарлног дела Србије ипак

KOSOVO TRUST AGENCY

Agjencia Kosovare e Mirëbesimit ♦ Kosovska Agjencia Poverenja

Kosovska poverenička agencija privatizuje društvena preduzeća DP na Kosovu metodom spin-offa i likvidacije. Pozivaju se investitori da kroz otvoreni tender kupe "nova preduzeća" stvorena od osnovne aktive i neke ograničene pasive DP-a navedenih dole.

KOSOVSKA POVERENIČKA AGENCIJA OBJAVLJUJE PRIVATIZACIJU SLEDEĆIH NOVIH PREDUZEĆA

Novo preduzeće Plastika: Nalazi se u centru Prištine. Odlična lokacija za izgradnju nekretnina. Zemljišna parcela veličine 12.210m² sa dve proizvodne zgrade, dva skladišta i jednom zgradom administracije. Preduzeće je ranije bilo važan proizvođač plastičnih kalupa za raznovrsnu komercijalnu i industrijsku upotrebu. Sada je proizvodnja ograničena pošto je prostor kratkoročno iznajmljen trećim licima.

Novo preduzeće Farmed: Nalazi se u centru Prištine. Važno kosovsko preduzeće za veleprodaju farmaceutskih proizvoda. Zemljišna parcela veličine približno 11.000m². Kancelarijski prostor veličine 400m². 7700m² magacinskog prostora. Dve rashladne komore. Laboratorija za testove. 2 lifta nosivosti po 2 tone. Garaža. Rezervoar za alkohol koji hvata 30.000 litara. Još jedan rezervoar za skladištenje koji hvata 10.000 litara. Zgrade i oprema su u dobrom radnom stanju. Sada ima 53 radnika.

Novo preduzeće Agromorava Motel: Nalazi se u Vitini. Motel veličine 924m², pomoćni objekat veličine 96m², skladište veličine 25m².

Novo preduzeće Agromorava Električni mlin: Nalazi se u Kabašu/Vitina. Objekat za mlevenje i skladištenje žitnih proizvoda. Mlin ima 6 spratova, visok je 19m i veličine 2166m². Zgrada administracije. Hangar za skladištenje. Stari mlin. 6653m² zemlje.

Novo preduzeće Fabrika crepa "Perparimi": Nalazi se u Srbici. 18.262m² zemlje i stara fabrika crepa i cigli koja ne radi.

Novo preduzeće Produkt skladište železnica: Nalazi se u Peći. 3-spratno skladište izgrađeno 1970. godine. Oko 2100m² prostora. 0,23 hektara zemlje u blizini železničke stanice u Peći.

Novo preduzeće Produkt skladište autobuska stanica: Nalazi se u Peći. Skladište veličine 360m² izgrađeno 1949. godine. 0,09 hektara zemlje.

Novo preduzeće Fabrika tepiha "Teuta": Nalazi se u Vrelu, Istok. Fabrika izgrađena 1982. godine za proizvodnju vunених tepiha i čebadi. Oprema funkcioniše. Fabrika sada ne radi. Zgrade pokrivaju površinu od oko 2400m². 0,45 hektara zemlje.

Novo preduzeće Skladište "Teuta": Nalazi se u Vrelu, Istok. 3 zgrade veličine oko 500m² izgrađene 1995. godine na 0,60 hektara zemlje. Plus skladište veličine 880m² izgrađeno 1979. godine na 0,28 hektara zemlje.

Novo preduzeće Farma Vitak Cubrel: nalazi se u opštini Srbica i obuhvata približno oko 300 hektara obradivog poljoprivrednog zemljišta.

понели највећи терет, одвајајући од својих тешко зарађених примања део за развој привреде на Косову и Метохији.

Да апсурд буде већи, ни прва нити ова друга уредба о приватизацији на Косову и Метохији не признају старе дугове и иностране кредите, за које је задужена Народна банка Србије, јер је држава Србија тада прихватила обавезу да ће их вратити.

Преко отете српске имовине, терористи перу паре

Перјанице у косовској приватизацији су углавном бивши, такозвани првоборци из редова Ослободилачке војске Косова (ОВК), који су од терориста преко ноћи постали „бизнисмени“. Јавна је тајна да се међу највећим новопеченим „бизнисменима“ налазе бивши команданти ОВК Рамуш Харадинај и Хашим Тачи. За њима не заостаје много ни такозвани председник Косова Ибрахим Ругова, који своје пословне активности обавља преко свог сина.

И саме Албанце запрепастила је чињеница да је приликом недавног претреса куће Ибрахима Ругове од стране полиције након покушаја атентата на њега, пронађено око милион и седамсто хиљада евра у кешу. Хашки притвореник, терориста Рамуш Харадинај, веома брзо изградио је кућу од 700 квадрата са базеном на ексклузивној локацији Драгодан у Приштини. За Хашима Тачија се тврди да је власник некадашњих бензинских пумпи Беопетрола и Југопетрола, којих у покрајини има на десетине.

Иза њих су други „виђенији“ припадници терористичке ОВК. Албанци који су се пре 1999. године бавили приватним бизнисом, као што је фирма „Драгуша“ више не постоје, јер су их шиптарски терористи у протеклом периоду означили као сараднике „српских окупатора“ и за њих на косовском тржишту посла више нема. Предузећа и колективи који нису „приватизовани“ убрзано након пљачке, која се десила 1999. године, и симулације рада у протеклом периоду, одлазе на добош. Ниједна некадашња друштвена фирма не може да добије посао на такозваним јавним тендерима, јер их приватници елиминису митом, па тако посао на тим тендерима добијају они који дају више. То, с друге стране, одговара новим, будућим власницима јер ће те фирме купити много јефтиније него када би оне радиле и производиле.

Новопочени „бизнисмени“ немилосрдно корумпирају не само своје сународнике, већ и многе из међународне окупаторске власти, јер ће добијањем посла на тендеру најједноставније опрати новац зарађен продајом дроге, оружја и белог робља, што је на Косову и Метохији, као ретко где, веома уносан „бизнис“. У таквој прерасподели прљавих пара мању сласт осети и велика већина становништва, јер се паре перу и у западним земљама увозом половних аутомобила, који се на Косову и Метохији продају по багателним ценама. С обзиром да су у питању стари аутомобили и да је велики број возача положио возачки испит „под крушком“, што је у јужној српској покрајини уобичајени термин за куповину возачких докумената, Косово и Метохија би ускоро могло да постане главни снабдевач Скопске железаре старим гвожђем. За сада, како и сами Албанци тврде, старо гвожђе је једини артикл који се извози са Косова и Метохије.

Окупаторска управа УН-а на Косову и Метохији предала је 2000-те године у дугорочни закуп „Шар цементару Ђенерал Јанковић“ швајцарској „Холцинг“ банци на период од 10 година уз годишњу закупнину од тадашњих милион немачких марака. Радници Албанци, који нису радно ангажовани, обухваћени су социјалним програмом и добијају месечна примања у износу од 60 процената, за разлику коју би остварили када би били радно ангажовани. Радници српске националности нису радно ангажовани и не остварују оно право од 60 процената зараде. С тим у вези, српски синдикат и руководство планирају да покрену судски спор против УНМИК-а и против новог руководства „Шар цементаре“.

„Од 1. јула 2000. године до данас протекло је више од 50 месеци. Ако се узме у обзир да је просечна зарада запослених према нашим сазнањима у цементари негде око 400 евра, 60 процента од тога је негде око 200 - 240 евра, што значи да би сваки радник српске националности који није радно ангажован морао бити компензован са неких 10.000 евра. У „Шар цементари“ радило је 105 радника српске националности, што значи да ново руководство, односно УНМИК нама дугује око милион евра, каже председник Синдиката цементаре Звонко Михајловић из Штрџца. Михајловић наводи да је пре 1999. године у овом предузећу радило 782 радника, од тога 105 Срба и око 40 Рома. „Холцинг“ банка преузела је обавезу за 761 радника. Двадесетак Албанаца је у међувремену напустило посао, што значи да неко узима новац за 105 радника српске националности, наглашава Михајловић. Он наводи да је о овој „пљачки“ упозната Влада Републике Србије и Координациони центар, али до данас нико не предузима ништа. Већински власник овог, као и многих друштвених предузећа у Покрајини је држава Србија.

Последице београдских двоструких сигнала

Све су тиши гласови из Београда да Срби не треба да учествују ни у приватизацији односно пљачки, коју спроводе привремене косовске власти, нити у привременим косовским институцијама. С друге стране стижу све јачи сигнали неких представника актуелне власти у Београду, да косовскометохијски Срби проблеме треба да сами да решавају учествовањем у привременим косовским институцијама. Та ситуација је постала рај за оне Србе (а таквих увек има довољно), који су у трагедији, коју доживљава већина српског народа на Косову и Метохији, видели шансу за остварење личног интереса, и нису осетили ни трунку стида и срамоте што иду на руку Шиптарима и

Косовскометохијска драма

чине параван за наводно испуњавање мултиетничких стандарда. Тако да данас готово и нема привремене косовске институције у којој нису и Срби.

Нејединство владајуће гарнитуре у Београду довело је до тога да се у тзв. Скупштини Косова на платном списку нађу бивши посланици Коалиције повратак, такозване Српске листе за Косово и Метохију и Грађанске иницијативе Србија. У Влади Косова партиципира Славиша Петковић, а у радним групама учествују представници Српске листе за Косово и Метохију Оливер Ивановић, који се наводно брине за безбедност, Ранђел Нојкић је „стручњак“ за енергетику.

Неко се побринуо и да Славишу Костића, новопеченог члана СПО-а, убади у кабинет шефа УНМИК-а, како би тобоже саветовао Петерсе-на како да врати 250.000 Срба. Костић се као некадашњи први човек приштинске општине залагао за поделу Косова и Метохије. Он је, како у шали често говоре његови бивши сарадници, често службеним аутомобилом одлазио у оближњи шумарак, како би насекао дрва за обележавање територије која би припала Србима. Непознаница је само с које стране своје оградe Костић планира да врати Србе.

Још гора ситуација је са локалним нивоом, јер се само на платном списку приштинске тзв. мултиетничке општине налази 51 особа српске националности, на челу са потпредседником Радојицом Митровићем, иначе председником Општинског одбора ДСС-а. Слична ситуација је и у Липљану, Новом Брду, Обилићу, Косову Пољу и другим општинама. Можда то и не би било чудно, када Срби са Косова не би гледали телевизију и кадрове са врло честих састанака представника актуелне власти са тим истим Србима. Додуше, код малобројних још увек постоји дилема ко у тој причи више лаже, телевизија или актуелна власт, када кажу да Срби не партиципирају у косовским институцијама. □

Министар за привреду и приватизацију у Влади Републике Србије, Предраг Бубало, у изјави за „Велику Србију“ каже да Влада не може да спречи приватизацију и истиче:

Србија враћа косовскометохијски дуг од 1,4 милијарде долара, а други убирају порезе и таксе

- УНМИК је доста одмакао у приватизацији одређених предузећа, али ми нећемо дозволити да се то тако заврши. Не можемо ништа да предузмемо да то спречимо када ниједан наш орган није доле, кад не мамо суверенитет на том делу државе. Ми можемо то да штитимо само преко међународних институција, преко међународног суда.

Имамо обавезу да заштитимо републичку имовину, колико је то могуће у овом систему невршења суверенитета на том делу државе. То значи да ће, приликом коначног решавања статуса Косова и Метохије, једна од главних тема бити и питање приватизације. То се нарочито односи на онај део приватизације у предузећима где је приватизација извршена према раније важећим законима из периода деведесетих година. Они ни то не признају, они су извршили фактички једну отимачину.

Уколико питање приватизације у преговорима не буде решено на задовољавајући начин, Влада и држава Србија, односно, пре свега, ти привредни субјекти и заинтересована лица мораће да траже заштиту пред међународним судовима. Оно што је светиња свуда у свету, то је приватно власништво и приватна својина.

На самом почетку, приликом формирања Косовске агенције за приватизацију, високи представник на Косову и Метохији у то време прекорачио је овлашћење из Резолуције 1244, јер право управљања друштвеном и државном имовином представља право располагања и трајне промене власничке структуре. Сигурно да Влада Србије није могла да прихвати тај модел и данас се не саглашавамо са таквим моделом, јер је то један врло накарадан модел зато што уопште не решава и не третира три основна питања која су везана за сваку приватизацију.

То су пре свега, потраживања из ранијег периода - међутим, они не третирају дугове већ су се определили за метод спин офа, они формирају ново предузеће, а сви дугови остају на старом предузећу које једноставно касније буде ликвидирано. Затим, спорно је све и нерегуларно када је у питању власништво јер ми знамо на који начин је настала друштвена својина и ко је власник друштвене својине. Посебно питање су права радника, јер права радника српске националности нису уопште третирана.

Власништво је велики проблем. Ми, као Влада, не оспоравамо процес приватизације на Косову и Метохији, али Влада Републике Србије инсистира на спровођењу законитог поступка. Косово и Метохија не враћа своје дугове, који су настали још у периоду Савезне Републике Југославије, него их враћа Република Србија. У питању је 1,4 милијарде долара дуга према Светској банци. Тај дуг сервисира Влада Србије на терет свог буџета, иако, при свему томе, у читавом овом периоду од доласка УНМИК-а, не наплаћује ни порезе нити таксе из којих би онда било нормално да сервисира косовски дуг.

Нама је остављен само дуг, а таксе и порезе убира неко други.

Помоћ

поплављеним
селима

Радикали

Граде

куће

 Реално.

Писац: Мартина Томан

Председнички колегијум Српске радикалне странке одлучио је да становништву поплављених подручја помогне у оквиру својих могућности и за унесрећене људе, које је задесила тешка трагедија, издвоји четири милиона динара, како би се двома најугроженијим породицама у Међи и Јаши Томићу изградиле куће. Радикали апелују на Владу да их ослободи плаћања ПДВ, не би ли и тај новац искористили да помогну поплављеном подручју средњег Баната. Критеријум за одлучивање био је: да је кућа уништена и да су људи сиромашни и са више деце. Избор је препуштен самим мештанима, који су папириће са именима ставили у шешпир и из њега извлачили оне који ће добити кров над главом. Пројекат изградње, договорен са Грађевинско-индустријским комбинатом „Банат” који ће бити извођач свих радова, испуњен је уз захтев радикала да се на изградњи упосле и људи са угрожених подручја и на тај начин им се помогне да зараде који динар, пошто су им њиве и стока уништени. Рок за изградњу кућа је 45 дана. И пре поплава ово подручје је било јако сиромашно, са великим бројем незапослених. Додатна несрећа је само продубила њихово сиромаштво, безнађе и јад.

Делегацију Српске радикалне странке на челу са Томиславом Николићем и Александром Вучићем, која се запутила у поплављена села не би ли на лицу места уручила уговоре о финансирању изградње кућа, дочекао је велики број мештана. На напаћеним лицима смењивали су се осмех због дародаваца али и сузе због трагедије. Речи хвале нису недостајале. „Хвала радикалима, ви сте нам једина нада”, чуло се на сваком кораку.

„Задесила нас је страшна трагедија. Нисмо ни сањали да би нешто овако могло да се деси. Све се јако брзо догодило, за свега неколико сати. Моја кућа је поплављена, супруг и ја смо смештени код ћерке. Све што смо могли, иселили смо, али

„За све друго некако ћемо се снаћи, али како да изградимо кућу за коју смо годинама градили и за њу издвајали новац. Свака часи Српској радикалној странци. Они ништа не преуштају случају и њихова помоћ је увек конкретна, само када би више било таквих као што су они”, каже Даринка Вишњевац која је у поплави остала без куће

нешто је и остало. Кућа полако тоне и очекујемо да ће сваког часа да се сруши”, са сузама у очима, видно потрешена прича Даринка Вишњевац, која истиче да се магацин са хуманитарном помоћи стално пуни али да се помоћ слабо дели, као и да је најважније да људи добију свој кров над главом. „За све друго некако ћемо се снаћи, али како да изградимо кућу, за коју смо годинама издвајали. Свака част Српској радикалној странци. Они ништа не препуштају случају и њихова помоћ је увек конкретна, само када би више било таквих као што су они”.

Марија Драгојловић, избеглица из Босне стално је у страху од нових поплава иако јој кућа није поплављена. „Сви смо још увек у шоку због оног што нас је задесило. Без обзира што моја кућа није поплављена, многи моји пријатељи остали су без крова над главом и када на то помислим, сузе ми саме теку. Страшно је само погледати то море, које се простире по нашим кућама, њивама и пашњацима”. Пажњу нам скреће жена која посматра децу како вештим покретима грабе пакете које им деле челници радикала и руком брише сузе које јој се сливају низ лице. Каже нам да је после много времена данас први пут заплакала од среће, јер види да се деца искрено ра-

Радикали поделили деци 800 шкелџића

дују и да се осмех, барем на кратко, вратио на њихова лица. „Најважније је да су нам деца срећна и здрава. Свака помоћ је добродошла. Ипак, највише ме погађа када видим њих како пате и како су несрећна. Страшно је било гледати како су и деца, када је то било потребно, вукла цакове и помагала да се насип одржи и вода застави. Имам три сина и они су дан и ноћ радили на насипу”, прича Мира Попадић, којој је вода дошла испред куће, у кућу није ушла али и то је било довољно да полако и она почиње да се руши, пошто је у питању најбијача. „Пуца сваки хошак у кући и молим Бога само да издржи. Немам речи којом бих описала ову трагедију”, прича наша саговорница и додаје да је пресрећна што су радикали одлучили да изграде кућу породици Илић. „Он је врло сиромашан човек са троје деце и никада не би могао поново да сазида кућу”, каже Мира.

Неколико метара даље затичемо Видак Бјелорада, који посматра масу окупљену око радикала. Не крије да му је драго што је Српска радикална странка одлучила да помогне селу. „Овај потез радикала завређује пажњу. Није ми било тешко да дођем и да их поздравим. Велика нас је несрећа задесила али овде се и пре поплаве јако тешко живело. Као погранично место, Међа је била потпуно запостављена и држава је мало о њој водила рачуна. Ако можемо да кажемо да постоји срећа у несрећи, онда је то свакако чињеница да се о Међи последњих дана много говори и уколико буде памети и знања, овим људима овде би требало да крене на боље. За почетак, нека сви крену путем којим су кренули радикали”.

Описујући како је изгледало док је вода наилазила, Мирко Гликовић, чија је кућа такође срушена, каже: „Било је врло мало времена да реагујемо. Спашавали смо себе, стоку и напуштали куће. Мене су пребацили у старачки дом. Помоћ Српске радикалне странке много значи, враћа народу веру да има добрих и поштених људи који су спремни да му помогну у муци и невољи”.

Затим нас пуг води на крај села. Улазимо у улицу у којој живи Драган Илић, како би му Томислав Николић уручио уговор о изградњи куће. Са сваке стране улице поплављено је по неколико кућа, оне почетне на крају улице су кроз срушене, вода је дошла скоро до кровова кућа. Иза њих, у доглед, протеже се море. Испред једне куће на клупи седе две старице, вода је свуда око њих, у сећањима пребиру по ноћи када су мислили да ће вода да поплави буквално цело село а они сви да се подаве. Око нас се скупила повећа група људи, свако има потребу да исприча барем делић своје трагедије и изјада се тражећи помоћ од челника Српске радикалне странке.

„Надам се да ће ово што ради Српска радикална странка бити иницијална каписла и за Владу Србије, и за остале странке али и све оне који имају неки вишак новца, да издвоје колико могу и помогну угроженим мештанима. Нама је жао што не можемо више да учинимо, али обећавам да ће свака општина у Србији на чијем је челу српски радикал помоћи Међи и Јаши Томићу”, изјавио је заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић потписујући уговор о финансирању изградње две куће најугроженијим породицама.

У гуменим рибарским чизмама прилази нам Драган Богдановић, који је на одбрани насипа од прве вечери. „Оваква несрећа се не памти, нити се заборавља. Све се издешавало ноћу, за свега неколико сати. Сами смо бранили село колико смо могли, али то ништа није вредело, све док нам у помоћ није дошла механизација. Скупили су се људи из целе општине. Дошла је и војска. Била је то једна права радна акција. Сви су се трудили да одбране своје куће до краја, али многи су морали да се иселе. Срећа што смо били добро организовани и успели да склонимо стоку. Ово све је било поплављено. Сада је вода доста опала, али очекују нас нове кише”, прича Богдановић и руком показује на бескрајно пространство ливада и њива које су још увек поплављене.

Војин Живанов води нас да нам покаже своју кућу, која је такође била поплављена. Гацајући кроз воду, најпре улазимо у дворште а затим у кућу. Запљускује нас непријатан мирис влаге и буђи. Малтер отпада са зидова. „Ово је моја очевина и дедовина. Пре неколико година, несрећним стицајем околности изгубио сам фамилију, а сада и кућу”, прича Живанов и плаче.

Емоције достижу врхунац када из дворштва срушене куће са чизмама на ногама излази петочлана породица Илић. Жеља им је да Николић дође и сам се увери како кућа изгледа. Заменик председника Српске радикалне странке прихвати позив. Не либећи се, навлачи гумене чизме и гази кроз воду. Уговор о финансирању изградње куће потписује се у води до колена. Видно потрешен оним што је видео, Николић је, обраћајући се срећном добитнику, истакао: „Председнички колегијум СРС донео је одлуку да једној породици поклони кућу. Знате како сте је добили. Драго ми је да сте је ви добили, а у исто време тешко што не могу сви. Било би добро да и други људи схвате шта смо урадили и крену нашим стопама и помогну да се изграде порушене куће. То вам је од чланова СРС, то ће бити ваша кућа. Драганова кућа. Волео бих да сви политичари, за које неки кажу да овде само дефилују, дођу, али да иза себе оставе неко добро дело”. Илић се захваљују српским радикалима што мисле на напаћени народ: „Прија нам, и много значи што знамо и видимо да у овој несрећи нисмо сами, што нас нисте заборавили. Ово много значи за мене и моју породицу. Захваљујем се пуно Српској радикалној странци што нам је омогућила нови живот. Има много добрих људи, само кад би сви тако као радикали кренули да помажу, да се и мојим комшијама изграде куће. Да некако пребродимо ову несрећу”. Његова супруга, видно потрешена читавим догађајем, додаје да није ни сањала, нити се надала да ће добити нову кућу и то тако брзо.

Слично је било и у Јаши Томићу, селу које је у поплави највише страдало. Велики број мештана окупио се око челника српских радикала који су деци делили пакетиће желећи да са њима прозбори по коју реч о несрећи. Интересовало их је да

ли ће Влада да прогласи ванредно стање, хоће ли они који су заказали и нису на време обавестили становништво о великом воденом таласу одговарати итд. Несрећа је велика и народ користи сваку прилику да нешто више сазна о томе како ће ствари даље да се одвијају, хоће ли речи заменити конкретна дела. Непосредност представника Српске радикалне странке охрабрила их је да са њима отворено поразговарају о свему. Пред собом нису имали политичаре, већ обичне људе који су дошли са намером да им помогну. Николић стрпљиво одговара на свако постављено питање и појашњава да је најважније да им стигне помоћ и њихове куће буду поново изграђене, и да Влада мора то да уради, прогласила ванредно стање или не. Грађани са одобравањем климају главом и углас говоре: „Ако вас послушају, биће добро, ако не, тешко ћемо да презимимо“.

У свеопштој гужви пажњу нам привлачи жена средњих година, која у руци стиска пластичне кутије, највероватније ручак, који се дели становништву које је остало без својих домова. Зове се Рикало Душанка. Кућа јој је потпуно срушена. До скора је била у колективном смештају, у оронолој згради Ковачнице, а пре неколико дана њу и њеног сина прихватила је једна бака. „Услови у колективном смештају су били очајни. Нас стотину а један тоалет. Плашила сам се да не добијемо неку заразу. Молила сам се Богу само некако да се одатле извучемо“, прича Душанка и води нас у тај исти колективни центар. Каже, жеља јој је да видимо у каквим условима живе они којима су куће срушене, а који немају где да оду. Према њеним речима, најтрагичније је да су у центру, где су хигијенски услови никакви, смештене и мајке са бебама. У једној од соба у оронолој згради затичемо сестре Бокор. Ту су смештене заједно са својим родитељима и братом. Кажу да из поплављене куће нису успеле да извуку ништа сем једног касетофона, али да су ипак срећне јер бар имају где да спавају. Надају се да ће ствари да се реше. Када не – знају. „Само што су нам јавили да се Тамиш излио, вода је убрзо дошла и до наше куће и поплавила је. Кућа је сада срушена. Бежећи пред воденом стихијом најпре смо дотрчали до центра села а одатле су нас одвезли у село Сутјеску, где смо били смештени у једној школи, затим смо се вратили у Јашу и ево нас у овој соби“, прича Ержебет Бокор, која намешта ћебад на душецима разбацаним по поду.

*„Хвала у име моје фамилије, хвала у име Јаше“
Мирко Симић из села Јаша Томић, коме је вода срушила кућу, није ни слутео да ће његова деца, одлуком општине Бачка Паланка убрзо добити кров над главом. Радосну вест је сазнао директно од Драгана Бозала, председника општине, који је истакао да је, сазнавши да је породица Симић, после породице Стипе Габора најугроженија у селу, иницирао акцију у својој општини како би се прикупила средства и изградила кућа. Симић, видно потрешен, не верујући каква га је срећа снашла, са сузама у очима, није могао да пронађе речи којима би се захвалио председнику општине Драгану Бозалу. Председник општине Кикинда Бранислав Блажић обећао је да ће ова општина, проценивши шта је најпотребније у селу Јаша Томић, финансирати изградњу амбуланте или вртића.*

Испред Ковачнице затичемо Митра Јањића, који је кренуо по воду. Расположен за разговор, старина покушава да нам дочара слику из ноћи када је потопљено више од 800 кућа. „Вода је ишла као оркан. Људи су бежали како су знали и умели. По мојој процени, вода ће да се повуче тек за два месеца, ако не буде нових поплава, пошто, због нагиба земљишта, сва вода из Румуније долази код нас“. Јањић истиче да је невоља зближила његове компшије. „Ово је вишенационална средина али никада, па ни сада, никаквих међународних експедиција није било. Сви се трудимо да једни другима помогнемо“.

Разговору се прикључује Пера Рајков, који је у воденој стихији изгубио три куће. Сада је смештен у стану своје сестре. „Годинама смо ја и моја породица издвајали и градили те наше куће, сада немамо ништа. Свака част радикалима. Добри су то људи. Таквих акција је потребно више“.

У Јашу Томићу српски радикали финансираће изградњу куће петочлане породице Стипе Габора, надничара који је, пре поплаве зарађивао радећи на туђим њивама. Сада је та могућност искључена, пошто су њиве под водом и како каже, биће тешко да се заради који динар.

„Домаћине, пао је избор на вас. Српска радикална странка одлучила је да и у Јашу Томићу изградимо једну кућу и да село одлучи ко ће то бити. Много ми је жао што нема за све, али ако ово гледају други, који имају, ваљда ће и они помоћи. Очекујем да се у нову кућу, која ће бити врло брзо сазида, уселите пре принове“, рекао је Николић обраћајући се домаћину.

Видно потрешен, још увек несхватајући каква је срећа у несрећи задесила његову породицу, Стипе Габор је Николићу поручио: „Ово за мене значи пуно. Значи нови живот. Радикали су ми много помогли“.

Напуштамо село и остављамо мештане у њиховој муци и несрећи, надајући се, како је заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић рекао, да ће стопама радикала кренути и други и помоћи да се село обнови а људи збрину. □

Данас је код неких људи све на продају. И све се може купити од таквих људи. И образ и час и морал. Пишање је само да ли у оваквим случајевима и купац и продавац имају робу којом тргују.

Тајкунисање ПОЛИТИКЕ

Ираније је на политичкој сцени Србије било отимачине и изборних и предизборних крађа и пљачке. Углавном је владајућа странка на бирачким местима, фалсификујући изборне резултате отимала гласове и тако себи и својим кандидатима обезбеђивала посланичке и одборничке мандате. Дешавало се и да један број изабраних формира посебан посланички или одборнички клуб. Па ипак, није се десило, све до сада, да странка, која није била на изборима и огледала се пред гласачима, постане парламентарна. Нелогично је, непоштено и неморално. Највећу штету парламентаризму и демократији нанела је пре пар година државна институција која се зове Уставни суд Србије. Тачније, дневнополитичка одлука ове институције, скројена за потребе тада владајуће Демократске странке. Стављајући под задњицу и своју диплому и правни факултет на коме је ту диплому стекао, и правосудје, и правду, извесни судија Вучетић је у име овог суда донео и обелоданио одлуку по којој су народни посланици и одборници власници мандата, иако се именим и презименом нису кандидовали. Тако је отворена Пандорина кутија која је српском парламентаризму и држави Србији на-

Да бисте се бавили било којим послом, морате претходно испунити оне „оштре“ услове које ти послови предвиђају и подразумевају. Као стручна особљеност за бављење послом и потреба за том и таквом делатношћу на пример. Постоје и послови који сами по себи подразумевају и неке додатне услове. Као бављење политиком, рецимо. За ову делатност, поред воље и елементарне особљености потребно је испунити и додатне услове. Потребно је формирати странку и освојити одређен број гласова на изборима. Тада сте и легитимни и легални представник народа. Постоје, додуше и пречице по којима може ваша странка постати парламентарна а да се на изборима нисте ни јавили. Куповином мандата, на пример. Са све послаником. Једини предуслов је да међу посланицима пронађете такву гњиду која је у стању да вам се прода. И да у мираз понесе и оно што није његово. Само онда нисте ни ви ни он трговци. Онда сте лојуже. У најогољенијем смислу те речи.

нела непроцењиву штету и отворила могућност за невероватне лоповлуке и марифетлуке.

Тајкуни, који одавно лешинаре Србијом, купују и отимају све што им под руку падне, видели су у овоме шансу да купљено под сумњивим околностима, опљачкано, отето и у ратном вихору освојено не само задрже, него и заштите од евентуалног преиспитивања после неких избора, кад ће кормило власти и државе преузети некорумпирани и поштени. Неки други, који ће ставити на дневни ред и ту тачку. А прилика да се сачува отето огледа се у формирању странке и уласку у парламент. Сведоци сте да су многи купци српске имовине за багателу формирали политичке странке или обезбедили странке патроне, које ће штитити оно што су ови накрали. За ситне или крупније новчане донације, за издржавање странке или за финансирање страначких шефова рецимо. И то је преседан. Па ипак, нешто што је без преседана, нешто што је крајњи домен дрскости, неморала и покварењаштва, десило се упра-

во ових дана. Живадина Лекића, једну интелектуалну и моралну креатуру, мизерију и ништавило, особу која је постала посланик Српске радикалне странке само због принципа територијалне поделе мандата, купила је највећа српска лопужа свих времена Богољуб Карић. Човек који се клео у име и лик Слободана Милошевића све док није успео да, што легално, дакле мољакајући (зајам за препород Србије), што илегално, кроз папиролошку гимнастику (Мобтел), отме огромно богатство од Срба и Србије. Вешт преварант постао је власник огромног дела српске имовине.

Сада, кад се у ваздуху осећа да ће ускоро доћи до избора а самим тим и до драстичних промена на политичкој сцени, а сва истраживања показују да ће власт и одговорност за Србију преузети Српска радикална странка, која је освечоточени борац против криминала и корупције, Богољуб Карић покушава да отето заштити на све могуће начине. А најсигурнији начин је управо улазак у политику. Ући у парламент по сваку цену за њега значи питање живота и смрти.

Није му угрожен живот. Угрожена му је имовина, коју је до сада опљачкао. И дошао је Боги Интернационале до спасоносне идеје. Тачније, до две идеје. Прва је, распродати под хитно све оно што би евентуално могло да буде предмет испитивања. Као Мобтел, на пример. Ту се не зна колико је стварно његово власништво а колико припада држави. До сада је успевао да избегне утврђивање власништва тако што је подмазивао досовске „масне гуске”. Сада се они све мање питају. А дан коначног испостављања рачуна се вртоглаво приближава. Друга идеја је улазак у парламент.

Карић, по обичају не бира средства. И пронашао је „овог” несретника Лекића. А Лекић, као и свака кварљива роба, има рок трајања. Трајао би ионако до следећих избора. Тако су и један и други нашли своју рачуницу. Лекић је продао образ, који није ни имао, душу, коју такође нема, и дозволио је да му се име предака и потомака повлачи по благу док год постоје, и то ни криви ни дужни. Једина кривица предака је што су изродили таквог скота а потомака, што их је такав скот изродио. И навукао је проклетство на потомство, јер је после добијања мандата положио заклетву у цркви. Ставио је руку на Јеванђеље. Тако данас Живадин Лекић нема проблема са Српском радикалном странком. Има неравнотежене рачуне са Богом. И Богољуб Карић такође. Због куповине душа. Куповине нечега чиме не располажу ни он ни Лекић. Само Бог.

Он је тај који ће сваком, кад пред његов суд дођемо, одмеравати и одмерити. А Божјег гнева и Божје правде се треба плашити. Зар не, Богољубе. □

**ЗАКЛЕТВА
НАРОДНОГ ПОСЛАНИКА
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ**

ЖИВАДИН ЛЕКИЋ

Ја,
Заклињем се као народни посланик,
Заклињем се свемогућим Богом,
Заклињем се својом православном вером,
Заклињем се својим именом и чашћу,
Заклињем се славом својих предака и будућношћу својих потомака,

Да ћу часно, поштено и предано, обављати своју посланичку дужност, поштујући страначку дисциплину и извршавајући одлуке највиших страначких органа, у складу са Програмом и Статутом Српске радикалне странке.

Јединство српског народа и државе, политичка демократија, цивилизовани правни поредак, економски просперитет и социјална правда, увек и свуда представљаће главне циљеве моје политичке борбе.

Мојим посланичким мандатом у сваком тренутку ће располагати Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке, и њеној вољи ћу се безусловно покоравати.

Како ја ову заклетву поштовао и испуњавао, тако и мени Бог помогао.

Народни посланик
Српске радикалне странке

Живадин Лекић

Да је заклетва положена 12. 03. 2004. године у Храму Св. Саве у Београду, својим печатом и потписом Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке потврђује

Председник
Српске радикалне странке
Др Милорад Шешељ

Милорад Шешељ

Једина кохезиона сила која држи српску раштишовану владу на окупу је повезаност у аферама и бојазан од робије

Веља Илић —

СРПСКИ ТЕНДЕРМЕН

Пише: Момир Марковић

Дешавало се кроз историју да поједине земље буду у релативно кратком периоду потпуно опустошене и опљачкане. То су углавном радили окупатори и белосветски силници. Ретке су државе у свету које су у историји доживеле такве невиђене плъчке какве се управо ових дана дешавају по Србији. И то оних који су од народа избрани да управљају државом и државном имовином. А лепинарење је почело још оног октобра. Додуше, стидљиво и на мало, онако цикетански, да би им апетити расли сразмерно сазнању о величини имовине и могућностима плъчке. Данас су у Влади Србије ретки министри чије руке нису у „лекмезу“. И да не буде забуне, није да они нису хтели да узимају од почетка. Нису знали ни како ни одакле. Ни ови садашњи, ни они пре њих. Ови садашњи су само у повољнијој ситуацији. Данас су министарства у влади подељена по страначкој вертикали, тако да сваки министар има свој забран и нико из друге странке нема право да му се меша у министарство. Нико нема ни увид у то шта друго министарство ради. Чак ни премијер, Министар и његова странка су газде ресора и тачка. Ових дана се у Србији припрема највећа плъчка свих времена. Капитални министар, магистар Веља Илић одлучио да се не замира, узимајући на парче и по мало, већ да у једном једином послу подмири и себе и погоство и фамилију му. Постоји народна пословица која каже да лопов не краде колико му треба већ колико му омогућава прилика која му се укаже. Е па ових дана се Веља Илићу, на несрећу српског народа министру за капиталне инвестиције, указала баш таква прилика. А министар Веља, као човек који прилике не пропушта, прионуо је својски на посао, и пред Народну скупштину Републике Србије изашао са пројектом и предлогом за давање концесије за изградњу аутопута. Предлогом, који је претходно прошао владу (у којој свако свакога држи у шаци), и добио зелено светло. Посланици Српске радикалне странке су, у припреми за ову тачку дневног реда, ангажовали експертски тим Српске радикалне странке, састављен од угледних и признатих стручњака, професора и академика. У изради упоредне анализе, користећи управо параметре из Вељиног предлога, чланови експертског тима дошли су до података и елемената који драстично одступају од предложених закључака, и код вредности пројекта и код цена а поготово код оправданости целог пројекта. Наравно да су нам путеви, мостови и саобраћајнице потребне, наравно да

је интерес државе евидентан и наравно да је један од начина да се саобраћајнице изграде и концесиона изградња, али опљачкати државу за вредност скоро још једног оваквог аутопута, није само безочно и безобразно. То је и понижавајуће за државу и нацију. Врећа интелигенцију свих нормалних људи у држави. А такав предлог је, захваљујући немислећој већини у Скупштини прошао. До сада смо у Србији имали „буразерске“ приватизације, до сада су многи послови обављени по систему „рука руку мије“, а ево смо дочекали да под досманлијама имамо и „буразерске“ концесије. Покушајемо да, упоређујући параметре из предлога и анализе стручног тима, читаоцима пренесемо макар део података и да они сами изведу закључке о каквој се и коликој плъчки ради.

Веља предложио а Влада Србије и парламент усвојили да се у концесију на 30 година, као концесиона целина да изградња и коришћење аутопута Хоргош–Пожега, подељена у три Лот-а. Први Лот обухвата деоницу аутопута Хоргош–Нови Сад, други Лот деоницу Нови Сад–Београд и трећи деоницу Београд–Пожега на концесиони период до 2039. године, са могућношћу продужења концесионог периода, по систему БОТ (изградња, користи, предаја). И све би било у реду да није неколико „али“, крупних неколико чињеница које откривају праву суштину ове ујдурме и плъчке. Иначе Одбор за саобраћај и везе Народне скупштине Републике Србије није прихватио ниједан предлог за давање концесија.

Прва и највећа ујдурма је у чињеници да је од Хоргоша до Новог Сада већ изграђена једна трака аутопута (полуаутопут) који се већ користи и на коме држава Србија наплаћује путарину. Потписивањем концесионог уговора концесионар преузима наплату путарине и остварује приход већ од првог дана.

Други Лот (аутопут од Новог Сада до Београда) је у потпуности изграђен (осим моста на другој траци аутопута код Бешке и оног парчета од Бешке до Новог Сада). Концесионар такође преузима наплату путарине на изграђеном аутопуту.

Држава Србија је за изградњу овог дела од Новог Сада до Београда и моста код Бешке подигла кредит од преко 100.000.000 евра, који концесионар не преузима већ ће га отплаћивати грађани Србије.

Не постоји у Вељиним предлогу никаква озбиљна рачуница о вредности предмета концесије а најједноставније се рачуницом може показати да се сама деоница Београд – Пожега,

према величини саобраћаја који се сад одвија на постојећој Ибарској магистралу, итекако исплати концесионару, већ после 15 година, а сви приходи после ове године представљају чисту добит, која је огромна (табела у прилогу).

Из табеле се јасно види да „у преосталом периоду од 2025. године па до краја концесионог периода концесионар ће оставити чист приход од 1,287,774,419 евра. Дакле од путарине убрале до 2025. године концесионар ће исплатити кредит за изградњу аутопута и покрити све трошкове одржавања аутопута и службе наплате путарине.

Онако како је предлог дат, експертски тим Српске радикалне странке одговорно тврди да ће већ изграђене деонице од Хоргоша до Новог Сада и од Новог Сада до Београда, само од прихода наплаћене путарине у потпуности финансирати изград-

њу нормално да ова накнада износи од 8 - 10 одсто. Кома, између осталог, иде разлика од 6 - 8 одсто, просудите сами.

У концесионом предлогу није уопште дефинисано (мада је уобичајено) ко добија право коришћења простора поред аутопута који је намењен пружању услуга корисницима аутопута: сервиси, бензинске пумпе, угоститељски објекти, паркинг простори и др. Да ли је Веља то предвидео да преда концесионару уз неку нову провизију или ће овим „садржајима“ подмирити апетите неких који ће му помоћи да прогура овако замисљену концесиону пљачку.

Овакав непрофесионалан и компромитујући начин давања концесија где се даје много више од нормалног (преко пите погача), мора да обесхрабри и узнемири све озбиљне концесионаре и инвеститоре који имају намере да улажу средства на овом простору јер не обезбеђује ни инвеститоре ни инвестиције. Једино што гарантује су огромне провизије за Вељу и маратонски судски процеси, у којима ће нека будућа влада покушавати да врати држави оно што јој је овим и сличним пројектима отето.

Поред поменутих деоница и по истом принципу Веља Илић даје у концесију и правац Ниш - Димитровград, поклањајући будућем концесионару и део већ изграђеног аутопута у дужини од 18 километра. Да ли се ради о подмиривању рачуна са неким из „екипе“, даровању великодушног министра или само о зачкољци, јер се ради о правцу са релативно малим интензитетом саобраћаја који инвестиционо не оправдава изградњу и не привлачи будуће концесионаре. Изгледа да је ова концесија само требала да замагли и покрије лоповлук и пљачку на овом првом правцу.

Симптоматично је и то да је Млађан Динкић, који се иначе никако не мирише са нареченим Вељом Илићем, одједном подржао овај његов пројекат. Да их не познајемо, помислили бисмо да је у питању брига за интересе грађана. Овако, прва помисао која нам пада на памет је да их привлачи мирис гомиле новчаница, које су ту на дохват руке па лешинарски круже око ње. Треба очекивати да се јато прошири за још неке из власти који чекају у прикрајку.

Легалисти, чијом је иначе кривицом или заслугом Веља и постао министар, изгледа немају никакав увид и контролу над пословима и и активностима министара који не припадају њиховој странци, без обзира на то што им дају легитимитет. Или можда немају ниједног стручњака из ове области, мада није неопходно бити посебно стручан па открити овакву превару и пљачку. Она се види и из „авиона“. Не могу се водити на пословичну необавештеност. Голица нас помисао да су и руке неких од њих у овој тегли пекмеза.

Грађани Србије ће, уколико се ова пљачка не спречи, добити аутопут и мост код Бешке, који су већ изградили, добиће и другу траку аутопута и други мост, који већ граде и отплаћују кредите за њих. Добиће и аутопут до Пожеге, који ће дебело плаћати. А добиће и европске цене друмарине на овим путевима. Шта ће и колико добити Веља Илић, јасно је и недвосмислено. Концесионар, ко год то био, добија на „хвала лепо“ већ описане изграђене деонице. А кад се власт, после наредних парламентарних избора промени, на добитку ће бити и Централни затвор, јер ће добити нове кориснике исхране и смештаја. □

полез: ОСТРУЖНИЦА-ПОЖЕГА

Година	Трошкови грађења по годинама (€)	Чист приход од путарине (€)	Покривеност дуга чистим приходима од путарине (€)				
			r=5%	r=6%	r=7%	r=8%	r=9%
2006	-55,000,000		-55,000,000	-55,000,000	-55,000,000	-55,000,000	-55,000,000
2007	-82,500,000		-140,250,000	-140,800,000	-141,350,000	-141,900,000	-142,450,000
2008	-137,500,000		-284,762,500	-286,748,000	-288,744,500	-290,752,000	-292,770,500
2009	-275,000,000		-574,000,625	-578,952,880	-583,956,615	-589,012,160	-594,119,845
2010		42,162,025	-560,538,631	-571,528,028	-582,671,553	-593,971,108	-605,428,606
2011		43,703,280	-544,862,283	-562,116,430	-579,755,282	-597,785,517	-616,213,901
2012		45,300,233	-526,805,164	-550,543,182	-575,037,918	-600,308,125	-626,372,918
2013		46,954,863	-506,190,459	-536,620,810	-568,335,610	-601,377,812	-635,791,518
2014		48,667,178	-482,832,604	-520,150,890	-559,451,924	-600,820,858	-644,345,577
2015		51,315,802	-455,658,842	-500,044,332	-547,297,957	-597,570,925	-651,021,077
2016		53,063,473	-425,378,311	-476,983,316	-532,545,341	-592,313,126	-656,549,500
2017		54,864,183	-391,783,043	-450,738,346	-514,959,331	-584,833,993	-660,774,772
2018		56,724,485	-354,647,710	-421,058,162	-494,281,998	-574,896,227	-663,520,017
2019		58,658,943	-313,721,153	-387,662,708	-470,222,786	-562,228,982	-664,577,875
2020		61,700,382	-267,706,828	-349,222,088	-441,438,010	-545,506,918	-662,689,501
2021		63,845,436	-217,446,734	-306,529,978	-408,693,235	-525,502,036	-658,686,121
2022		65,647,743	-162,671,328	-259,274,034	-371,654,018	-501,894,456	-652,320,129
2023		67,709,152	-103,095,742	-207,121,324	-329,860,647	-474,336,861	-643,319,788
2024		69,843,059	-38,407,470	-149,705,545	-283,214,834	-442,440,751	-631,375,511
2025		73,284,906	32,957,962	-85,402,971	-229,754,967	-404,551,105	-614,914,401
2026		75,223,335	109,828,250	-15,303,814	-170,614,479	-381,691,858	-595,033,362
2027		77,209,492	187,037,742	60,987,448	-105,348,001	-313,417,715	-571,376,873
2028		79,251,856	266,289,598	143,898,551	-33,470,505	-259,239,277	-543,548,935
2029		81,349,851	347,639,548	225,248,502	45,536,510	-198,628,468	-511,118,389
2030		83,347,535	430,987,084	308,596,037	132,071,601	-131,171,210	-473,771,508
2031		85,551,141	516,538,225	394,147,178	226,867,754	-56,113,766	-430,859,803
2032		87,818,816	604,357,041	481,965,994	314,686,570	27,215,949	-381,818,369
2033		90,146,024	694,503,065	572,112,018	404,832,594	119,539,249	-326,035,998
2034		92,533,362	787,036,427	664,645,380	497,365,956	221,635,751	-262,845,876
2035		94,983,238	882,019,665	759,628,619	592,349,195	316,618,989	-191,518,767
2036		97,500,955	979,520,620	857,129,573	689,850,149	414,119,944	-111,254,501
2037		100,079,882	1,079,600,502	957,209,455	789,930,031	514,199,825	-21,187,524
2038		102,730,853	1,182,331,354	1,059,940,308	892,660,884	618,930,678	79,636,451
2039		105,443,065	1,287,774,419	1,165,383,373	998,103,949	722,373,743	192,246,797
		ПРОФИТ=	1,287,774,419	1,165,383,373	998,103,949	722,373,743	192,246,797

њу деонице Београд - Пожега без једног јединог евра сопственог улагања концесионара.

Анализе јасно доказују да је деоница Београд - Пожега самоисплатива и да ће будући концесионар остварити огроман приход само на овој деоници. Поставља се основно питање, зашто Веља Илић даје у пакету и ове две деонице (Хоргош - Нови Сад и Нови Сад - Београд), које и сада представљају „златну коку“ Србије, ако није у питању велика пљачка националне имовине и народних пара.

Веља Илић у предлогу давања концесије, на име концесионе накнаде држави (оно што концесионар надокнађује држави за време трајања концесионог периода) одређује неуобичајено малу концесиону накнаду од 2 одсто, иако је свуда у све-

Тесна већина која је Влади Србије омогућила оцртавање изазвала међу министрима језу и панику

Хватање за пену

Прво су били избори. Они парламентарни. И заклинање у предизборна обећања. Затим је требало формирати владу. А Коштуница сујета није дозвољавала да у евентуалној коалицији буде други по снази. Макар био и премијер. Увек се поред неког ко је већи и јачи од тебе осећао инфериорно. Кад већ не можеш сам да формираш владу, онда бар пронађи слабије од тебе. Тако је и он поступио. Покупио је политичку недоношчад, странчице које су једва пробиле цензус и освојиле по неколико мандата, скрпио потребну већину и формирао владу. Једино што није могао да предвиди, то је било будуће понашање коалиционих партнера. А то је, изгледа, било одлучујуће у свему. И у подели министарстава странкама коалиционим партнерима. Мали по броју чланова и гласова, али велики по апетитима, по способностима за манипулације и са невероватно великим апетитима за влашћу, успели су врло брзо да га "превеслају" и доведу до овог нивоа на коме се и Влада и држава налазе. А ниво је поражавајући.

У држави готово да ништа не функционише. Број незапослених и отпуштених је прешао бројку од милион. Потрошачка корпа све скупља и све сиромашнија. Енергенти (бензин, нафта, струја, гас) су већ поскупели до неиздрживости. Готово да нема министарства које не потресају афере. Нека од министарстава су се једноставно претплатила на странице средстава информисања. Министарство за капиталне инвестиције и Министарство финансија предњаче у томе. Не постоји ниједан законски пројекат који је дошао у Скупштину а да на њега посланици Српске радикалне странке нису поднели гомилу амандмана, покушавајући да га, иначе пословично лошег и неприменљивог у пракси, бар мало побољшају и уљуде. Наравно, ретки су амандмани које је Влада усвојила. Углавном оне који не мењају суштину закона, често лоповску суштину. А с друге стране, једно од елементарних обећања, обећање да ова влада неће хапсити грађане Србије и са кесама на главама испоручивати крвожедној Карли, прекршили су више пута. Убеђивали су хашке оптуженике, претили, нудили решење егзистенцијалних питања за породице и на крају одводили у Хаг, мечки на рупу. Многе привидно добровољно а у ствари лишене слободе. Наравно, тајно, приморавши их да на аеродромима дају изјаве како су се одлучили да се сами предају. Грађани Србије нису могли да провере тачност ових изјава, никако, јер је одведенима забрањено да ће, уколико кажу другачије, обећања која су им дали пасти у воду.

Сценарио за одвођење у Хаг је функционисао све до испоруке генерала Лукића. Е, ту су све маске пале. Мада су на сва звона најављивали да се и он сам предао, безброј случајних пролазника и очевидца говори сасвим другачије. Докази, које су у својој бачоности оставили на све стране, говоре исто: генерала Лукића су, са ВМА, где је пар дана пре тога имао операцију на срцу, извели у пиџами и са папучама на ногама, стрпали у кола а затим одвезли на аеродром. Чак су заборавили да му понесу и наочаре, које су остале на ормарићу

Кажу да је Војислав Коштуница у школи био вуковац. Судаћи према последњој седници Народне скупштине, на којој је, само захваљујући одлуци тесне већине, избегнуто расправа о раду Владе Србије, те се Влада једва провукла, цртао је провуклац. Колико ће још успевати да балансира, видећемо. У сваком случају, неће још дуго.

у болничкој соби. А да га не уводе у авион обученог у пиџаму, наручили су из "Зекстре" одело, веш, кошуљу, кравату и ципеле. Генерал се облачио у Вип салону и тек тад отишао у авион. Нису му дозволили чак ни да се поздрави са фамилијом. Приликом "добровољне предаје" у болници, око болнице и на паркингу у аутомобилима са упаленим моторима било је више десетина, што наших, што полицајаца Трибунала. Породица генерала Лукића је одмах после тога позвала Српску радикалну странку и обавестила о отмици која је већ била завршена.

Генерал Лукић није демантовао ниједном речју овакву своју "добровољну" предају, приликом појављивања пред судијама Трибунала. То је био само последњи од разлога због кога је Српска радикална странка поднела Народној скупштини Републике Србије захтев да се на дневни ред стави тачка о расправи о поверењу Влади Србије. А до расправе није дошло, јер је тесном већином парламент одлучио да се о овој тачки не расправља. Додуше, од времена предвиђеног у сазиву до времена кад се парламент састао, прошло је неколико сати. Неколико сати су посланици Српске радикалне странке мирно седели у скупштинским клупама и чекали да се све нагодбе заврше и посланици владајуће коалиције скупе.

Било је просто смешно како су шефови посланичких група и делегације одлазиле једна по једна на договоре. И излазиле са састанака озареног лица. Затим се на брзину скупила посланичка група и шефови су им објашњавали колико и шта су добили. Било је ту, додуше, и рачунања и прерачунавања и дељења функција а било је, богами, и у натури. Било како било, једва су успели да скупе толико да ову тачку скину са дневног реда. До неке друге прилике или до парламентарних избора, чије ће одржавање готово сигурно бити на јесен. А после тих избора, кад Српска радикална странка преузме кормило овог брода који се Србија зове, полиција, тужилаштво и судови ће имати пуне руке посла. Влада која киднапује своје грађане мора пасти. Као и она претходна. Разлика између њих је само у томе што су они први навлачили киднапованима кесе на главу а ови други их киднапују без кеса. Само се, дакле, у нијансама разликују. Принцип је исти. Једини напредак од турског доба до данас је управо у кесама. Милош је слао сиљницима главе у кеси, претходници ове власти кесе на главама а ево ови задњи без кеса. Све је већ виђено. Више пута. □

Драма рашких Срба

Више од три недеље је прошло откако је каменова кућа Дејана Радовића, потпредседника општинског одбора Српске радикалне странке у Новом Пазару и одборника у тамошњој Скупштини општине, а починиоци још увек нису пронађени. „Десило се то увече 9. маја, ја сам био у кући али моја супруга се налазила у дворишту и видела је три младића средњошколског узраста како каменицама засипају нашу кућу. Случај сам пријавио полицији, која је до сада долазила два пута, реда ради, без икаквог интересовања да пронађе починиоце”, каже Радовић. Он је уверен да су разлози за каменовање политичке природе и да није у питању он као појединац већ Српска радикална странка која је стала у заштиту тамошњег становништва, Срба и муслимана, од самовоље локалних моћника. Истиче да његова кућа није ни прва ни последња која је изложена таквој врсти напада. „То се дешава и мојим комшијама, мада се мало њих одлучује да то пријави полицији. Плаше се људи да се насиље не понови и то у већој мери”. Радовић истиче да његове комшије често долазе код њега и говоре, пла-

„Циљ нам је да откријемо ко стоји иза свих тих напада на Србе, њихове куће и православне цркве, колико су починиоци блиски некој политичкој партији или некој исламистичкој организацији. На жалост, МУП Србије и БИА игноришу, да ли свесно или несвесно, овакве појаве и нормално да нема ни резултата”, каже Веселиновић.

Доласком ДОС-а на власти 2000. године, оним муслиманским ошцијама које заговарају формирање нове државе Санџак, остављено је превише простора. Они су то схватили као шансу да могу на један безболан начин да дођу до својих раније прокламованих циљева и заговараних идеја које се огледају у стварању неке фантомске Санџак државе, што се може видети и из Меморандума муслиманско-бошњачког већа почетком деведесетих година. Прекидом рата у БиХ, посебно претреса дистрикта Брчко, многи фанатици из разних исламских земаља, који су се борили на страни Алије Изетибеговића, нашли су уточиште на простору Косова и Метохије и старог Раса, истиче Милан Веселиновић, народни посланик СРС.

шећи се за своје животе, да треба да се иселе одатле. „Кажу – време је да идемо а ја им кажем – не долази у обзир. Треба да останемо па куд пукло да пукло”, прича видно потрешен Радовић.

Милан Веселиновић, председник општинског одбора Српске радикалне странке у Новом Пазару и народни посланик у Републичкој скупштини тврди да је у питању најгори могући вандализам почињен из истог центра, који неколико година уназад инструише муслиманску омладину против Срба и Србије.

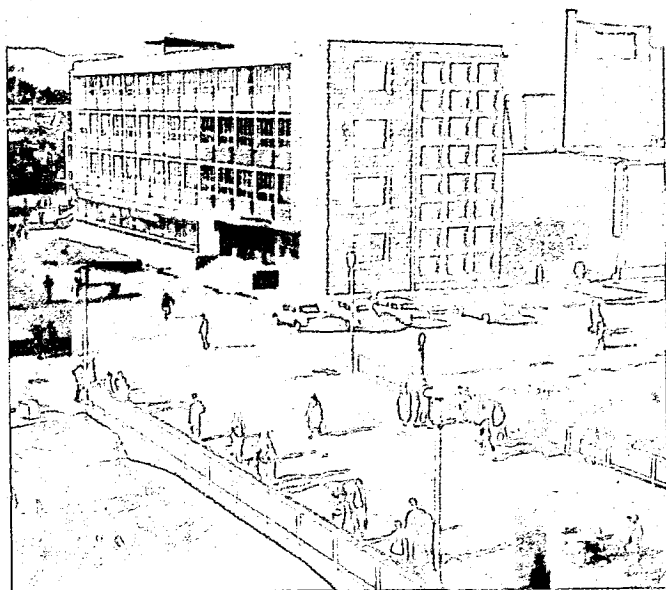
Познаваоци тамошњих прилика, домаћи и страни, већ дуги низ година упозоравају да је ситуација у овом делу Србије изузетно напета, и да би јачање притисака на Србе да се иселе из ове области, могло да изазове озбиљну кризу на Балкану. Све су учесталије критике упућене властима у Београду да се по овом питању ништа не предузима и да је присуство државе Србије у Рашкој области сведено на минимум. Веселиновић објашњава да је доласком ДОС-а на власт 2000. године, оним муслиманским опцијама које заговарају формирање нове државе Санџак, остављено превише простора. „Они су то схватили као шансу да могу на један безболан начин да дођу до својих раније прокламованих циљева и заговараних идеја које се огледају у ства-

„Екстремни муслимански фундаменталисти су наоружани и МУП Србије то зна али ништа не предузима. Почетком деведесетих година спроведена је акција разоружавања, када је одузето пет и по хиљада дугих цеви. Сматра се да није одузето још два пута толико. Акција је прекинута и до дана данашњег никада није обновљена иако долази све више оружја, што са простора Косова и Метохије, што из Босне”, истиче Милан Веселиновић.

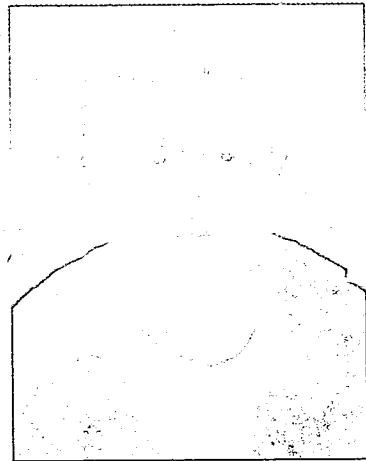
рању неке фантомске Санџак државе, што се може видети и из Меморандума муслиманско бошњачког већа почетком деведесетих година. Прекидом рата у БиХ, посебно претреса дистрикта Брчко, многи фанатици из разних исламских земаља, који су се борили на страни Алије Изетбеговића, нашли су уточиште на простору Косова и Метохије и старог Раса”.

Како наш саговорник истиче, све је резултирало серијом напада на српске куће, цркве, каменовањем православних свештеника и изредима на фудбалским утакмицама.

Присталице Сулејмана Угљанина на Нови Пазар све више гледају као на главни град Санџака, иако је на овим про-

Каменовање куће Дејана Радовића, потпредседника општинског одбора Српске радикалне странке у Новом Пазару и одборника у Скупштини општине није осудила ниједна тамошња муслиманска странка. Инцидент су прећутали како партија Сулејмана Угљанина, тако и партија Расима Љајића.

сторима настала прва српска држава. Град се сваким даном све више дели на српски и муслимански део. „Атмосфера у граду је напета и по много чему подсећа на ону из косовско метохијских градова, пре него што су Срби одатле протерани. Срби излазе у једне кафиће, муслимани у друге. Срби купују у једним трговинама, муслимани у другим”, прича Радовић. Наш саговорник објашњава да таква напета ситуација траје годинама. „Када боље размислим, одувек је тако било, мада не у таквој мери. За време комунизма пропагирало се братство и јединство и о томе није смело да се прича. Срби су ћутали и гледали шта се дешава. Одувек је било тих испада са муслиманске стране”.

Наш саговорник се у својој причи враћа на сада већ чувену одбојкашку утакмицу Југославија - Турска, која је пре неколико година одиграна у Новом Пазару. „По колични турских застава и скандирању сви смо имали утисак да се утакмица одржава у Турској а не у Новом Пазару у Србији. Оно мало Срба што је дошло да бодри нашу репрезентацију замало је личовано од стране својих суграђана. Када је мушка кошаркашка репрезентација победила на светском првенству у Аргентини, Срби су са српским заставама прошли кроз град славећи победу а муслимани, чак и жене и деца, су их каменовали. То је било страшно. Све је окончано тако што је приведено пет-шест лица, а када се прашина слегла, све је заборављено”.

Оба наша саговорника слажу се да се овакве појаве маргинализују и приписују тобоже малој деци и омладини, не би ли се све заташкало. „Ми српски радикали имамо за циљ да спречимо даље напетости и дестабилизацију старе Рашке. Желимо да будемо фактор стабилности на овом подручју. Од надлежних органа захтевамо да се открију виновници не само каменовања куће Дејана Радовића, већ и свих осталих изреда и да се појачају мере безбедности у насељима где живе Срби”, каже Веселиновић. На крају разговора, наши саговорници истичу да ствари не треба генерализовати и да има и часних и поштених муслимана који су одавно схватили да их политика Сулејмана Угљанина и његове партије неће нигде довести, већ је она погубна, како за Србе, тако и за саме муслимане. □

Академик Чедомир Попов у разговору за „Велику Србију” истиче:

Растакање

СРПСКОГ НАРОДА

НИЈЕ ЗАВРШЕНО

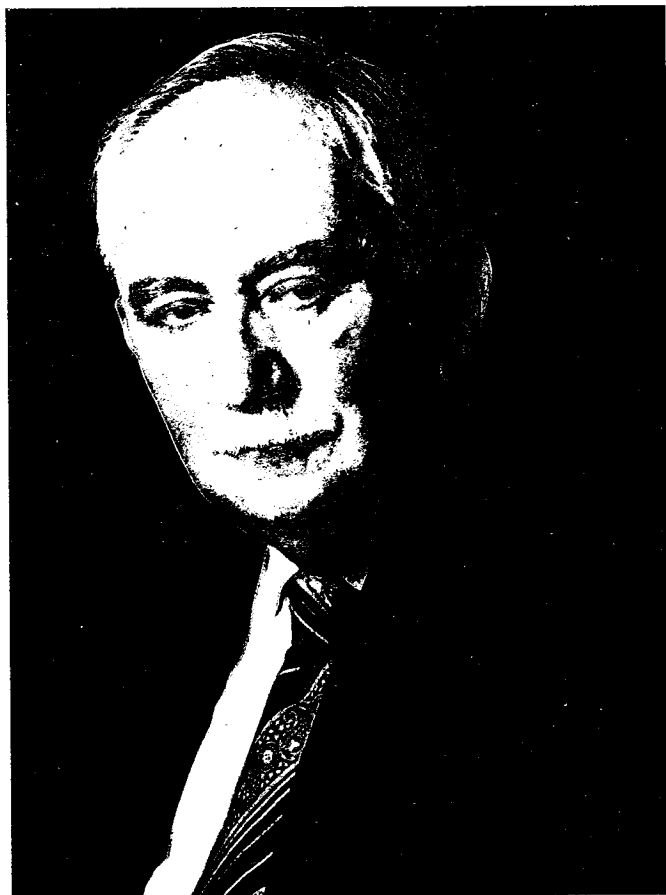
Разговарала: **Ленка Шибанџа**

Перспектива наше земље коју предвиђа академик Чедомир Попов сувише је тмурна и алармантна. Он страхује од тежњи светских владајућих моћника када је у питању наша садашња територија и упозорава да би Србија могла да изгуби чак и преткумановске границе. Академик Попов објашњава колико је важно да имамо националну државу и да она буде дефинисана Уставом и указује на погубну политику владајуће гарнитуре која је је за тзв. нови патриотизам прогласила сузбијање залагања за национална права.

● **Господине Попов, каква је ваша оцена међунационалних односа у Војводини?**

– Ја бих рекао да су тренутно релативно добри, подвлачим то релативно, што значи да нема непосредних сукобљавања, инцидента тежег облика и нема непосредне претње да ћемо се сукобити. Али, међунационални односи, свуда и у свако време, имају једну латентну могућност и скривени потенцијал за сударања. Треба им само један подстицај, било унутрашњи, било спољни. Код нас је, нажалост, тај спољни доминантан, јер налази у нашој средини људе спремне да га употребе и да се њиме послуже.

Када дођу ти подстицаји споља, уз несрећену, нестабилну ситуацију или у целој Србији, или у Војводини, онда почну да се јављају неспоразуми који тињају, пошто у вишенационалним срединама нема никад потпуне хармоније. То у свету не постоји. Крените било којом европском земљом па ћете видети. Могу бити добри, на први поглед, стабилни односи међу људима, међу народима, припадницима различитих нација, али с времена на време то негде прокључа, или бар настану привремене тензије. Тако и у Војводини, поготово што је она јако разурњена друштвена средина: вишенационална, вишеконфесионална, вишејезична, вишекултурална. Ако у било ком од тих сегмената дође до неких трвења, неког сукоба интереса, то може бити потенцијални подстицај за шире отварање националног питања. Војводина има, за сада, ту добру страну што људи у већини тих средина нису спрем-

ни за сукоб и зато кажем да је ситуација релативно добра и мирна.

● **Да ли наша земља испуњава стандарде када су у питању права националних мањина и зашто смо ми на крају увек „лоши момци“?**

– Припадници мањина, наравно не сви, и не у свакој ситуацији, имају често осећање ускраћености. Неретко, код њих се јавља потреба да им се доказује да смо ми Срби за равноправност. Понекад, ти захтеви, с једне стране, и на-

шта спремност као већинског народа да доказујемо спремност на равноправност с друге стране, иду до кича. У том смислу је и парола о позитивној дискриминацији права бесмислица. Дискриминација може бити само дискриминација и она је негативна. Позитивна, значи давати некоме привилегије које могу на кратак рок да примире једна, али да изазову друга незадовољства.

Мислим да политика инсистирања на националном питању, истицања наше војвођанске посебности, с једне стране има добру страну што нас опомиње да не заборавимо да смо у вишенационалној средини, али с друге стране, има и негативних последица. Непрестано подстицање подсећа на могућност сукоба, што значи да се нешто иза брда ваља. Зато ми треба јако брижљиво да водимо рачуна о нашим интересима, и то не само ми Срби, већ и сви други народи у Војводини.

У погледу стандарда, од наше земље, која је данас на неки начин „бела ворана“ у европском свету, увек се више тражи него од свих осталих. Нама се увек постављају већи захтеви него било коме другом. Ако је Србин учинио злочин у рату онда је то злочин, ако је то починио Албанац или Хрват, онда је то борба за националну самосталност и слободу итд. Дакле, у том погледу ми смо као народ неравноправни, па се од нас тражи да стандарде примењујемо у много вишем степену него било ко други. Погледајте друге европске земље и шта стандарди садрже: право изражавања националног идентитета, право неговања језика, право изградње властите културе, право испољавања свог верског, односно религиозног осећања, право информисања на свом језику – и у том погледу се не иде у екстремно. Код нас све то исто постоји и веома се води рачуна и да се поштује. Али, ипак нам се пребапује да код нас свих тих стандарда нема, што је злонамерна манипулација.

Нема Војводине без Србије

● *С обзиром да се ближи доношење новог Устава, сматрате ли да одређена уставна решења могу да поједноставе нашу међунационалну проблематику и смање тензије, односно да обесхрабре и учине нереалним тежње ка осамостаљивању?*

– Тензије међу народима постоје у свим земљама. Свугде тиња национално питање и у свакој нацији постоје елите које би да се осамостале, јер онда себе политички лакше остварују.

Шта је „војвођански“ национализам? То је део политичке елите који би по сваку цену хтео што већу самосталност, коју би претворили и у државност. А зашто? Зато што та елита живи од политике. Живети од политике, значи борити се за што самосталнију, што моћнију позицију у друштвеном животу. У већој државној заједници то се теже остварује. „Војвођани“ су вазда хтели своју државу или парадржаву, само да би та политичка елита имала што више моћи у рукама, па макар то остварили и на мањој територији, по оној „волим у свом селу бити први, него у Риму други“. Дакле, елите су сигурно и катализатори и подстрекачи националих и политичких напетости које захватају и ширу јавност. Ако они упорно тврде да те неко други, онај с којим си заједно у држави цеди и експлоатише, иско-

Признаје се постојање сваког националног питања осим српског

– Недавно сам слушао једног нашег тобожњег политичког аналитичара који каже да ми морамо дати више од европских стандарда. Шта то више? То значи пристати да се свако одвоји ако то хоће да одвоји део наше територије. Више од стандарда је, заправо, давање оних политичких права од којих је само један корак до сецесије. Такав наш став се испољава у пароли да је Косово више од аутономије, мање од независности.

Живети у једној вишенационалној средини значи само омогућити, колико то реалност дозвољава, материјално, духовно и политичко стање, да свако свој национални идентитет у пуној мери остварује. Све што је изнад тога, то је већ политика угрожавања државног јединства, а оно је још увек врло важан фактор у положају било којег народа у свету, за његову будућност, на крају, за његов опстанак.

Ту је наша српска невоља што се признаје постојање сваког националног питања, осим српског и то није од јуче. Данас, ако кажете да у Војводини постоји српско питање, ви сте одмах националиста за све факторе, и европске, али и домаће. Међутим, ако кажете да постоји мађарско, румунско, русинско, да постоји словачко питање – све је то у реду и наравно да се подразумева, а заправо не постоји. Ми данас испуњавамо све европске стандарде, осим, разуме се, давања политичке независности тим заједницама, а то европски стандарди и не садрже.

ришћава, да ти ускраћује витална права, онда се у народу развија осећање да је он прикраћен и самим тим грађанин другог реда. Јер, сто пута поновљена лаж постаје истина.

Таква кампања је добро позната. Она је у Југославији трајала читаво време њеног постојања. Она се води и данас, мада је наука доказала да није могло бити речи о томе да Србија кочи било чији развој. У Војводини је, на пример, бучно ширена пропаганда да је после Другог светског рата Војводина опљачкана тиме што је све индустријске капацитете преселила у Србију, што се, након утврђивања прецизних података, показало као потпуна нетачност. То није била политика Србије, већ југословенска политика и ти капацитети су распоређивани свуд по Југославији (чак и по Албанији), а најмање по Србији.

Хоћу овим рећи да се национализам може распалити разним виталним питањима: у случају Војводине, на пример, аграрним. Одатле следи да се она мора политички осамосталити, не договором са својом државом о подели обавеза, права, извора прихода и политици инвестирања, него одвајањем од државе да би политичке елите биле што самосталније, што аутономније, те да би једног дана могле поставити и питање државности.

Још у Аустроугарској, почетком двадесетог века, политички теоретичар Гумплович дефинисао је појам аутономије. Он је рекао да је то „пролазна станица“ ка, или државности, или централизацији. Аутономија може да постоји све дотле док не засеца у политичко-територијална питања, док не тражи све атрибуте државне власти. Она може да постоји као културно-духовна творевина.

Војводина и већина војвођанских Срба били су и 1918. и 1945. па и 1988, свесни да Војводина у неком духовном, као и у економском погледу јесте нешто досебно, да има неке специфичности којих се не треба одрицати. Али, да своје национално биће може очувати само уједињена са Србијом. То није никаква политика Велике Србије, него једноставно остварење једне здраве националне идеје и гаранција народног опстанка. Српска држава је, осим тога, и ослонац саме аутономије Војводине. Јер, ако та држава нестане, или ако се Војводина од ње отцепи, онда неће бити ни Војводине, јер она нема никакав државотворни капацитет, никакву државотворну традицију, а ни суседство којем би она била потребна као целина.

Дакле, та државотворна традиција је изузетно важна, као и још један други елемент, који може да оправда државотворне тенденције. То је национална кохерентност (на пример Словенци), или толика национална доминантност, да се и без државотворне традиције може формирати држава. Војводина ниједну од те две компоненте државности нема. Она је увек била нечија периферна област, од предримске епохе, преко римске, и византијске империје до турског и хаџбуршког царства, закључно са Југославијом, без икакве државотворне идеје. С друге стране, увек је била недовољно национално кохерентна, да би било који народ наметнуо своју доминацију и био творац посебне државе.

Срби данас, овде имају тај капацитет да на основу националне надмоћности створе државу, али огромна већина Срба у Војводини то не жели, јер се осећа сигурније, поузданије заштитеним ако је у заједници са својом матичном државом.

Нема „војвођанске“ нације, ма колико се сада „аутономисти“ (ранији „аутономашти“), а заправо сепаратисти, трудили деценијама да развију војвођанско национално осећање. То не иде, јер нико, ниједан малобројни народ, па чак ни Русини, којих има један посто, а да не говорим о Словацима или Мађарима, не би се, ни по коју цену, одрекли свог националног осећања, да би постали национално Војвођани. Хоћу да верујем да то неће прихватити ни Срби.

Да се осврнемо на Устав. Он представља основну регу-

Погубност доказивања да смо већи Европејци од Европљана
– Бојим се да ће у садашњој ситуацији у којој се налазимо, у којој наша држава прихвата све диктате споља, прихватити и један такав уставни диктат да се Србија дефинише као грађанска држава у којој све националности имају право на своје органе власти, на своју врло широку политичку самосталност. Ако се то оствари, онда је и њихова одлука да се отцепе легална. Према Уставу из 1974. године, по ономе каква је права Војводина имала, могла је, такође, да није било „јогурт револуције“, касније да се отцепи и припоји, рецимо Хрватској, али би вероватно тада уместо јогурта новосадским улицама текла крв. Војводина је тада имала органе којима је могла да потврди и изгласа легално отцепљење. Чиме би она већина српског народа која се није слагала с тим, могла да оспори ту одлуку, сем насиљем?

Ако, дакле, нови Устав не нађе меру аутономности која је већ потврђена у свету, ако наши политичари поклекну у захтевима за успостављањем још виших стандарда од европских како бисмо доказали да смо ми Срби зрели за Европу, да смо већи Европејци од Европљана, већи католици од папе, онда се заиста бојим да ће овде доћи до сукоба. Упамтите, одвајање Војводине значи цепање наше државе од које ће одмах свако од суседа почети да тражи своју фунту меса. Хрвати ће према својим „повијесним правима“ тражити Срем, Мађари ће потегнути право на Бачку и мађарске делове Баната где је јака мађарска мањина, Румуни ће поставити одмах питање јужног Баната – ето, то је судбина Војводине, ако се одвоји од Србије.

Моја је прогноза црна, јер политика тобожње „регионализације“ и проглашавања Србије за грађанску државу, наговештава управо тако тмурна предвиђања. Зато сматрам да би наш Устав још у преамбули требало да каже – Србија је држава српског народа и осталих народа који у њој живе.

лативу државе, коју сама нација држава не поштује. Наш Устав се крши на сваком кораку. Без обзира кад је донет, он је важећи, и ако политичке елите које воде данашњу државу нису у стању да донесу нови, онда, хтеле или не хтеле, морају да се држе постојећег Устава да би држава нормално функционисала.

Тај Устав ограничава ингеренције војвођанске аутономије. Вероватно, ако се донесе нови, овлашћења покрајинских органа и Покрајине у оквиру државе ће се проширити. Али, по мом мишљењу, не сме да их прошири до границе која би била, заправо, скривена државност. На пример, Војводина тражи све атрибуте државне власти: законодавну, судску, извршну, па чак и право међународне комуникације без сагласности своје државе. То није више јединствена држава, ако то Устав призна. Он онда признаје распад државе и даје Војводини, као што је Устав из 1974. дао републикама, право да њени органи власти легално изгласају отцепљење. То не да се не би смело дати Војводини, него Војводина то не би смела ни да тражи. Јер, у неком стицају међународних околности, националне мањине, подстакнуте споља уз Уставом дата таква овлашћења Војводини, могу покренути захтеве за додатним правима и може се десити, не дај боже, да нам Европа у Војводини, односно целој Србији, скроји тесну капу. Колико су европ-

ски парламентарци ефикасни када су наше мањине у питању, довољно вам говори недавна посета Дорис Пак, упркос чињеници да сукоби у Војводини, због којих је наводно долазила, нису баш у толикој мери имали карактер националних инцидената. То јако зависи од диктата споља.

● Данас, овде у Војводини, Покрет „64 жупаније“ промовише неку врсту историјског реваншизма, исправљања наводних „историјских неправди“, и за ту сврху је приказао, уз бурне реакције, контроверзни документарни филм „Трианон“ мађарског режисера Габора Колтаја, иначе забрањен у самој Мађарској и Румунији, због антисемитизма, шовинизма и манипулација историјским чињеницама. Господине Попов, замолила бих вас да мало расветлите околности којима се поменути филм бави, то јест закључивање Трианонског споразума.

— Мени је веома жао што тај филм нисам гледао, просто због тога да видим којим чињеницама се он бави. Трианонски споразум је резултат слома Хабсбуршке монархије, која је била вишенационална држава, двојна монархија од 1867. Чиниле су је Аустријско царство и Угарско краљевство. Ни у једној од тих двеју половина, народи чије су то државе биле, нису били већина. Словенски народи су били већина у аустријском делу, а мађарска половина Трансилванија је имала Мађаре као нацију, који нису били већина. Мађари су према попису из 1910. чинили нешто око 49 посто становника, све остало су били Срби, Хрвати, Словаци, Румуни, Русини, Немци, Јевреји итд. Тако је мађарска мањина држала једну државу као своју, у којој је начелно, по Закону из 1868. признала право да сваки народ чува своју особеност, али у политичком погледу сви су били Мађари.

Дакле, нико није имао никакво политичко право да изражава своју националну самобитност и посебност. То је стварало непрестане националне тензије које су непрестано расле до Првог светског рата. И Мађарска је, будући да је била део Хабсбуршке монархије заједно са Немачком, била носилац агресије у тадашњој Европи, изазивач Првог светског рата. У њему је поражена заједно са Хабсбуршком монархијом. Била је немоћна да спречи оне покрете за стицање националне слободе немађарских народа и тад је дошло до њеног распада. Од ње су се практично, пре Трианона, пре Париске мировне конференције, одвојили Срби, Румуни, Словаци, и други народи и прогласили своја уједињења са матицом земљом.

Трианонски уговор није ништа друго предвидео, него је само санкционисао ту де факто ситуацију, с тим што је дефинисање граница међу тим територијама био најтежи проблем. Наиме, било је тешко усагласити воље појединих страна, па је и за тај део одређена комисија која је на Париској мировној конференцији повукла границе Југославије са Мађарском и Румунијом. Исто тако је учињено према Словачкој, исто тако између Румуније и Мађарске, затим Аустрије и Мађарске.

Трианонски уговор је, према томе, један легалан резултат исхода рата, који је поправљао, заједно са осталим уговорима те мировне конференције, националну ситуацију у Европи. То сам рекао јер до 1918. године у туђим државама, као националне мањине живело је 60 милиона Европљана. После Првог светског рата, одлукама тих мировних, од Версајског до Трианонског и Нејског са Бугарском, у туђим државама остало је 30 милиона. Није то било срећ-

Уништавање нације тзв. новим патриотизмом актуелног режима

Наша политичка владајућа елита прогласила је сада за тзв. нови патриотизам, сузбијање свих наших националних захтева, сузбијање залагања за сва национална права. Она иде управо у том правцу да нуди више него што се од ње тражи. Једно време, док је досовска власт водила државу, већина националних пројеката није могла да приђе изворима финансирања. Један политичар недавно је изјавио да се ми морамо денацификовати, као да смо ми нека нацистичка држава и фашисоидан народ. Па и сада има тога. Горан Свилановић је изјавио на телевизији да ми морамо као Немачка и Јапан после Другог светског рата, да признамо злочин и да се ослободимо тог терета. Какав смо ми то злочин учинили и кога смо то ми напали? Да ли смо ми изазвали некакав освајачки рат? Србија, ако је помагала српски покрет у Крајинама и у Босни, помагала је свој народ да опстане. Зар је то злочин? Било је злочинаца који су ишли тамо и да краду и да убијају, и треба их казнити. Немачка и Јапан су ишли да створе нова царства, а какво смо то ми царство створили? Хтели смо да сачувамо свој народ и везу, слободну комуникацију међу његовим припадницима у свим крајевима бивше Југославије. То се не може изједначити никако са нацизмом у Немачкој, са јапанском политиком стварања новог царства у Азији. То је сулудо и нема трунке националног достојанства.

но решење, али је ипак преполовило број припадника националних мањина. У том оквиру, када су се неки народи који су имали већину у одређеним територијама одвојили, они су повукли и одређен број Мађара. И доиста, око пет милиона Мађара је остало тада изван Мађарске у Аустрији, Југославији, Словачкој, Румунији. Мађари то никада нису могли да прејале, што им се не би, можда, десило да су водили једну другу политику, да су у Хабсбуршкој монархији створили један подношљивији међународни комплекс односа. Све је то тешко претпоставити, а не доказати.

Поновно постављање захтева да се врате те територије, потпуно је ирационално. Чак је мађарски политиколог и социолог после Другог светског рата Иштван Бибо, опомињао Мађаре да не траже никако да се рестаурира Сентистванска Мађарска, јер ће опет бити мањина у својој властитој држави и опет ће имати нерешиво национално питање. Мађари сада имају решено национално питање, имају своју државу и националне мањине којима на кашичицу дају равноправност, и имају једну стабилну међународну ситуацију. Кад би којим случајем вратили оне те-

риторије ка којима Покрет „64 жупаније“ рефлектује и има амбиције, Мађарска би била једна од најнестабилнијих земаља у овом делу Европе.

Покрет „64 жупаније“ је један реваншистички покрет који се прикрива иза неговања некакве традиције. Њихов први човек дао је интервју суботичком листу „Дани“, у коме је рекао да се у њихову организацију могу учланити само људи до 35 година, а остали могу да буду пријатељи и да помажу. То значи да њихови чланови могу да буду само они који су способни да носе пушку. Уколико би се, условно речено, десио некакав распад Србије и мењање граница, с обзиром да их, по речима њиховог лидера, има око 2.500, ко би у овако ослабљеној држави, на пример, одбранио Бачку ако би они, којим случајем, добили подстицај од страног света какав су добили Хрвати приликом распада Југославије.

Ту ја видим опасност. Нема опасности ако Мађари имају своја друштва, школе, факултете, радио и телевизију на свом језику. Сутра, када се отворе границе, комуникација ће постати тако лака и без икаквих препрека, да ће постати мање важно у којој држави ти је кућа, а у којој, рецимо, идеш да радиш.

Међутим, реална опасност од оваквих покрета постоји, и зато у свим европским интеграцијама, сваки народ крајње љубоморно чува своју државност. Они се одричу извесних атрибута суверености, неће више нико да води рат сам, нема више право на то.

Европска унија се одриче постепено властите привредне политике, делимично спољне политике, али упркос томе што се губе те државне компетенције, свака држава настоји да сачува и најмању честицу своје територије. Једино се од нас тражи да се одрекнемо државе. За нас је најлогичније то што постоји зачуђујуће велики број људи који, из ко зна којих разлога, прихватају такву политику, бране то, ангажујући све снаге да нам докажу да за нас није важно да имамо националну државу и да није важно да смо Срби, да ми хоћемо да смо Европејци пошто пото. Европејци смо зато што смо Срби, а нисмо Срби зато што смо Европејци. Европи је потребно то јединство народа, не толико јединство држава колико јединство народа, али самосвојних народа. Ако то нестане, свет ће се претворити у једну безличну масу милијарде отуђених људи који ће прихватити један тоталитаризам који од људи чини роботе. Сви људи ће се понашати на исти начин, гледаће исте ступидне телевизијске програме, неговаће америчку субкултуру, све ће прихватити из једног центра, неговаће некакво кич знање, док ће они најбољи за своје господаре стварати нове изворе моћи.

● **Како процењујете држање суседа, с једне стране, и држање великих сила, с друге стране, када су у питању укупни проблеми који се рефлектују на опстанак наше државе?**

— Од суседа, ја много не очекујем. Они воде бригу о себи. Политика је сада много сложенија и притисци су много рафиниранији према непокорним народима. Ми смо непокоран народ и пружили смо отпор тој насилној глобализацији у којој се од нас само тражило, и то су се тражиле огромне жртве: да се одрекнемо државне самосталности, да прихватимо неку врсту протектората. Будући да смо на тако значајној геополитичкој позицији, од нас се тражило да прихватимо практично чак и неке елементе оку-

пације (Рамбује). Због тога ми морамо стално да будемо под притиском и кажњавани. Шта у тим приликама раде наши суседи? Они се просто такмиче у пружању услуга, да би се додворили тамо куда теже и пристају да ураде понеки нечастан посао, да Србију одмах прогласе кривцем, да на њу баце одијум за непостојеће кривице. Свеж пример је Бугарска, која је покушала на недипломатски начин да ухапси званичног члана наше делегације.

Могу да мислим шта би биле спремне Хрватска и Федерација БиХ да нам учине, не би ли стекле што веће поене за бржи улазак у Европску унију. Зато са суседима морамо имати односе колико је то могуће сношљиве, мора се са њима трговати, комуницирати, али од њих неку ефикасну помоћ у одбрани наших легитимних и легалних права апсолутно не можемо очекивати, нити ће они нас икад узети у заштиту пред било којом оптужбом за коју су савсвим сигурни да није тачна. Према том питању ја сам активни песимиста.

Нема гаранције да нас неће „реорганизовати“

● **Какве су ваше прогнозе када су у питању границе наше земље — да ли ћемо успети да задржимо садашње или ће нам бити наметнута нека врста територијалне прекомбинације?**

— Ја се бојим да ће доћи до територијалног прекомбиновања овог подручја. Ако то светски владајући моћници реше заиста, то ће се тако и десити. Једино шта ми можемо, шта бисмо морали да учинимо је да се сами не придружимо том прекомбиновању, да сами у томе не учествујемо. Ако не можемо од тога да се одбранимо, јер немамо армију, ваздухопловство, морнарицу, оно што је најбитније, то је да ми ни на који начин у томе не учествујемо, нити да то признамо. Ништа није вечно, па ни то прекомбиновање територија. Ко зна да ли ће се за десет или педесет година поново прекомбиновати овај простор и онда ће неке будуће генерације моћи да поставе питање, како су нас и на основу чега растурили. Ако у овим силним притисцима и ратовима ниског интензитета, у ужасној пропаганди, нападу на мозгове, атацима на људско биће поклекнемо, онда бар у томе не смео бити колаборанти.

То је, по мом мишљењу, једино што сад можемо да учинимо ако ускоро дође до прекомбиновања. Бојим се да ће доћи, јер с овим што је до сад учињено, није завршен процес растурања и растакања српског народа. Тренутно, све зависи од међународних фактора. Наше перспективе, по мом мишљењу, нису нимало сјајне. Србија би могла да изгуби чак и преткумановске границе. Енглези су, на пример, на Берлинском конгресу 1878. године тражили да јужна граница Србије са Турском буде Грделичка клисура, чиме би отпало Врање и југ Србије. Што сад не би поставили тај захтев?

Југословенска федерација, такође, није била изворна идеја Коминтерне, већ Велике Британије, формулисана са хрватским политичарима, односно Хрватском сељачком странком крајем двадесетих година прошлог века. Све су то дуги континуитети. Историја је невероватно присутна у нашим животима и ко зна своје време, разумеће и историју, јер ништа ново под капом небеском нема. И ово што ми проживљавамо већ се једном дешавало. Према томе, где је гаранција да нас неће још који пут „реорганизовати“? □

Данас плаћамо цехове

Разговарао Владимир Ђукановић

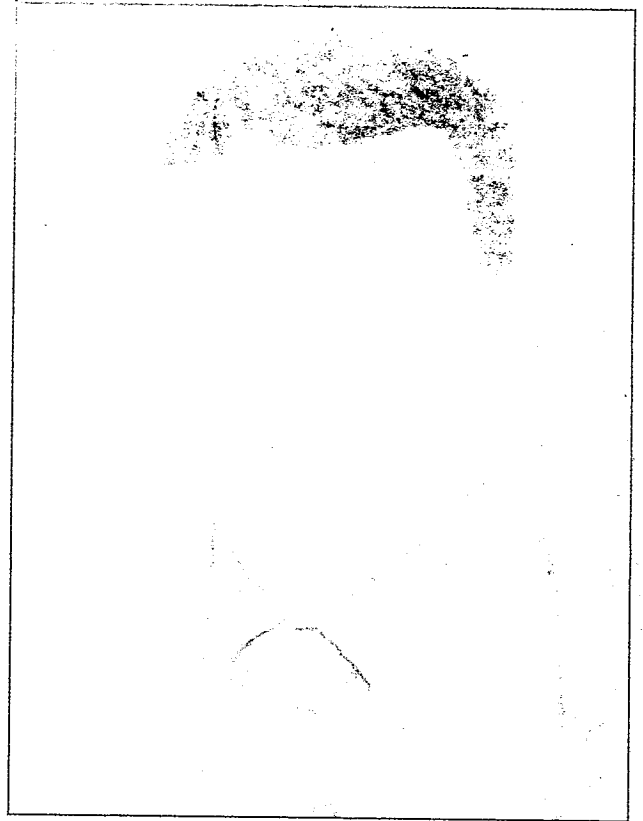
Некадашњи декан Правног факултета у Београду и један од наших највећих стручњака у области грађанскоправних наука проф. др Оливер Антић тврди да Србија данас личи на све осим на озбиљну државу. По његовом мишљењу, Србија се данас налази у крајње незавидном положају, а као највеће кривце за такву нашу ситуацију, поред перманентног међународног притиска који трпимо, Антић наводи неспособност садашње власти.

Због чега је Србија данас ту где јесте и који су разлози што се налази у изузетно тешком положају?

– Бројни су разлози, али превасходно бих издвојио одређене историјске грешке које смо правили. Прва грешка је била конституисање Краљевине СХС, а потом и Краљевине Југославије, а да се пре тога нису утврдиле границе Србије, и то у моментима када је то било најповољније за нашу отаџбину и наш народ. То је период после Првог светског рата. Тада смо имали историјску прилику да утврдимо наше границе, с обзиром на немерљив допринос који је Србија дала у победи сила Антанте у Првом светском рату. Цех те историјске грешке краља Александра и данас плаћамо. Њега су озбиљни политичари у том периоду, па и генерали, упозоравали на неопходност утврђивања граница Србије у њеним природним и историјским оквирима. Због те грешке данас имамо парадокс да је дошло до изједначавања оних који су се борили на страни Аустроугарске као војници у њеним униформама, и оних који су се борили против ње.

Из те прве велике историјске грешке произашла је и друга, оличена у новом страдалништву српског народа током Другог светског рата. Та друга грешка је направљена кроз деловање енглеске обавештајне службе која је успела да издејствује да се, потпуно неспремна, Краљевина Југославија супротстави у том моменту најмоћнијој суперсили, Немачкој. Та грешка нас је коштала формирања НДХ, као највеће фабрике смрти. Срби су масовно убијани и протеривани у тој монструозној творевини. Међутим, на крају Другог светског рата правимо још једну велику историјску грешку као народ, јер ђутке допуштамо да они који су били на страни нациста прелете на страну победника и да се изједначе са Србима, који су у том рату доживели највеће страдалништво.

Наравно, све је то омогућио Јосип Броз, који је најзаслужнији за наше даље страдање. Његова политика допринела је да се Срби лише својих историјских територија, да се растаче национално ткиво, али у огромној мери њему су помогли и наши наводни савезници, пре свега Енглези и САД. Енглези су издали ђенерала Дражу Михаиловића

и омогућили су Брозу да Србима стави омчу око врата. Све те цехове из наше историје ми плаћамо данас.

Да ли је Србија направила можда неку грешку која је проузроковала да се ти наши наводни савезници данас према нама понашају крајње непријатељски?

– Нисам приметио, али очито је да је ефекат такав. Хрвати и Шиптари су им одувек били непријатељи, али они данас поред подршке Немачке, а посебно Ватикана, имају и подршку наших наводних савезника из Првог и Другог светског рата. Разумем што Хрватима подршку дају Немачка и Ватикан, јер они су историјски савезници, али не разумем наше савезнике, за које смо толике жртве дали да се према нама данас понашају изузетно непријатељски и на све начине се труде да помогну онима против којих су заједно са нама ратовали.

Данас се исти ти на све начине труде да нам отму Косово и Метохију. Да ли ће успети у тој намери?

– Знате шта, могу они да причају шта хоће, али постоје међународни документи у којима се јасно истиче да су Косово и Метохија саставни део СРЈ, односно данас Државне заједнице СЦГ, и да се највише може пружити висока аутономија за јужну српску покрајину. Тако пише у свим

говори о најважнијим српским питањима

ИЗ НАШЕ ИСТОРИЈЕ

документима, од Резолуције 1244, па све до Војно-техничког споразума из Куманова. Ми имамо проблем са нашим медијима, који се на неки начин одричу Косова и Метохије, јер се стално користи термин Косово уместо Косово и Метохија. Увек морамо да користимо, баш због међународне заједнице, термин Косово и Метохија, јер наша Српска православна црква има тапију на том земљишту. Када би дошло до враћања имовине, све би прво морало да се врати Српској православној цркви. Значи, Срби имају метох, односно тапију на ту земљу.

Ипак, и поред међународних докумената које наводи-те, из кругова у међународној заједници стижу најаве да ће Косово и Метохија постати независна држава?

– Све је то деловање обавештајних струкутра које имају за циљ да нас подривају. Они се практично понашају као трговци, односно као Латини који су познати као варалице. Зато од нас траже немогуће како би добили највише.

Смео ли ми као држава да прихватимо одржавање међународне конференције о Косову и Метохији?

– Никако. Такав предлог би у старту морао да се одбије. Прихватање међународне конференције било би погубно по Србију. Можемо да прихватимо одржавање таквог скупа једино уколико би се унапред дефинисало да нема ни помисли о независности Косова и Метохије и да ће се поштовати међународни документи у којима се наводи да Косово и Метохија могу да добију само висок степен аутономије. Ван тога нема разговора, па таман нам и на силу отели Косово и Метохију. Оно што је силом отето, кад тад ће морати да се врати. Не смео да пристанемо на превару и да наседнемо на некакве међународне конференције.

Како вам се чини иницијатива Владе и председника Србије која предвиђа стратегију „више од аутономије, а мање од независности“?

– Та стратегија је чист идиотизам. Како можете да кажете „више од аутономије“, када је у међународним документима предвиђена висока аутономија. Од тога нема више. Бесмислено је да кажете виша аутономија од високе. То нема никаквог смисла и не могу да верујем да наши политичари чак појма немају шта пише у међународним документима. То би вам било исто као када би вам неко нудио да од вас купи неку ствар за 1000 динара, а ви кажете да није проблем и да је купи за 200 динара. Наша власт се буквално тако понаша. Или је неко од њих уцењен, или су заиста неуки и ништа не читају.

Плашите ли се политике коју воде неки наши политичари када је у питању Косово и Метохија, а која је очигледно супротстављена српским интересима?

– Колики год да сте издајник, а има их много у нашој власти и у редовима ових који су дошли после 5. октобра, ипак мислим да нико од њих нема храбрости да баш толико загризе у издају и да прихвати било шта што би могло да проузрокује независност Косова и Метохије. Ако би неко то учинио, потписао би себи историјску смртну пресуду. Мислим да такве врсте издајника нема.

Са друге стране имамо министра спољних послова који каже да су Срби на Косову и Метохији починили геноцид. Колико таква изјава може да штети Србији?

– Наравно да је то изузетно штетна изјава и ниједан озбиљан министар спољних послова тако нешто не би смео да изјави. Проблем нашег министра спољних послова је у томе што је он нестручан и недоучен човек у тој области. Вук Драшковић је књижевник и да је наставио да се бави књижевношћу, вероватно би далеко догурао. Међутим, он је без икаквог дипломатског искуства постао министар спољних послова и наставио један континуитет глупости који је чинио његов претходник Горан Свилановић. Објашњавају својим постуцима направили штету српском народу и Србији скоро као и Бил Клинтон када нас је бомбардовао. У свакој озбиљној држави после такве изјаве Вука Драшковића, он не би више ни пет минута био на том положају. Међутим, ово није озбиљна држава, управо због тога што се олако прешло преко такве изјаве и што је Вук Драшковић још увек министар спољних послова.

Quo vadis, Serbie?

Шта би, према вашем мишљењу, држава требало да учини како би сачувала Косово и Метохију?

– Искључиво да инсистира на међународним документима који су потписани и чији су гарант Уједињене нације.

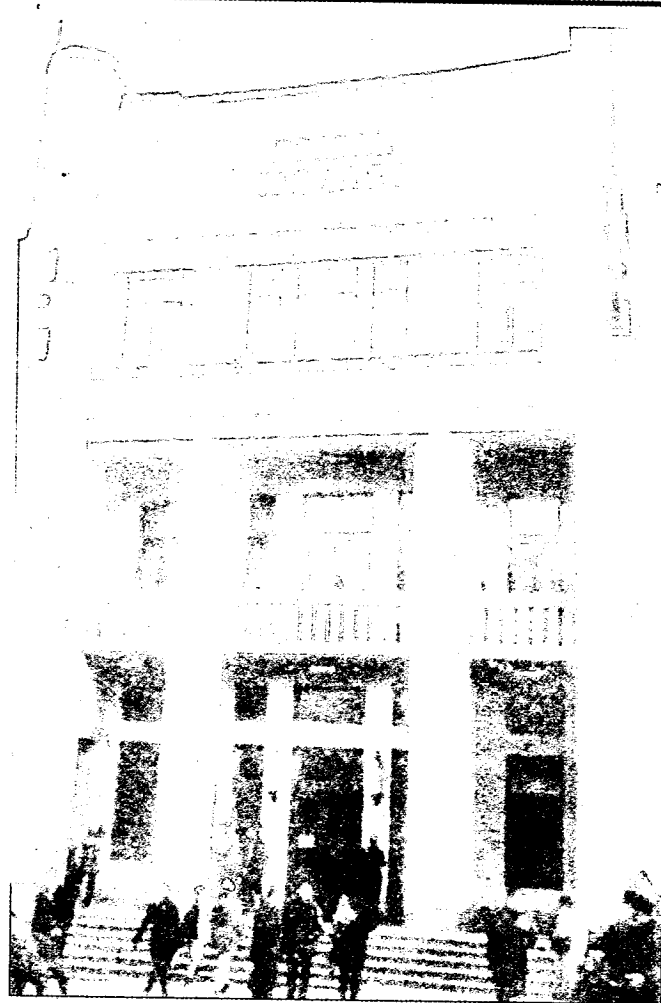
Како гледате на тезу коју нам власт и међународна заједница лансирају, да је једина шанса да уђемо у европске интеграције у ствари испорука свих Срба који су оптужени пред Трибуналом?

– То је класична замена теза. Лако је рећи да би неко требало да се жртвује за нас, али нико не размишља чему то жртвовање води и да ли оно можда може да нас доведе до још горег положаја. Притом, ти који се залажу за испоруке наших грађана уопште не воде рачуна о томе да се ту ради о судбинама људи. Они као да нимало немају људскости. Одлазак у Трибунал је скоро као смртна казна. Уз све то, они крше највиши правни акт Републике Србије, јер је екстрадиција по Уставу Србије забрањена. Да ли је нормално испоручити било кога, а да не знате ни када ће том несрећнику почети суђење. Уосталом, има ли то било где на свету да неког ухапсите па тек онда у наредних пет или шест година сакупљате доказе да бисте почели поступак? То нема никаквог смисла. То је политика дискриминације према Србима. Дискриминација је забрањена по свим међународним прописима и конвенцијама. Уосталом, хашко тужилаштво има право да контролише поступке који се воде пред нашим судовима. У чему је онда проблем да нашем правосудју доставе доказе и пребаце случајеве овде, па да видимо има ли елемената да се уопште против неког води поступак.

Та прича о томе како ћемо ући у европске интеграције уколико испоручимо наше грађане је континуитет политике слабљења и распарчавања Србије. Креатори те по-

Највећи могући цех који смо платили је губитак вековних територија и протеривање нашег народа са његових огњишта?

– Управо тако. Ми смо доживели два холокауста у правом смислу те речи. Јевреји с правом инсистирају на холокаусту. Међутим, и у Првом и у Другом светском рату, по свом ефекту и пропорционално броју нашег становништва, Срби су доживели два холокауста. Узмите цифре и лако ћете то израчунати. Е видите, Јевреји на основу холокауста добијају државу, а Срби на основу два холокауста губе територију и државу. Мене чуде ови наши наводни савезници, који сами себи скачу у уста. Иако смо ми за њих дали несразмерне жртве, они су се показали кроз историју, а и данас, као крајње непоуздани савезници. Данас, када нам је изузетно тешко, када губимо територије, они доприносе да нам буде што горе. Парадоксално звучи, али они данас несребично помажу нашим непријатељима, који су увек били и њихови непријатељи, јер су били на страни њихових противника.

литике путем манипулације деле народ на оне које су изманипулисали и који се залажу за Хашки трибунал и на оне који су остали да бране достојанство ове земље и не прихватају да је Трибунал наша судбина. Они имају одређено подозрење према нама и тога морамо да будемо свесни. Пре свега зато што смо православна земља, а они се веома плаше православног јединства.

Председнику СРС, Војиславу Шешељу, и поред тога што је чак прихватио најављено проширење оптужнице, још не почиње суђење. Како гледате на то?

– То је заиста страшно. То што се ради против Војислава Шешеља нема нигде у свету и такви поступци Трибунала немају везе ни са правом, нити са правдом. То је чисто иживљавање и обест људи у Хашком трибуналу. Свако ко је оптужен пред Трибуналом, а ко се још увек није тамо нашао, само нека погледа у каквој се ситуацији Шешељ налази и нека му буде за науку да никако не иде у Трибунал. Посебно због тога што не верујем да је било ко од њих толико психички јак као Војислав Шешељ. То је човек посебне грађе, који је тамо отишао са намером да победи Хашки трибунал. Пре него што је отишао тамо, он им је бацио рукавицу тиме што је рекао да једва чека да се тамо нађе и да је купио карту за Холандију. Мислим да су и они свесни да немају зашта да га осуде. Држе га тамо због неких у Србији, који су једва чекали да га тамо транспортују.

Да ли можете да дате неку процену када би могао да се очекује почетак суђења Војиславу Шешељу?

– То нико жив не зна. Верујем да ни Карла дел Понте не зна. Најпре би морали ту госпођу да питате ово што питате мене. У неколико својих радова написао сам да би та жена морала да одговара за све оно што ради у Хашком трибуналу. У континенталном праву постоји кривично дело злоупотребе службеног положаја, док у англосаксонском систему, који се махом из непознатих разлога примењује у Хашком трибуналу, постоји још уже кривично дело, које се зове злонамерно оптуживање. Е, на основу тог дела Карла дел Понте мора да одговара.

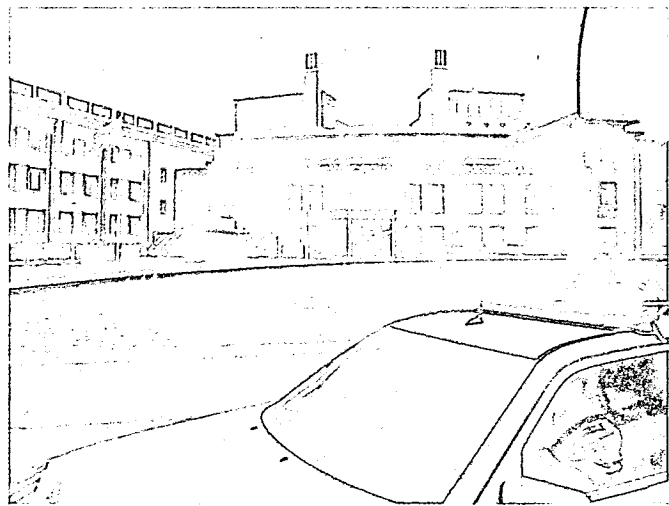
Вас су поједини медији окарактерисали као предводника „антихашког лобија” на Правном факултету, а Правни факултет као легло тог лобија?

– Пре свега, антихашки лоби не постоји, већ постоји искључиво хашки лоби. Да би лоби постојао, он мора да буде плаћен. Људи у хашком лобију су плаћени да лобирају у корист Хашког трибунала, за разлику од нас, који се са научног аспекта боримо против те политичке институције. Ми смо изложени непријатностима од стране тог хашког лобија тако што нам преко њихових медија лепе етикете услед недостатка научних аргумената. Ни на један мој научни реферат о Хашком трибуналу нико ми није одговорио науком. Такође нису ни Кости Чавошком одговорили науком. Њихов одговор је искључиво лепшење етикете нама који се против назадних појава у праву, било домаћем или међународном, боримо. То је та комунистичка идеологија. Кажеш нешто што се не може оспорити, а онда се они досете у немоћи да те преко медија паролама оклеветају.

Међутим, знате како, сви они који су својевремено нападали стаљинистичке процесе, инквизицију и слична суђења, данас се славе и уважавају у правној науци. Они који су инквизицију бранили, данас се сматрају присталицама диктатуре. Хашки трибунал је данас модерна инквизиција и са аспекта озбиљних правних разматрања та институција представља правно насиље. Чак су имена шефа инквизиције, и појединих судија Хашког трибунала слична.

Како видите будућност Државне заједнице?

– Ја нисам видовит па да вам на то питање одговорим. Будућност те творевине зависиће пре свега од великих си-

Када је у питању однос Србије и Црне Горе, промењена је Уставна повеља као највиши правни акт Државне заједнице.

Како то оцењујете?

– То је само показатељ да ми немамо озбиљну државу. Нити је Србија озбиљна држава, нити је Црна Гора озбиљна држава, нити је та Државна заједница нормална творевина. То је један кентаур. Од две неозбиљне државе не можете правити ништа озбиљно. Та Уставна повеља настала је под покровитељством међународне заједнице, добила је својство највишег правног акта, али, као што видите, може да се мења како хоћете. Зато, свеукупно гледајући, то не личи ни на шта.

ла. Како оне одлуче, тако ће и бити. Зар ви заиста мислите да би Мило Ђукановић могао да ради шта хоће, а да му те поступке не аминује Солана или неко други из ЕУ. Он је под директном контролом западних центара моћи због криминала, због могуће хашке оптужнице, и како они одлуче, тако ће бити. Ако му нареду да се одваја, онда ће се Државна заједница распасти. Обрнуто, Мило ће бити принуђен да буде у савезу са Србијом. Било би жалосно да дође до распада заједничке државе, јер су се за ту заједницу наши преци борили и полагали своје животе. Данас смо доживели да неки балавци и неуки људи одлучују о српској држави. Заиста жалосно.

Недавно је на Правном факултету одржана трибина „Истина о Сребреници”, која је изазвала велику буру у јавности. Како видите захтеве неких медија и политичких организација који су се залагали за забрану те трибине?

– То је чиста свињарија. Управо је то оно комунистичко схватање које поседују те квазидемократске организације. Ко то још данас тражи забрану јавне речи. Њима смета што је неко пожелео да уопште расправља о Сребреници, јер, ето, они имају своју верзију, коју, по њима, морамо сви да узмемо здраво за готово. Знате шта, да је неко лагао на тој трибини, да је износио неистине или фалсификате, верујем да би био позван на одговорност. Јавно изговорена реч ипак обавезује. Сви ти који су захтевали забрану те трибине су само пресвучени комунисти.

Један од ваших колега, Стеван Лилић, професор управног права, позивао је, између осталог, на бојкот те трибине?

– Тај човек нема никакво, ни професионално нити морално право да се јавља по било ком питању у јавности. Он је својевремено учинио нешто што се не памти на овом факултету. Његово напредовање на факултету на основу плагијата је ван памети. И сада се он нашао да нам дели моралне лекције. Да иронија буде већа, дао је себи за право да каже како на Правном факултету има и добрих професора. Пазите молим вас, он као осведочени плагијатор да цени да ли има или нема добрих професора. Па то нема никаквог смисла. □

Трибина "Истина о Сребреници" избежумила српске "водиче кроз катарзу"

Колико год да су дрски „правни” је ипак српски!

Пише: Владимир Ђукановић

Уколико сте помислили да је доба Стаљина прошло, без проблема могу да вас демантују сва дешавања око одржане трибине на Правном факултету под називом „Истина о Сребреници”. Толика количина мржње појединих медија под Соросевим патронатом, коју су данима испољавали према свима који су покушали студентима Правног факултета да покажу да о сребреничким дешавањима из 1995. године постоји и неко другачије мишљење, од оног којег нам управо ти медији свакодневно сервирају, заиста нам је показало да у Србији интезивно делују настављачи дела Јагоде и Берије. Како иначе другачије објаснити чињеницу да се готово ни један од тих медија није макар у једном свом прилогу потрудио да објави изјаву неког од организатора саме трибине, већ су се сви прилози сводили на лепшење етикете како учесници и организатори, као и сви који су били присутни на трибини, заправо подржавају злочин. Једном речју, сви су окарактерисани као фашисти. Тако су и уважени професори Правног факултета, попут Косте Чавошког, Смиље Аврамов, Оливере Вучић сврстани у ред, ни мање ни више, него фашиста, само из разлога што су дошли да саслушају излагања учесника трибине.

Наравно, о аргументима и чињеницама које су изнели учесници нико није ни реч прозборио. Сороса и његове експозитуре, које на нашу несрећу користе српске фреквенције и свакодневно испирају мозак народу, аргументи не занимају. Једино што их занима је наметање сваке могуће кривице Србима, а сви који се не сложе са њима биће оклеветани најорим могућим увредама, баш као и организатори трибине „Истина о Сребреници”. Е, у томе је суштина целе приче око халабуке везане за ту трибину.

Огромна финансијска средства која стижу од Сороса и њему сличних из тзв. међународне заједнице, уз помоћ којих је требало непослушним Србима преокренути свест, тако да поверујемо да смо заправо ми највећи злочинци протеклих ратова, нису уродила плодом. Да јесу, не би се барем 85 посто студената Правног факултета жестоко супротстављало таквим гадостима. Факултет који је данас оаза национално свесне омладине, уз помоћ огромног броја национално свесних професора, организујући овакве трибине заправо пружа отпор бесомучним лажима које преносе телевизије и листови попут ТВ и радија „Б92”, „Данаса”, „Времена”, „Републике”... Зато је Правни факултет, заједно са својим студентима, на удару наших „водича кроз катарзу”. Просто, не могу да схватим како је то могуће да и поред толиких пара које су уложили, постоји толико велики бунт према њиховим „истинама”, медијским-наклапањима и баљезгарима.

Тај бунт се све више шири и то је њихов велики проблем који их застрашује боли. Још им је већи проблем што немају аргументе да одговоре када се пред њима нађе неко ко барата чињеницама, јер да имају, макар би покушали да сучеле аргументе уместо што су послали двадесетак хулигана да минирају трибину на којој је преко 600 студената поносно узвикивало име Радована Караџића и Ратка Младића. Уместо да су аргументима одговорили, повели су праву хајку на све оне који су им бацили рукавицу у лице и рекли им да о Сребреници постоји и другачија прича. Хајку коју није ни Стаљин водио против својих неистомишљеника. Хајку током које су чак позвали на кажњавање студената из студентске организације „Номоканон” и током које су стигли да слажу како је трибина првобитно требало да носи назив „Десет година од ослобађања Сребренице”, иако нико жив никада није имао намеру да тако именује скуп.

Међутим, иако разапети на нашим малим екранима и новинским ступцима, без могућности да одговоре, студенти из ове организације најавили су да неће посустати и да ће сличне трибине организовати већ почетком наредне студентске године. Како кажу, то ће урадити јер је време да се одбрани српство, али и у инат онима који их блате. Ово ће вероватно бити најбољи одговор медијским вандалима и тровачима нашег мозга из ТВ Б92, јер што нас више ментално малтретирају, одбрана српства је јача. Уосталом, студенти Правног факултета су нам управо то показали. Нису Соросевим медијским експозитурима помогли ни несрећни Стеван Лилић, као и неколицина мученика из невладиног сектора и ДС који себе називају професорима Правног факултета. Шачица од пет до шест професора и негде око десетак асистената, који на сву срећу на Правном факултету имају утицај таман толико да им једва двадесетак студената посећује предавања, покушали су својом бахатошћу и безобразлуком да преко својих медија изврвају студенте који су организовали трибину и да их позову на некакву одговорност, као и самог декана Правног факултета. Наравно, такав потез изазвао је смех међу студентима, јер та изопачена комуњарска свест да не постоји другачија истина од оне коју су они зацртали, на Правном факултету не пролази. Тако нешто може да прође у ЈУКОМ-у, Фонду за хумантирано право, Хелсиншким одбору за људска права и сличним медиокритетским организацијама где не постоји слобода мишљења. И зато, колико год се они трудили и јели од муке што студенти неће да прихвате њихове мазохистичке ставове о улози Срба у протеклим ратовима, и колико год да су медијски дрски, Правни факултет ипак је српски! □

Аутор је апсолвент на Правном факултету

ММФ

Да ли смо заслужили овакву садашњост и да ли имамо право да приступајемо на промене које не доносе најредак

ШТИТИ ИНТЕРЕСЕ

БОГАТИХ ЗЕМАЉА

Пише: мр Јоргованка Табаковић

Глобализација има добрих и лоших страна. Захваљујући комуникацијама и информатици, глобус се знатно смањо. Последица тога је да велики део послова свих земаља обавља неколико стотина међународних организација, као што су, на пример: Светска здравствена организација, Светска метеоролошка организација, Интерпол, Светска поштанска унија, Међународна организација рада итд. Затим су ту Уједињене нације са својим агенцијама као што су УНЕСКО, УНДП, УНИЦО...

Глобализација има и својих негативних страна, првенствено у области економије. У економији глобализацијом управљају три организације: Међународни монетарни фонд (ММФ), Светска банка и Светска трговинска организација (СТО). Кључна организација је заправо ММФ, организација у којој је Америка једина земља са ефективним ветом.

ММФ је и Србији прејоручио флексибилност рада, ишло је поданичка влада одмах прихватила. О томе је Шинглиц, добитник Нобелове награде за економију и водећи англобалиста, рекао све ишло треба рећи: „Али док су се радници борили за пристојан посао, ММФ се борио за оно ишло се еуфемистички зове флексибилност тржишта рада. То значи као да ће се учинити да тржиште ради боље, а у пракси је то заправо шифровано име за ниже наднице и мању заштитну зашлења.” Закон о раду и све ишло се дешавало у вези са доношењем основног шекста, као и измена и дојуна, најбољи је доказ за то.

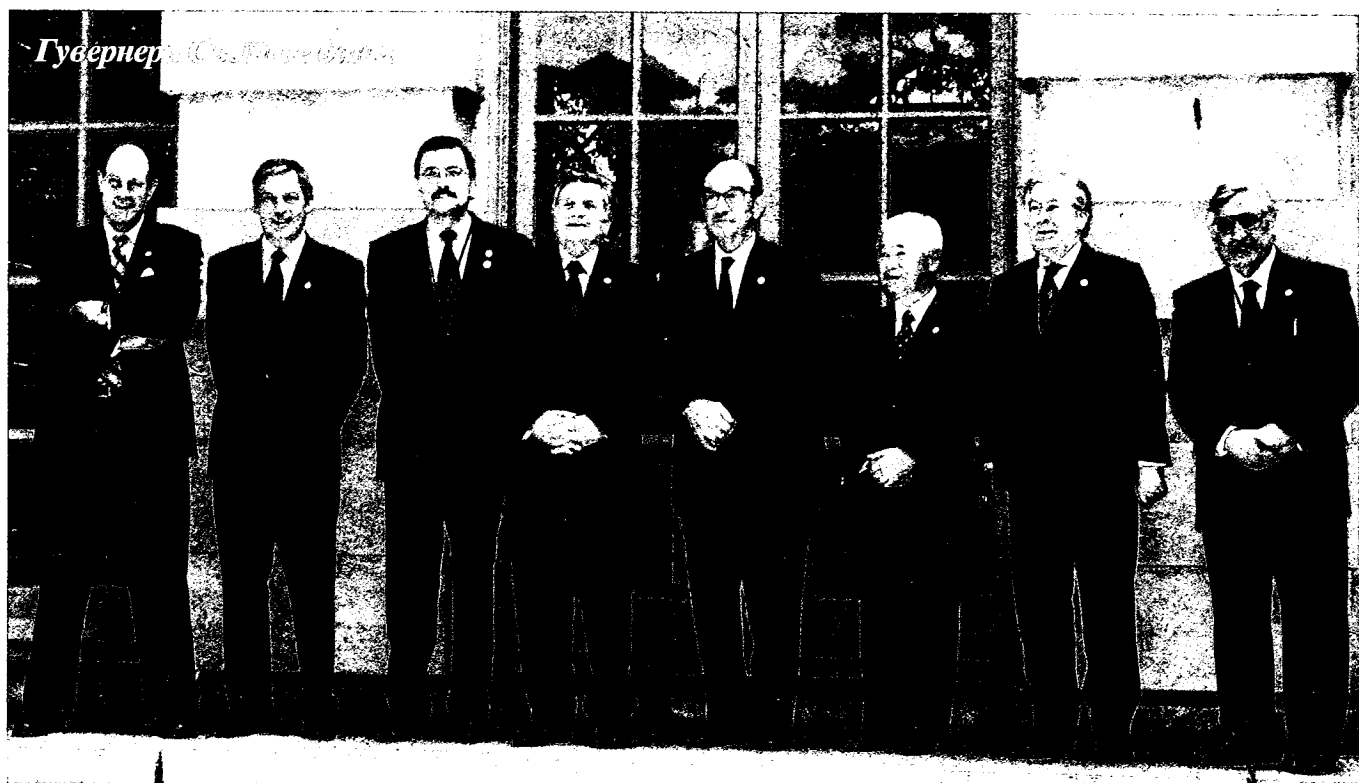

Теоријска, у ствари идеолошка, основица ММФ је двострука. Неокласична економска теорија доказује да је уз веома рестриктивне претпоставке слободна трговина најбоља за све. Како у пракси те претпоставке не важе, што ММФ никад не каже, слободна трговина је корисна за развијене и моћне земље, а штетна за неразвијене и слабе. Друга претпоставка извире из историјата ММФ. Наиме, Џон Мајнард Кејнс, творац кејнсијанске теорије, предложио је Фонд за очување глобалне ликвидности. Кад нека земља западне у међународну неликвидност, има могућност да се обрати ММФ, који ће је избавити од краткорочних тешкоћа. Свременом, кризе неликвидности доживљавале су неразвијене и слабе земље па је ММФ штитио интересе кредитора, тј. богатих земаља. ММФ је инсистирао на стабилизацији цена, што је онда омогућавало да у земаљама у транзицији олигарси исисавају новац и пребацују га „на сигурно”.

Катастрофални резултати „шок терапије”

Слободна трговина и интереси кредитора довели су до теорије, у ствари религије, тржишног фундаментализма.

У почетној фази транзиције ММФ је препоручивао „шок терапију”. Академску позадину дао је харвардски про-

Гувернер Српске Централне банке

фесор Џефри Сакс. Наравно, „шок терапија” није имала никакву теоретску основу. Заснивала се на страху капиталистичких земаља да ако транзиција не буде довољно брза, земље би се могле вратити на командну економију. Будући да је „шок терапија” подржавана великим новцем, она је свуда била примењивана, и то с катастрофалним резултатима. После неколико година ММФ је сам признао да је стратегија била погрешна. Данас више нико не говори о „шок терапији”.

Од средине деведесетих, ММФ је доследно спроводио политику-религију тржишног фундаментализма. Показује се да све што је предузимао, било је погрешно и имало је штетне последице. Два су догађаја посебно важна: источноазијска криза и руска транзиција.

Тржишни фундаментализам захтева да се укину све контроле. Тако је укинута и контрола токова капитала. Кад су каматне стопе високе, врући капитал долази. Али на први знак поремећаја, бежи. Тако је капитал нагло напустио Источну Азију и те су се земље нашле у кризи. Поука: потребно је контролисати кретање капитала.

Други је случај Русије, који је уједно инструкториван за наше поднебље. „Шок терапија” довела је до велике незапослености и великог пада производње. У ствари, криза је била већа него светска економска криза тридесетих. Штете су биле веће не-

Суштина свих проблема је растући и екстремно високи дефицит у трговинском билансу од 6,18 милијарди долара крајем новембра 2004, што је за 51 одсто више него годину дана раније. Ако се настави растући тренд, у Србији би могла да избије дужничка криза, због чега и представници ММФ-а траже да се редефинише економска политика, чиме се практично признаје да је у претходном периоду погрешно вођена. Сада проблем потенцира онај ко заправо и креира економску политику. Ако су домаћи носиоци економске политике у потпуности следили оно што ММФ намеће, а има великих индиција да је управо тако било, јер наша преговарачка моћ је равна нули, може се констатовати да примењена рецептура није дала жељене ефекте и да доводи Србију у зачарани круг због немогућности решавања суштинског проблема. А суштински проблем је да немамо конкурентну привреду и критичну масу извоза роба и услуга. Истовремено, не постоје ни механизми који би били подређени повећању извоза на средњи и дуги рок, и то се не односи само на режим и политику курса. Истали су и очекивани ефекти приватизације на раст продуктивности и извоза сектора индустрије, а упркос најавама званичника да ће се то десити уласком страних банака, није дошло до пада цене кредита. Уз то, указује ММФ, нису реструктурирани ни велики системи.

Сада ММФ као главне проблеме наводи спољнотрговински дефицит, а сам је томе допринео, јер су власти у Србији пуки посматрачи и практично битно не утичу на економску политику која се води. Они који су, дакле, прописали терапију сада констатују да постоје озбиљни проблеми у погледу ефеката предузетих мера, иако је од почетка јасно да је кључни проблем што не постоји критична маса роба и услуга за извоз. При томе су плате у јавном сектору и реструктурирање јавних предузећа, на чему се сада инсистира, само нека од жаришта због којих је кумулиран екстремно високи дефицит у трговинском билансу.

го од фашистичке агресије у Другом светском рату.

У односу на 1990. годину, друштвени производ је 2002. године у Србији и Црној Гори 53 одсто, Русији 72,4 одсто, Македонији 87 одсто, Хрватској 92,9 одсто. Дакле, после више од једне деценије није достигао почетни ниво. Појавили су се олигарси, тајкуни, који новац исисавају и пребацују на Кипар и у Швајцарску. Корупција је свеопшта. Неравномерност расподеле дохотка је огромна. Беда и сиромаштво. Укратко, привреда је уништена, а с њом и друштво. Кад се транзиција Русије после делатности ММФ упореди, види се како је рецепт ММФ био погрешан.

Религија тржишног фундаментализма ослања се на тзв. Вашингтонски консензус. По њему, економска политика мора бити усмерена на три циља: стабилизацију цена с либерализацијом тржишта, фискалну строгост и приватизацију. Још је енглески економист у претпрошлом веку, Алфред Маршал, разликовао равнотежу на парцијалном тржишту од глобалне равнотеже. Уз 10 одсто или 20 одсто незапослености ради се о фундаменталној неравнотежи и стабилизација цена има смисла само за кредиторе. ММФ о незапослености не води рачуна, као ни о привредном развоју, а то је кључно за економску политику неразвијених земаља. Даље, фискални дефицит може финансирати привредни развој. А држава сав друштвени капитал продаје страном капиталу и својим миљеницима, често по багателним ценама.

Какву приватизацију форсира ММФ

Приватизација се у југословенским земљама углавном своди на распродају имовине страном капиталу. Та приватизација довела је до застојања.

Добро је навести и неколико специфичности ММФ-а који свуда форсира слободну трговину, а у исто време дозвољава развијеним земљама значајне субвенције за пољопривреду. Наравно, неразвијене земље, којима је пољопривреда главна производња, не могу конкурисати. Слична је ситуација с-текстилом индустријом. У челичној индустрији, у коју су уложени велики капитали, у САД се две деценије није (доста) инвестирало у нову технологију. Индустрија је постала неконкурентна. Тада је америчка влада, упркос свом чланству у СТО и фразама о слободној трговини, једноставно увела царине на увоз челика.

ММФ је и Србији препоручио флексибилност рада, што је поданичка влада одмах прихватила. О томе је Штиглиц (добитник Нобелове награде за економију и водећи антиглобалиста) рекао све што треба рећи: „Али док су се радници борили за пристојан посао, ММФ се борио за оно што се еуфемистички зове флексибилност тржишта рада. То значи као да ће се учинити да тржиште ради боље, а у

Резултат преговора са ММФ-ом у великој мери зависи и од квалитета преговарача, који седе са друге стране стола. Од њих зависи, или би требало да зависи, да ли ће се на Србији применити рецептура, коју је ММФ већ применио у другим земљама, јер коначну одлуку о свим мерама, ипак, доноси политичка елита сваке земље, која има аранжман са ММФ-ом. Додатна невоља је што је преговарачка моћ Србије мала, јер представници власти сматрају да се морају прихватити скоро све препоруке, с обзиром да је успешно окончање трогодишњег аранжмана са ММФ-ом услов за добијање додатног отписа дуга од Париског клуба од 675 милиона долара.

Мада званичници у Србији покушавају да прикажу да Влада предлаже мере, а да се ММФ са њима слаже, економска политика се апсолутно води у складу са преорукама ММФ-а и евентуално може бити примедби само на брзину реструктурирања ЕПС-а, НИС-а и других великих јавних предузећа.

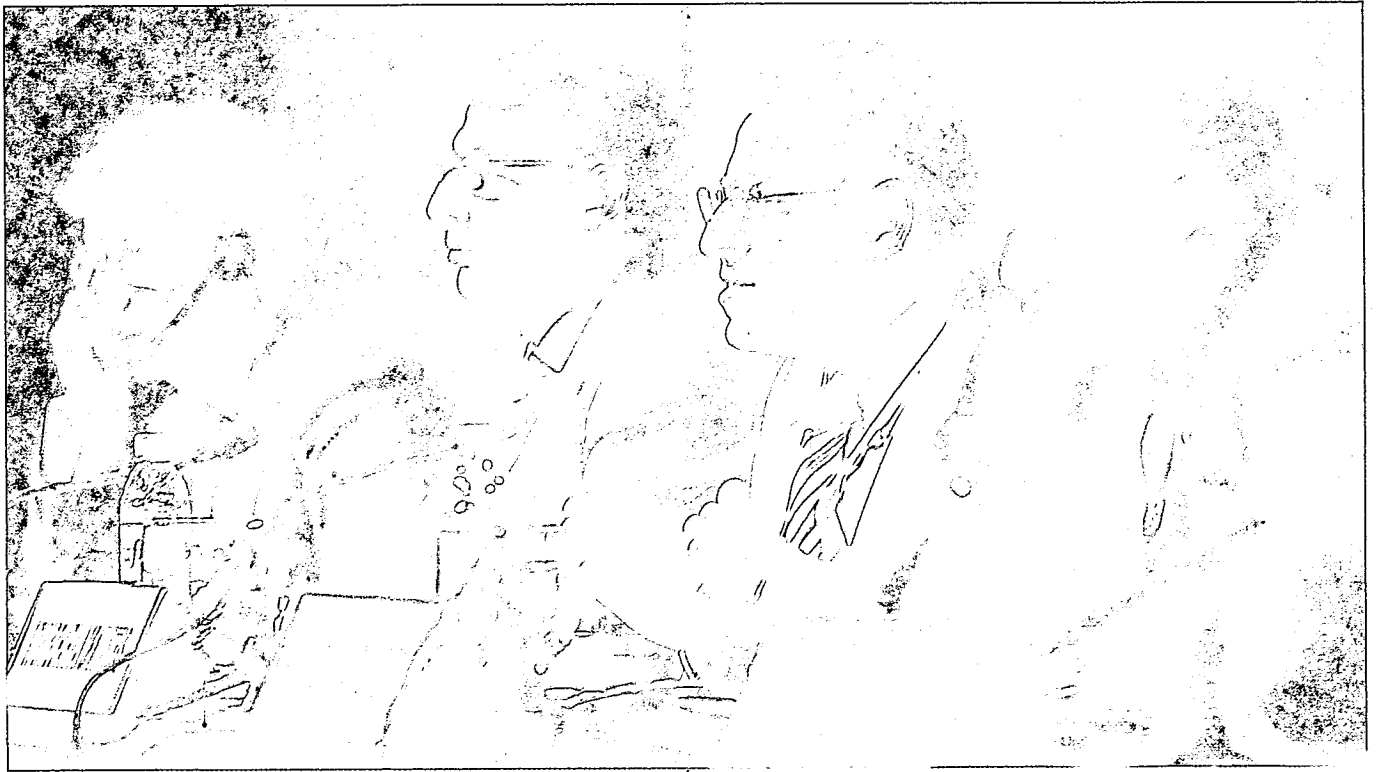
При томе ће брзина реструктурирања, на пример ЕПС-а, зависити и од тога да ли ће, после новог покушаја, цена струје достићи ниво који ће страним инвеститорима омогућити да куповином дела ЕПС-а остварују профит.

Циљ преговора са ММФ-ом је да се утврди да ли се поштују договорени критеријуми извршења а и даље је за Србију кључни проблем дефицит у текућем, а нарочито трговинском билансу, јер је увоз далеко већи од извоза. При томе, ММФ има добру тактику, јер у извештајима сигнализира на проблем дефицита у текућем платном билансу, али се одмах ограђује да то не мора да значи да је девизни курс узрок томе.

У ММФ-у више немају из свог уобичајеног арсенала мера да предложи било шта друго осим ограничавања раста плата. С друге стране, Влада је толико „заробљена“, да више нема ниједан инструмент, којим би могла да покрене привредну активност и остаје јој једино да се нада неком „шоку“ раста цена, на пример, малина на светском тржишту и да на тај начин повећа приходе од извоза, са проњиом говоре неки економисти. С тим у вези, домаћи економисти би требало да изврше притисак и на светску јавност, где такође има стручњака, попут Јозефа Штиглица (добитник Нобелове награде за економију, један од водећих противника глобализације), који схватају шта се дешава у многим земљама у транзицији, које нису имале снаге да се одупру „препорукама“ неких међународних финансијских институција.

практи је то заправо шифровано име за ниже наднице и мању заштиту запослења“. Закон о раду и све што се дешавало у вези са доношењем основног текста као и измена и допуна, најбољи је доказ.

Док остале југословенске републике до 2002. године нису достигле производњу из 1990. године, Словенија је повећала своју за више од једне четвртине. Разлог за ово, између осталог треба тражити у супротстављању Џефрију Саксу и разорној „шок терапији“ ММФ-а. Поданички однос према ММФ-у доводи до задужености која се из године у годину повећава, а стенд-бај аранжмани постали су стални.

Стратегија убрзане деструкције

Представници СИГ и ММФ-а постигли су договор о петог ревизији и продужењу рока за окончање трогодишњег аранжмана до 31. децембра. Прецизирано је да ће, формално, Борд директора ММФ-а одобрити пету ревизију економске политике, после чега ће Србија добити нову трансфу кредита у износу од 200 милиона долара за попуну девизних резерви и побољшање платнобилансне позиције земље. Јеласић и Динкић су изразили уверење да ће и последња, шеста ревизија бити окончана до новембра, чиме ће се створити услови да Париски клуб отпусти Србији додатних 15 одсто, или око 700 милиона долара својих потраживања.

Договор почива на три стуба, а први је још рестриктивнија фискална политика и она подразумева додатне уштеде на свим нивоима, по први пут и на нивоу локалне самоуправе. Други стуб су структурне реформе и своде се на брже одвајање основних од споредних делатности у јавним предузећима и на њихову приватизацију, а трећи је монетарна политика и НБС ће учинити све да се афирмише динар, обећао је Јеласић и поручио да НБС неће мењати политику курса, јер би се свака депресијација динара брзо прелила на инфлацију.

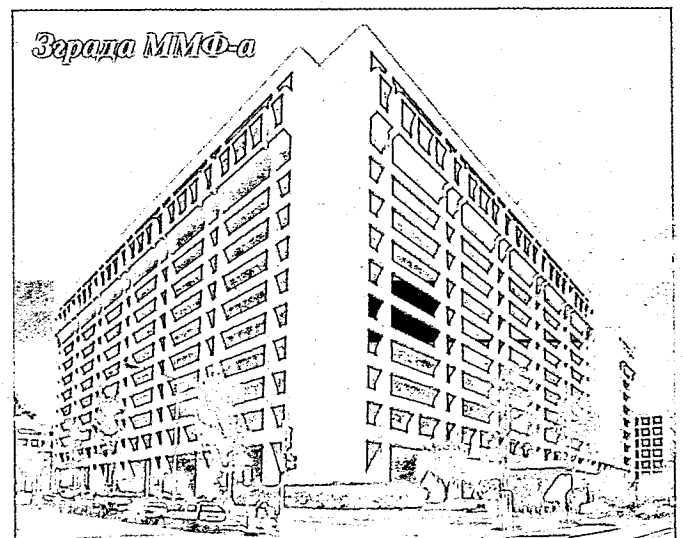
На питање да ли је ММФ тражио да се вредност евра брже коригује него што је сада случај, Пирита Сорса, шеф Мисије ММФ-а, рекла је да се овога пута о курсу уопште није разговарало. Јеласић је, пак, нагласио да ће бити „јакотешко, али се ове године инфлација, ипак, може одржати на једноцифреном нивоу, јер је циљ свих договорених мера да се смањи укупна потрошња, а последично и инфлација и дефицит у платном билансу”!

Динкић је признао да постоји неколико услова да Борд директора ММФ-а у јуну да сагласност на пету ревизију резултата економске политике Владе Србије. До тада парламент мора усвојити измене Закона о приватизацији, та-

ко да ће сва предузећа, после две неуспешне аукције или тендера, морати да иду у стечај. Уз то, у надлежност Агенције за приватизацију мораће да пређе 25 предузећа, која ће настати одвајањем споредних од основних делатности у јавним предузећима, а у тој групи је и 10 хотела. Трећи услов је да Влада до средине јуна усвоји основне елементе реформе пензионог система, која ће почети на јесен, а трајаће до 2009. и подразумева увођење добровољног осигурања и стварање приватних пензионих фондова.

Распродаја, лажи и празна обећања

Према Динкићевим речима, са ММФ-ом је договорено да се ова година, уместо са планираним дефицитом у буџету од 20,5 милијарди, по први пут оконча са суфицитом у државној каси од 3,2 милијарде. Пошто неће бити дефицита, део очекиваних приватизационих прихода од 25

милијарди динара биће употребљен за превремену отплату спољних дугова, рекао је Динкић и нагласио да тиме падају у воду све тврдње да ће Србија упасти у дужничку кризу. Министар финансија обећава да ће после договора са ММФ-ом приватизација „ући у пету брзину и Влада има намеру да до краја 2006. заврши приватизацију свих 1.830 друштвених предузећа”. Ове године, казао је он, биће објављено 14 тендера, од којих осам за предузећа у реструктурирању. Уз то, до јула ће бити објављени тендери за избор приватизационих саветника, а почетком 2006. и тендери за продају рафинерија у Панчеву и Новом Саду из састава НИС-а, казао је Динкић, према чијим речима још не постоји план приватизације основних делатности у осталим кључним јавним предузећима. Услови тендера ће вероватно бити тако формулисани да ће предодређивати купца сваког појединог предузећа, као и до сада. Динкић је најавио да ће Влада усвојити програм реструктурирања РТБ Бор и формирати посебан тим за индустријску ревитализацију Бора, Крагујевца и Врања. Влада не може бесконачно да субвенционира РТБ Бор и „Заставу” и уместо да даје субвенције губиташима, држава ће из свог буџета одобравати кредите инвеститорима који у тим градовима буду отварају нове фирме и радна места.

Представници Фонда инсистирали су на рестиктивнијим мерама економске политике у Србији због забринутости што су лане дефицит у платном билансу и инфлација премашили планиране оквири, Србија се додатно задужила за две милијарде долара, а биле су приметне и бројне структурне слабости. Кључни проблем била је превелика тражња, коју домаћа привреда није била у стању да подмири и зато су морале да се примене драстичне мере. Као један од кључних услова за смањење платног дефицита и инфлације уз истовремени привредни раст и ново запошљавање Пирита Сорс је навела да плате запослених не смеју да расту брже од продуктивности.

Реформе су позитивне само када су у интересу богатих земаља, а на штету неразвијених

Земље које су успеле да променама привредног система обезбеде да више од 50 одсто запослених ради у новом

приватизованом сектору, као и да се скоро две трећине друштвеног производа ствара у том приватизованом сектору, могу се сматрати успешним. Колико је далеко напала земља од оваквих учинака, говоре бројке о незапосленима – процене се крећу од 884.000 до милион незапослених.

Када имате овакве, необориве чињенице о катастрофалним резултатима, онда је свака позитивна оцена реформи индикативна и указује да за то постоји скривени интерес. Управо на то указује оцена приватизације у нашој земљи представника Европске банке за реконструкцију, Франсоа Еторија, који каже: „Али, волео бих да замолим људе да остану прагматични и реални што се тиче приватизације. Наравно, ништа није перфектно и дефинитивно – постоје места за побољшање, како би се уклониле препреке. У том смислу мислим на титуларе власништва, власништво над земљом, бржу процедуру банкротства, као и бржу процедуру за смањење дуга. Након свега реченог, рекао бих да, изузев неколико примера, као што је Сартид, где је националност купца укључила и политичку компоненту, могу да кажем, пратећи рад Агенције за приватизацију, да је процес и програм приватизације у Србији вероватно најбољи у региону. Верујте ми, видео сам програме приватизације и у другим земљама, поготово у једном од ваших источних суседа и уверавам вас да је оно што сам тамо видео тотално другачије него у Србији. Приватизација у Србији тече, са простором за напредак, много изнад лоших, прљавих приватизација које сам пратио на другим местима.

Дакле, моје препоруке будућој власти: молим вас, наставите са процесом приватизације и задржите Агенцију за приватизацију као важног оператора, независног или барем на дистанци од Владе. Немојмо заборавити да је процес приватизације у Србији донео у последње две године око 1,3 милијарди евра земљи. То се не може игнорисати.”

Може ли ова Влада да покрене привреду на стопу раста већу од 5 одсто и обезбеди годишњи пораст извоза већи од 15 одсто? Из наведене оцене јасно се види у чијем се интересу спроводе промене и ко има конкретне захтеве за „побољшање” Закона о приватизацији, стечају и ликвидацији, превременој отплати дуга, начину стицања власништва над земљом. □

За отплату доспелих камата на раније добијене кредите од Париског клуба и Светске банке из буџета Србије је у првом кварталу исплаћено око 38,7 милиона евра. При томе је за сервисирање спољног дуга у јануару исплаћено око 577.000 евра, у фебруару око 836.000 евра, а у марту чак 37,34 милиона евра.

Према званичним подацима Министарства финансија, до сада је измирена петина овогодишњих обавеза за отплату страних камата. По том основу ће, најме, током 2005. из буџета морати да се исплати или око 190 милиона евра. Уз то, додатних 23 милиона евра мораће да се издвоји за отплату главнице страним кредиторима. Према подацима економиста и аналитичара, за уредно сервисирање државног дуга према иностранству и измирење обавеза према старим девизним штедишама, Влада мора да обезбеди већ ове године 863 милиона долара, а од 2007. године та обавеза нараста на преко милијарду долара! У периоду од 2007. до 2010. године за сервисирање спољног дуга мораће да се издваја између 1,1 до 1,6 милијарди долара.

Поставља се питање шта ће бити за неколико година, када годишње обавезе за сервисирање јавног дуга премаше ту границу од милијарду долара. Поједини економисти већ месецима указују на опасност да Србија, ако настави да се додатно задужује, може упасти у дужничку кризу. Њима је главно упориште за овакав сценарио податак да се прошле године Србија додатно задужила „брuto” за око 2,4 милијарде долара, а „нето” (измирен је део старог дуга) за око 1,7 милијарди долара.

Промоција књиге проф. др Војслава Шешеља
„Баволов шегрт злочиначки римски папа Јован Павле Други“

Злочиначка политика Ватикана

Промоција књиге проф. др Војслава Шешеља „Баволов шегрт злочиначки римски папа Јован Павле Други“, одржана је 14. маја 2005. године, у сали скупштине Нови Београд. Због великог интересовања јавности и медија, велики број оних који су намеравали да присуствују промоцији остали су испред сале, где су сачекали завршетак промоције не би ли, од оних који су имали више среће од њих и присуствовали овом догађају, нешто више чули о овој књизи, која је још пре изласка из штампе успела да заинтригира не само овдашњу већ и светску јавност. За врло кратко време књига је постала готово незаобилазно штиво, не само присталица и истомисљеника политике др Војслава Шешеља, већ и његових политичких непријатеља. О књизи су говорили чланови Стручног тима за припрему одбране проф. др Војслава Шешеља, који су се, сви до једног, сложили да је у питању капитално дело које по први пут отворено и до краја расветљава улогу Ватикана у разбијању бивше Југославије и креирању политичких процеса и токова у овом делу Европе.

Прво се присутнима обратила Весна Зобеница, која је истакла да књига проф. др Војслава Шешеља „Баволов шегрт злочиначки римски папа Јован Павле Други“ потврђује да је аутор бескомпромисна личност, храбар и одважан, борац за националне интересе, увек уз свој народ. Ка-

– Једино је председник Српске радикалне странке имао довољно храбрости да изнесе на видело праву истину о политичкој улози Ватикана, за разлику од свих осталих, који желе да се додворе, и улизују моћној Светој столици, ипак као је Александар Вучић

ко она каже, за очекивати је да књига наиђе на оштро негодовање и оспоравање јавности, нарочито у круговима прозападно оријентисаних политичара који неће да спознају чињеницу да су хашке интриге заједно са творцима новог светског поретка, претили Србима да ће их НАТО као најмоћнија ратна машинерија свих времена својим бомбама присилити да поново поклекну и да се одрекну свој права на самоопредељење, своје права на људско достојанство.

Зобеница истиче да проф. др Војслав Шешељ овом књигом најављује основе своје одбране. „Свестан свих чињеница, јасно је дао до знања да у доказивању своје невиности неће имати пардона ни према коме, а посебно не према римокатоличкој цркви, као извору свег зла коме смо били изложени. Прихватањем проширене оптужнице, без

икаквог противљења, матирао је Хашки трибунал и открио његову, пре свега, политичку суштину. Читајући ову књигу, свима ће бити јасно да је све оно што је на предизборном митингу Српске радикалне странке у Хртковцима 1992. године изречено, само подвлачење разлике између лојалних грађана и оних који су узели активно учешће у усташким паравојним формацијама. Зобеница додаје: „Проф. др Војислав Шешел намерава да понуди конкретне доказе индивидуалне кривичне одговорности папе Јована Павла Другог у складу са основама из члана 7 Статута Међународног кривичног суда за бившу Југославију. У својој одбрани жели да покаже и докаже да је папа Јован Павле Други наредбодавац, подстрекач, помагач и лице које је планирало почињење ратних злочина. Ова књига „Ђаволов шегрт злочиначки римски папа Јован Павле Други“, као и друге које су у припреми, свакако ће бити сведочанство прилика на Балкану и односа светских сила према српском народу крајем 20. и почетком овога века у коме смо сада. Предстоји велика пркосна борба у асени шевенингенској јер истину велики наручиоци оптужнице неће желећи да чују”, каже Зобеница.

Момир Марковић, народни посланик, подсетио је присутне да, док се промовише још једно дело проф. др Војислава Шешела, његов аутор броји 810. дан у хашком казамату чекајући да му почне суђење. Разлоге за одлагање почетка суђења Марковић види у страху Трибунала од изношења истине утемељене на доказима, којима ће се открити прави кривци свега што се у Србији, око Србије, у бившој Југославији и око бивше Југославије дешавало.

Говорећи о књизи, Марковић подсећа да је у питању седма књига која је настала иза зидина хашког казамата ко-

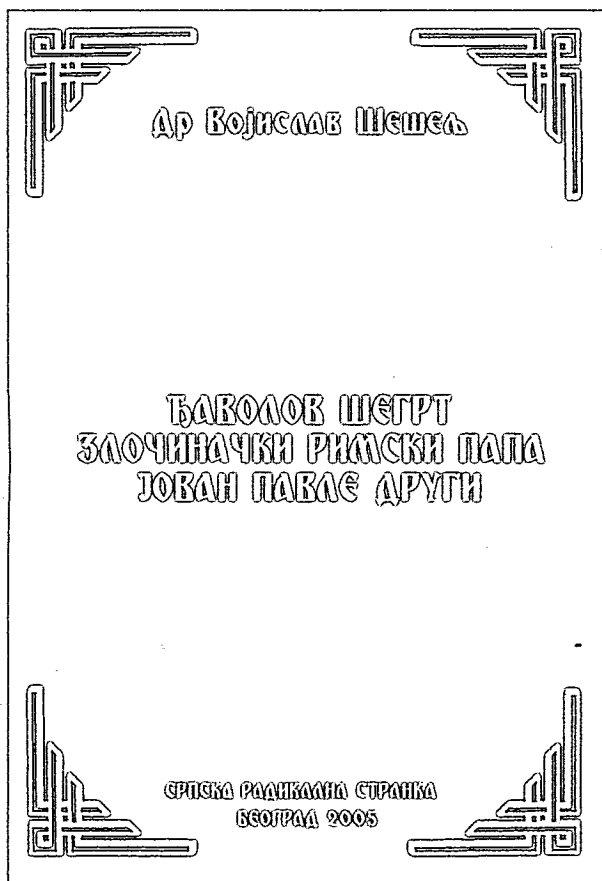

јом је проф. др Војислав Шешел указао на сву беспомоћност креатора светске политике у односу на снагу аргументата и истину. Марковић истиче да је актуелност књиге невероватна због читавог низа околности и догађаја који су се збили у последње време.

„Проф. др Војислав Шешел темељи своју одбрану на доказима да је управо Јован Павле Други главни кривац за све што се догађало, за сво зло, сав помор, сва убиства, све покоље, плачке, паљевине и тако даље. То је онај исти папа који је признао државу Хрватску два дана пре свих осталих држава и тако католичким државама дао сигнал да признају Хрватску и да обесмисле даљу одбрану српских огњишта. То је онај исти папа који је беатификовао, дакле прогласио свецем Алоџија Степинца, оног истог кардинала који је благосиљао усташке каме. То је онај исти папа који је у Денверу тражио бомбардовање Срба, и то хитно бомбардовање, од Клинтона. То је онај исти папа који је преко својих кардинала, надбискупа, бискупа, па до последњег сеоског жупника руководио ратом против Срба и против православља”, каже Марковић и подсећа да папа Бенедикт Шеснаести сада беатификује свог ратног друга, јер су и један и други били у Хитлеровим јединицама. „Павле Други у Абверу, а Бенедикт званично у противваздушној одбрани, а незванично у СС јединицама. Једино проф. др Војислав Шешел може и има храбрости, снаге, знања и докумената да изнесе истину. У књизи се налазе и сви поднесци проф. др Војислава Шешела суду и Тужилаштву и друге материјалне истине којима књига обилује”, завршава Марковић истичући да након ове књиге истина мора да изађе на видело, јер „Истина је једино оружје које никад не за-таји”.

Немања Шаровић, народни посланик, истакао је да је књига „Ђаволов шегрт злочиначки римски папа Јован Павле Други”, само прво издање од многих која ће уследити на ту тему. Шаровић је уверен да ће и ова књига доживети судбину многих претходних књига др Војислава Шешела, односно да ће наићи на одличан пријем код искрених патриота и противника глобализма широм Европе и света, као што ће наићи и на хистеричне критике и осуде вечитих и заклетих непријатеља Србије и српског народа.

Подсећа да је др Војислав Шешел својом најновијом књигом успео још једном да изненади не само домаћу већ

и светску јавност. „Невероватно је са коликом неисцрпном енергијом др Војислав Шешељ улази у сваки нови дан борбе за одбрану истине о дешавањима у претходних 15 година на територији бивше Југославије, у борбу за истину о српском народу и у борбу за испуњење српских националних интереса. Без обзира на чињеницу да се у тој, надам се, неравноправној борби, сав новац, сила и моћ налазе управо у рукама хашког Тужилаштва, др Војислав Шешељ успева да на само њему својствен начин, користећи се храброшћу, знањем, истином као најјачим оружјем, Хашком трибуналу задаје ударац за ударцем и да из сваке нове битке изађе као победник”.

Шаровић истиче да је за Тужилаштво нерешива енигма, начин на који проф. др Војислав Шешељ успева да иза дебелих зидина хашког казамата задржи одличну информисаност, и да на том плану и даље остане барем један корак испред других. „Судска преписка између хашких судија и Тужилаштва са једне стране и др Војислава Шешеља са друге презентована у овој књизи не представља само обичне судске списе једног кривичног предмета, већ сведочанство изузетне вредности о времену у коме живимо и борби појединца за поновно успостављање давно прокламоване слободе говора и политичке мисли. На тај начин поступак који хашки инквизитори називају „Тужилац против проф. др Војислава Шешеља” све више прераста у поступак проф. др Војислава Шешеља против новог светског поретка. Такође, јасно је да важност овог судског поступка већ данас превазилази оквире Хашког трибунала и да ће будуће генерације правника током студија помно пратити и изучавати овај процес и дуго након што он буде окончан и након што Хашки трибунал буде нестало са лица земље”, каже Шаровић.

Јован Павле Други – кључна политичка личност у разбијању претходне Југославије

„Досадашњи Шешељев рад у хашком казамату оцењен је као непроцењив допринос у раскривавању свих оних мрачних сила које су допринеле да Србија падне на овако ниске гране на којима се, на жалост, данас налази. Највеће зло, које је замало довело до истребљења српског наро-

да, је ђаволов шегрт, злочиначки римски папа Јован Павле Други”, истакла је у свом обраћању Вјерица Радета, народни посланик. Радета подсећа да је председник Српске радикалне странке пркосан и храбар човек који је увек имао петљу да каже оно што многи мисле али прећуткују да би сачували свој мир и комодитет. „Војислав Шешељ никада није презао да жртвује своју слободу ради заштите српских националних интереса. Није се поколебао ни пред злогласним Хагом од самог његовог оснивања, па ни сада, када је најавио да ће своју одбрану пред овим такозваним судом базирати на чињеницама о утицају папе Јована Павла Другог и римокатоличке цркве на сва зла којима је српски народ био изложен, и то не само у 20. веку. Зато су Војислав Шешељ и његов стручни тим за одбрану поднели захтев да Претресно веће изда налог под прегњом казне на основу правила 54. Правилника о поступку и доказима, да Ватикан преко Трибунала, др Шешељу стави на располагање документацију и информације које намерава да користи као доказе у оквиру свог концепта одбране, који значи да је главни кривац за све ратне злочине који се лажно и неосновано стављају на терет Шешељу, у ствари ђаволов шегрт папа Јован Павле Други”, истиче Радета.

Радета подсећа да је у најновијој књизи др Шешеља у целости пренета допуна захтева оптуженог за изузеће тужиоца Међународног кривичног суда Карле дел Понте и каже: „Овде је пренет и популарни митинг који је у ствари био промоција Српске радикалне странке почетком маја 1992. године у Хртковцима. Од речи до речи је пренет говор Војислава Шешеља на овом митингу и он је најбољи доказ да је оптужба за наводне ратне злочине у Хртковцима потпун промашај хашког тужиоца. У књизи је пренета једна од емисија „Минимаксовизије”, у којој је још 1991. године учествовао др Војислав Шешељ. Ову емисију није злоупотребила само Карла дел Понте, већ Шешељеве духовите доскочице из ове емисије и данас користе неки наши политички неистомисљеници када немају друге аргументе у тој политичкој борби против Српске радикалне странке”. Радета се нада да ће књигу прочитати и политички неистомисљеници Српске радикалне странке и схватити колико су у заблуди када су се, између српског јунака Војислава Шешеља и Карле дел Понте, определили да стану на њену страну. „На ових хиљаду страна забележено је још много докумената и активности Српске радикалне странке и нашег привремено одсутног председника у циљу објашњавања бесмислености хашке оптужнице против др Шешеља и очигледно неуспешног покушаја бившег досовог режима и Карле дел Понте да поразе др Војислава Шешеља”, завршава Радета.

Говорећи о књизи и њеној актуелности, народни посланик Александар Вучић истакао је да је једино председник Српске радикалне странке имао довољно храбрости да изнесе на видело праву истину о политичкој улози Ватикана, за разлику од свих осталих, који желе да се додворе, и улизују моћној Светој столици. Вучић је подсетио да је Света столица увек била један од најзначајнијих светских чинилаца и да Католичка црква, иако данас има свега 17,3 одсто верника у свету, жели да буде једина универзална црква. „Једина црква која жели да господари човечанством и која жели да намеће своју политичку вољу на сваком делу земљине кугле. То је оно што смо ми на својој кожи осетили овде и не треба то много да кријемо. У Другом светском рату најжешћи и највећи мучитељи српског народа, посеб-

но западно од Дрине и Дунава, били су хрватски католички свештеници. Није нимало случајно што је баш Јован Павле Други, о којем пише Војислав Шешељ, био тај који је извршио беатификацију Алојзија Степинаца и за блаженог прогласио Еугена Кватерника. Није случајно то да је Јован Павле Други три пута боравио у Хрватској од када је прогласио за независну. Први је прогласио њену самосталност 13. јануара 1992. године. Наиме, у нашој земљи постоји заблуда да је то учинио Ханс Дитрих Геншер и немачка влада. Не, то је учинио Јован Павле Други када је 13. јануара први признао отцепљене сецесионистичке републике Хрватску и Словенију. Ми после тога кажемо – одлично, тај човек је безмало светац, много је урадио за српски народ”.

Вучић уједно поставља питање шта је то Јован Павле Други добро учинио за Србију и Србе. „Три пута је боравио на тлу савремене НДХ. Ниједном није посетио Јасеновац, ниједном се није извинио српским жртвама, ниједном се није извинио српском народу за злочине које су католици починили над нашим народом у току Другог светског рата и у току последњег рата. Ниједном се није извинио за „Бљесак” и „Олују”, за злочин протеривања више од 400.000 Срба са њихових вековних огњишта. Сви у Србији ћуте. Сви у Србији кажу – светац је отишао. Извините, ако је то светац, таквој цркви не желимо да припадамо и нема то везе са питањем цркве него са питањем политике”.

Генерални секретар Српске радикалне странке подсећа да је Јован Павле Други био велика и кључна политичка личност у разбијању претходне Југославије и да је Војислав Шешељ једини који то сме да каже. „Добро је да постоји неко ко ће истину да саопшти, не само грађанима Србије, већ свима у свету. Да укаже да су то они исти са којима се нисмо слагали чак ни 1920. године, након формирања Краљевине СХС, јер никада нису желели било какву државу у којој би тобоже Срби имали хегемонију, у којој би Срби могли да живе као и сви остали људи. То нису могли

да поднесу ни после Другог светског рата па смо 14 година били без дипломатских односа са такозваном Светом столицом. Хоће ли то и сутра бити њихова политика или ће њихова политика да буде она једна трећина програма који је Алојзије Степинац спроводио, а то је покрштавање Срба”, каже Вучић и истиче да се то и дан данас ради али на модеран начин – екуменистичким покретом.

Појашњавајући улогу Ватикана у стварању кризе на простору бивше Југославије и у овом делу Европе, Вучић каже: „Роналд Реган 1983. године успоставља дипломатске односе са Светом столицом, пошто до те године у складу са својом политиком секуларне државе и Устава по којем је држава одвојена од цркве није желела да прави дипломатске односе са Ватиканом. Од тог тренутка се Јован Павле Други, врло отворено, без икаквог суздржавања, без икакве вере, већ са директним политичким утицајем меша у такозвану хладноратовску и постхладноратовску еру, иде у рушење комунизма као да та врста идеологије има везе са његовом вером или са било чим другим и у потпуности подржава католичке земље на простору бивше Југославије, пре свега Словенију, Хрватску, па чак и Босну и Херцеговину, само да би се напакостило српском православном становништву”. Истиче да се након свега намеће велики број питања. „Шта је то урадио за српски народ? Где је то урадио? Никада ништа, осим што је, све што су направили против српског народа, направљено уз његов благослов, његову дозволу и жестоку политичку и финансијску подршку. То је оно што морамо јавно и јасно да кажемо”.

Генерални секретар Српске радикалне странке тврди да ће Војислав Шешељ својом одбраном утврдити ко је прави ратни злочинац, ко је онај ко је крив за све што се збијало на простору бивше Југославије. Уједно подсећа да је књига Војислава Шешеља заправо његов отпор и пркос Хашком трибуналу, али и ономе што се догађало и догађа не само у нашој земљи, већ и у свету. □

На основу пронађених снимака разговора
пошврћена ауθενитичност записника са
тајног састанка војног врха на Брионима
на којем је прецизно испланирана „Олуја“

Приредио: **Елена Божић-Талија**

Б уру у хрватској јавности почетком маја поново су изазвали „брионски транскрипти - записник са састанка хрватског врха, одржаног 31. јула 1995. године, четири дана пре напада на Крајину (познатог под називом „Олуја“), на којем је Фрањо Туђман са хрватским генералима прецизно испланирао спровођење етничког чишћења Срба са овог простора. Транскрипти откривају планове покојног хрватског председника и генерала да оставе излазне коридоре за Србе у Крајини када изврше напад, што јасно показује да је Туђман имао намеру да протера све Србе са овог простора.

Агенти хрватске Протубавјештајне агенције, после двомесечног тражења, коначно су почетком маја пронашли снимак разговора са састанка војног врха на Брионима 31. јула, на основу којих су и састављени брионски транскрипти. Према тврдњама адвоката хрватског генерала Анте Готовине, на основу ових записника хашко тужилаштво је подигло оптужницу за „злочиначки подухват са намером протеривања српских цивила“ против хрватских генерала Готовине, Ивана Чермака и Младена Маркача. У Хрватској претпостављају да би на основу њих била подигнута и оптужница против Фрање Туђмана да је жив.

Брионски транскрипти су претходно подигли праšину у октобру 2004, када су у време председничких избора у Хрватској доспели у јавност и отворили сукобе између „месићеваца“ и „туђмановаца“, који су се се неуморно препуцавали око тога ко је ове транскрипте који су били под ознаком „државна тајна“ доставио Трибуналу и зашто, да ли су фалсификовани или аутентични, и ко их је пустио у јавност. Мирослав Туђман, син покојног хрватског председника и генерала који су били присутни на „брионском састанку“, тврде да се поједини делови из записника не поклапају са њиховим сећањем о том састанку, као и да су поједине Туђманове изјаве медији и неки хрватски политичари тенденциозно интерпретирани ван контекста и на тај начин му приписали, наводно непостојеће, злочиначке намере да потпуно уништи и протера све Србе из Крајине. Изгледа, да им стварност недвосмислено побија све аргументе. Адвокати Готовине тврде да су транскрипти фалсификовани, док Месић и хрватско правобранилаштво тврде супротно. Хашко тужилаштво је такође добило уверавање хрватских власти да су транскрипти аутентични.

Покушај да се промени смисао прецизне Туђманове наредбе

Иво Пуканић у хрватском „Националу“ од 3. маја 2005. (бр.494), у тексту под називом „Тајна нађених бријунских врпци“, такође тврди да се „већ из површног преслушавања аудиописа лако могло закључити да су бријунски транскрипти аутентични“. Међутим, основни циљ овог текста је покушај да се искривљеним тумачењем Туђманових наредби са брионског састанка, замагли и да другачији смисао његовој злочиначкој намери о истребљењу Срба.

Туђман:

Пуканић, поред осталог, у поменутом тексту пише: „По-трага за врпцама трајала је два мјесеца, након што су Готовинини одвјетници подигли пријаву против непознате особе због кривотворења транскрипта од 31. септембра 1995. Истрагу су повели агенти Протубавјештајне агенције под Карамарковим водством, у склопу велике реконструкције самог бријунског састанка. Врпце су пронађене у Уреду предсједника, камо су Карамаркови агенти ушли прије скоро два мјесеца. Истрагу је одобрила Влада, и то на брзину, на сједници која је одржана путем телефона.

Након што су преслушали задњих сто сати снимљених разговора који су остали на врпцама у архиви, нашли су се пред зидом јер међу њима није било аудиоснимке бријунског састанка. Тада им је речено да цијела хрпа неklasифицираних врпца постоји и у подруму Виле „Загорје“, који је служио као нека врста приручног складишта за Туђманове ствари. Од 1997. до 1999. разговори су били снимани на уобичајеним аудиоказетама а ранија годишња налазила су се на магнетофонским врпцама, које су стајале у хрпи посложене једна на другу. Проблем је био у томе што су на многим биле откинуте наљепнице с датумом и именом догађаја. Међу аудиоврпцама нашло се много и видеоказета које су такође прегледане, но на њима су били понајвише Туђманови говори и ТВ наступи. Те се Туђманове оставштине очито нитко није сјетио док је он ле-

Да Срби нестану!

● *На шајном брионском састанку Туђман рекао: „То је тема наше данашње расправе – да нанесемо такве ударе да Срби иракиично нестану, односно да оно што нећемо одмах захваћити, да мора капитулирати у неколико дана.”*

● *Клинтон детаљно надзирао операцију „Олуја” и чак издавао наређења хрватском државном врху, а Иво Санадер, тадашњи заменик министра иностраних послова а данас хрватски премијер, био је главна особа за контакте са Американцима.*

● *Последице геноцидне политиике Хрватске према српском народу не могу да се сакрију, чињенице су необориве, а стварности и садашња ситуација у Крајини сурово су сведочанство злочина над једним народом.*

жао на самртној постељи у Новој болници у Дубрави. Да су то знали, Ивић Пашалић, Ивица Костовић и Мирослав Туђман покупили би и те материјале. Кад су агенти ПАО-е напакон наишли на вршце, изненадили су се колико је тон на њима чист. Чују се чак и кораци генерала који су улазили у собу за састанак на Бријунима. Већ из површног преслушавања аудиозаписа лако се могло закључити да су бријунски транскрипти аутентични, односно да нитко на њима није интервјуирао или их покушао фалсифицирати. Стога је Опћинско државно одвјетништво у понедељак, 2. свибња, одбацило казнену пријаву коју су одвјетници генерала Готовине поднијели против непознатог починитеља због наводног кривотворења тог транскрипта.

Готовинини одвјетници тражили су да се подигне казнена пријава и гони по службеној дужности онај тко је кривотворио тај транскрипт на основу којег је против њихова клијента подигнута оптужница. На тај начин одвјетници су хтели срушити дио оптужнице који говори о „злочиначком потхвату”. Сагледа ли се тај њихов план у свијетлу нових доказа, стјече се дојам да су Готовинини одвјетници превише времена и труда потрошили узалуд се бавећи транскриптом који се на крају показао аутентичним. А хашком тужитељству нитко не може замјерити што је на основи тако предоченог транскрипта подигло тужбу против Готовине, Маркача и Чермака. Јер оно што се може прочитати на транскрипту, заиста се потом и догодило. Стога је Карла дел Понте логично закључила да се радило о смишљеном потхвату,” пише Пуканић.

У „Националовом” тексту даље се истиче: „Површно преслушавање вршца показује да у транскриптима има неколико грешака око атрибуције говорника. То је и нормално јер

дактилографкиње Љиљана Хасановић и Гордана Јамборшак, чији се иницијали ХЉ и ЈГ налазе на горњим дијеловима страница транскрипта, нису имале видеоснимку према којој би точно могле видјети тко је и што говорио међу судионичима састанка. На Бријунима, где се одржавао састанак, нису биле постављене камере на зидовима као у Уреду предсједника на Пантовчаку.

Дактилографкињама је било тешко, преслушавајући само вршцу, разабрати тко што говори међу двадесет судионика. Највише грешака примећује се баш при атрибуирању Готовине. Њему се приписује да говори о евентуалном топничком нападу на Бели Манастир, иако је то на састанку рекао Давор Домазет Лошо. Готовина није знао ни гдје се налази Бели Манастир, а камоли да је о њему ишта говорио. Иста ситуација понавља се и при елаборирању о оружју, у којем се спомиње и набава фамозних ’Зубакових’ ракета С-300, као и слабо дотјецање новца из буџета за оружје од само 70 милијуна долара. То је приписано Готовини, а заправо је то говорио генерал Владимир Загорец.

Најважнија је у цијелој причи о снимкама и транскрипту чувена Туђманова реченица у којој он говори о тактици: ’Према томе, исток бисмо требали пустити на миру, а ово бисмо морали ријешити, и југ и сјевер. Ријешити, на који начин? То је сада тема наше данашње расправе. Да нанесемо такве ударе да Срби практично нестану, односно да оно што нећемо одмах захватити мора капитулирати у неколико дана.’ Према информацијама које има Национал, ту је реченицу Туђман изрекао, но у посве друкчијем контексту од онога који се спомиње у тужби против хрватских генерала. Мало је тко у Хрватској тада, тако и данас, називао српске постројбе ’Војском Српске Крајине’, како им је било службено име. Сви су, па и предсједник Туђман, у колоквијалном говору за ту српску војску говорили ’Срби’. Кад се говорило ’треба Србе погући’, нитко није мислио при томе на жене, дјecu, старце и цивиле, него се мислило на војничку побједу над српском војском, односно ’Војском Српске Крајине’. У том контексту је и Туђман изрекао своју реченицу.

То и јест био разлог зашто су се сви генерали присутни на том састанку, одржаном прије десет година, заклињали да никада Туђман није рекао да ’Србе треба уништити’. Они су изречену Туђманову реченицу чули на другачији начин а тако су је и запамтили. У тој реченици није било никаквих натруха исказа да би се могли подузети ’злочиначки потхвати’ и уништити и протјерати цијели један народ и запалити све живо што је српско,” тврди Пуканић у „Националу”.

Исто то тврде и хрватски генерали који су присуствовали брионском састанку, као и Мирослав Туђман који је, такође, био присутан у учествовао у планирању етничког чишћења Крајине. Овакве неодбрањиве тврдње, за које се сада као за сламку хвата хрватска држава и њихови медији и покушаји да се замагли суштина и искриви смисао врло јасних и прецизних одлука које је донео хрватски врх 31. јула 1995. године, а онда их у потпуности реализовао, указују на чињеницу да су Хрвати и Хрватска у великој паници. Забога, како ће једна зло-

Уништавање једног народа

чиначка држава у Европу! Горенаведена Пуканићева теза је чиста лаж, а о томе непорециво сведочи стварност и Крајина без Срба. Међутим, потпуно је тачан његов закључак, који је уједно и разлог за једну такву лаж, а то је да би Хрватска „тешко опстала ако би у њеној повијести било уписано да је настала на злочиначком потхвату свог врха и војске, уништавајући и протјерујући цијели један народ. То је хипотека са којом нитко нормалан у Хрватској не жели живјети,” истиче Пуканић у „Националу”.

Изгледа да реалност није довољан аргумент, па ће Хрвати покушати да докажу да се оно што је планирано и што је и спроведено управо тако како је планирано, заправо није догодило, да није било етничког чишћења Срба, да није било убијања, злочина, пљачкања, паљења, исељавања, протеривања Срба, насељавања Хрвата на српска огњишта, забрањивања повратка избеглим Србима. Како ће да објасне зашто данас нема ни 50.000 Срба у Крајини, а било их је 700.000.

Како ће да објасне Туђманове говоре после пада Крајине током његовог победничког путовања кроз Крајину и Хрватску, када се зауставља на свакој железничкој станици. Говорио је уз велики аплауз: „Не може бити повратка у прошлост, у вријеме када су Срби ширили рак у срце Хрватске, рак који је уништавао хрватско национално биће.” А онда део о „срамном нестајању” Срба из Крајине „као да ту никада нијесу живјели... Нијесу чак имали времена да понесу са собом свој прљави новац нити свој прљави веш!”

Како ће да објасне Туђманово задовољство исказанао још 1990. због чињенице да његова „жена није ни Српкиња ни Јеврејка”. Како ће да објасне Туђманово дивљење и наклоност према бившем усташком команданту Иви Ројници, којег је покојни хрватски председник одликовао. Вероватно му се посебно свидео Ројница јер је изјавио - Све што сам урадио 1941. урадио бих поново. Међународна јавност је натерала Туђмана да одустане од именована Ројнице на место амбасадора у Аргентини. Када се бивши усташки официр Винко Николић вратио у Хрватску, Туђман му је доделио место у парламенту. Приликом повратка бившег усташког официра Мате Саралије у Хрватску, на аеродрому га је дочекао лично министар одбране Гојко Сушак, и одмах је добио чин генерала у хрватској војсци. Тринаест бивших усташких официра, 4. новембра 1996. добило је одликовање и чинове у хрватској војсци.

На хрватској телевизији априла 1996. године Туђман је затражио враћање посмртних остатака Анте Павелића, вође хрватске пронацистичке, марионетске државе. „Послије свега, они који то заслужују треба да добију помирење и признање”, рекао је Туђман, истичући: „Ми треба да признамо да су Павелићеве идеје око хрватске државе биле позитивне”, а да је Павелићева једина грешка било убиство неколико његових колега и националистичких савезника. Три месеца касније, Туђман је за Србе протеране из Хрватске изјавио: „Чињеница да је 90 одсто њих отишло, њихов је проблем... Наравно, ми им нећемо дозволити да се врате.” У истом говору Туђман је о пронацистичкој држави говорио као о нечему позитивном.

Планирање етничког чишћења Срба на тајном састанку

Преносимо најзанимљивије делове из записника са брионског састанка одржаног 31. јула 1995. године, који је у Хрватској објављен у време њихових председничких избора. До наше јавности тада су стигле само штуре информације, док је у Хрватској то изазвало политичке сукобе. Транскрипти доказују да је етничко чишћење Срба у Крајини прецизно испла-

Prema tome, istok bismo pustili totalno na miru, a ovo bismo morali riješiti i jug i sjever.

Riješiti, na koji način? To je sada tema naše današnje rasprave. Da nanesimo takve udarce da Srbi praktično nestanu, odnosno da ono što nećemo odmah zahvatiti da mora kapitulirati u nekoliko dana.

нирано и спроведено и да је Хрватска за ту своју акцију, познату под називом „Олуја” имала подршку Америке и Немачке. Покушаји Хрватске и њихових медија да дају друго тумачење Туђманове наредбе – „да Срби нестану”, који је врло јасно и прецизно дефинисан у његовој реченици на састанку („То је тема наше данашње расправе. Да нанесемо такве ударце да Срби практично нестану, односно да оно што нећемо одмах захватити да мора капитулирати у неколико дана”) падају у воду када се прочита записник у целини. Њихову тврдњу да је то изречено у другом контексту и да је Туђман заправо мислио на војничку победу над српском војском, демантује наставак разговора на брионском састанку и план који је усвојио хрватски врх. Наиме, транскрипти откривају планове Туђмана и његових генерала да оставе излазне коридоре за Србе у Крајини када изврше напад, што показује јасну намеру о протеривању свих Срба са овог простора.

„Записник са састанка председника РХ др Фрање Туђмана са војним дужносницима, одржаног дана 31. септембра 1995. године на Бријунима

Почетак у 10.50 сати

Председник: Господо, сазвао сам овај састанак да бисмо процијенили садашњу ситуацију, да бих чуо ваша мишљења прије него што донесем одлуку о даљњим нашим потхватима ових дана.

Као што знате, ми смо били одлучни да пођемо у даљње операције, чему је ова операција потхват Грахово-Гламоч требала такођер послужити и у односу на Бихаћ, али и ради опкољавања Книна. Били смо одлучни да пођемо у деблокаду Бихаћа са западне стране. Међутим, сада је таква ситуација да су нам представници УН Arashi, Stolttenberg са Србима тај разлог избили из руку, јер према томе они повлаче своје снаге с подручја Бихаћа. Неће нападати, дозвољавају да се УН-ЦРО постави на те границе, на проматрања. И то јасно да су одмах то доставили читавом свијету. А свака војна операција мора имати своје политичко оправдање.

Према томе, ми више немамо оправдање да идемо у деблокаду Бихаћа. Али, чини се да бисмо могли повољну политичку ситуацију у Хрватској, деморализацију у српским редовима, наклоност и људи у Европи, једним дијелом у Европи, оно што је склоно рјешењу те кризе и у корист Хрватске гдје имамо, значи, пријатеља Њемачку која нас суздржано подржава и у политичким разговорима, али и у НАТО, гдје такођер имају разумјевања за наше погледе. Имамо и наклоност Сједињених Америчких Држава, али до одређене границе – ако ћете, господо, извршити на професионалан начин, као што сте извршили у западној Славонији у року од неколико дана, то значи, молим, три, четири дана, максимум осам дана онда можемо рачунати да ћемо и политички, да нећемо политички не само спријечити штете, него да ћемо политички у том и таквом свијету добити.

Према томе, по моме мишљењу, будући да нам више не може бити главни циљ да продremo до Бихаћа. Продор до Бихаћа може бити само споредни сада. Ми бисмо морали наћи неку излику за нашу акцију, наш потхват који можемо почети према плану као што је било јучер, или пак сутра, или пре-

Уништавање једног народа

ма јучерашњем плану за сутра, или да се договоримо кад можемо.

Али, ако идемо ових дана у даље потхвате онда Бихаћ може бити још само као излика и споредно, а противнику онда морамо нанјети или тотални пораз, југ и сјевер, да се разумијемо, пуштајући исток на миру сада.

Зашто пустити исток на миру? Зато што се и ти наши пријатељи боје да не уђе Југославија у рат у цјелини, с Југославијом и Русија, па према томе оћи рат.

Према томе, исток бисмо пустили тотално на миру, а ово бисмо морали ријешити, и југ и сјевер.

Ријешити, на који начин? То је сада тема наше данашње расправе. Да нанесемо такве ударце да Срби практично нестану, односно да оно што нећемо одмах захватити да мора капитулирати у неколико дана.

Председник: Поновно понављам, не смијемо се дати испровоцирати да ми дамо повода Југославији да ступи у рат, разумијете?

Владимир Загорец: То би био повод да ми доље кренемо.

Председник: Ми нисмо кадри, било би глупо да идемо истовремено на источну Славонију и на Барању, ту бисмо изгубили подршку оних пријатеља који нас подржавају суздржано. Ако туку Осиек, они ће се искомпромитирати политички пред свијетом, а што бисмо ми могли тући, неко село?

Звонимир Червенко: Немамо адекватног циља.

Анте Готовина: Једино Бели Манастир, ништа више, ни приближно друго.

Председник: То једино ако можемо ударити по некој батерији, не ништа друго.

Господо, знате, та одлука да идемо има и своје политичке и господарске, финансијске и друге стране. Значи, она нас кошта изравно, а мобилизација и све то скупа, неизравно, а што такођер изравно, вјеројатно да неће само бити повећања туризма неголи ће и ови који су ту отићи. Али, то је разлог да не можемо чепркати. Значи, идемо да онда ријешимо југ и сјевер, разумијете. Према томе, следеће године ћемо имати Хрватску и туризам, а исто тако ослобађамо снаге да кројимо границе Хрватске у Босни, разграничење. Према томе, то што сада одлуке које доносимо и provedба тих одлука је од големог повијесног значења.

Председник: Јасан је проблем.

(Упадица: Других проблема неће бити)

Још мало у смислу промицбе. Дајте ова два дана – мислим да би требало ићи овако – афирмирати нашу побједу, мислим да у промицбеном смислу нисмо довољно добро искористили, чуо сам, значи, говорило се о 200, 250 мртвих, то је поновио и овај Шорић, а Анте Готовина ми каже да су имали 317, према томе, дајте ради подизања морала у редовима Книна,

јавите и објавите то, 300, 350, покажите та три тенка која сте заробили и која су у упораби.

Давор Домазет: Сама граховачка бригада признаје 400 ван строја, сада што мртвих и што рањених...

(Упадица: И топнички дивизион заробљених)

Председник: То треба казати.

Давор Домазет: Ми смо екипирали трећу бригаду ХВО са топништвом које је заробљено.

Председник: То дајте ради побољшања климе у нашим редовима, а разумије се и њиховим, и у свјет. Гледајте, тај свијет, чак и наши пријатељи, они су све до наших акција, робовали некој идеји да су Срби толико надмоћни да смо ми беспомоћни и од Масленице па надаље, отказа УНПРОФОР-а, стално су ме упозоравали – доживјети ћете пораз итд. Сада смо их мало увјерили, али дајте те податке – тенкове, те топничке батерије, губици, значи, од данас, сутра, прекостура стално то понављати на телевизији, на радију и ово да они нападају, да покушавају то нападима, да је ово само маневар, њихово извлачење, да нису напустили подручја која су освојили у Бихаћу итд.

Др Мирослав Туђман: Да ли овдје да се на радију преноси порука који су им путеви отворени за извлачење?

Председник: Да, то би требало рећи – не да су им отворени, неголи да је опажено да се цивили извлаче тим и тим путевима.

Др Мирослав Туђман: Да ли то можемо негдје на почетку акције рећи? Да ли можемо објавити да им се да до знања да се ту извлаче цивилима?

Председник: Да, рећи да полазе са цивилним аутомобилима, колима итд.

Др Мирослав Туђман: Али ћеш затворити неке путове, па да им кажеш у ком смјеру да иде да имамо што мање послова.

Председник: Гдје је тај пријелаз?

(Др М. Туђман: Код Срба.)

Др Мирослав Туђман: Ево, овдје на ауто-карти је још лакше видјети. То је Кулен Вакуф, Срб, добро сам рекао.

Председник: Има даље пут?

Анте Готовина: Има, изиђе на Босански Петровац, према Дрвару, овдје, видите.

Др Мирослав Туђман: Треба рећи да није могуће проћи са тенковима и топовима.

Гојко Шушак: Треће, председниче, само да још завршим. Можемо ли ми имати вашу сугласност, али с тиме да онда идемо и у ризике ако изгубимо. Ја мислим да би то психолошки имало ефекат на њих да ми, након првог дана операције по Бенковцу, Обровцу ризикујемо бацити летке с нечим што би могло и настрадати, али да знадемо онда унапријед да је то нешто што смо ризикујемо, али их позвати у ваше име, какав

Уништавање једног народа

год летак направити, након првог дана операције, у њему казати путеве којима се могу извлачити, направити тако да се изазове оваква помутња каква је, још дупло већа. Али онда треба рискирати, и наћи људе, а ја вјерујем да их има, који ће рискирати то направити.

Председник: Један летак овако, значи он ће расуло, побједа Хрватске војске уз подршку свијета итд. Срби, ви се већ повлачите преко итд, а ми вас позивамо да се не требате повлачити, ми вам јамчимо... Значи, на тај начин им дати пут, а јамчити тобоже грађанска права итд.

Др Мирослав Туђман: Ако могу рећи, ово се показује ипак да они слушају више радио и телевизију него летке. Боље је ићи преко радија и телевизије.

Председник: Преко радија и телевизије, али и с летком.

Гојко Шушак: Ићи с летком, али га бацати међу њих. Сам његов осјећај да си ти успио, бити над њиме, бацати му га, то је нешто изазвало.

Председник: Слажем се, то исто тако доказује нашу снагу. Добро, ићи ћемо с тиме.

Гојко Шушак: Председниче, ја исто предлажем колико је код Маркач способан њих наговорити на провокације, њега они по Велебиту могу негдје гађати, то нам неће бити неко покриће. Норац скупа с њиме би требао испровоцирати да можда и по Госпићу или нечему лупну двије гранате. Мислим, треба по насељеном мјесту, тамо гдје је Маркач, то је под Велебитом, могу лупати цијели дан.

Сви су унутра, и Норац је унутра, и Маркач је унутра.

Председник: Не мора улазити...

Гојко Шушак: Али он исто има правац, нису они луди председниче, техника је отишла далеко. УНПРОФОР снима правац, не знамо да ли ће их пустити.

Председник: Добро, нека он снима, када ми завршимо у четири, пет дана.

Гојко Шушак: Добро, али зашто би, када имамо прави начин извођења тога.

Норац: ... извршити са минобацачем или тијekom ноћи или тијekom дана тај простор, палити неколико пројектила.

Гојко Шушак: И задње, господине председниче, ако би био Шаринић, који већ је у контакту са овим главним заповједником ту, они би ипак на својој разини сваки требали успоставити неки контакт да кажу овима колико времена треба унапријед да то дају.

Младен Маркач: ... нису на вријеме они хтјели дати, овај пута би им требало дати само сат времена, само да се сакрију.

Гојко Шушак: Јер, тамо смо имали разумијевања, тамо је био Аргентинац, ја сам му дао два, а он је реагирао за један. Тако бих ја и овдје, председниче, да дадемо, да Хрвоје да или тко већ је овоме главном два, а они дају један.

Председник: Онда ћемо, господе, овако, у четвртак ћу ја доћи у Загреб, рећи ћу и Шаринићу, бит ћемо у Загребу, преговори ће се водити у Женеви у четвртак, а ви дотле све припремите. Односно ноћас само можете јавити, а онда сутра или прекосутра...

(Унадица: Провокације сутра и прекосутра)

Да.

Председник: Знам, али је добро да се нађете поновно заједно ради особног усклађивања. Кинкел обећава да ће нас Њемачка подржавати, али да их обавијестимо унапријед о томе.

Бит ће проблем главни са тим УНЦРО-вима, са јапанским бубама. Њихов је приједлог, Акаши је расправљао с њи-

ма пет сати, да би онда поднио приједлоге да ће они УНЦРО стати према Бихаћу да нас спријечи и да ће ставити проматраче на Динару.

Гојко Шушак: Али они се увреде, председниче, он говори на границе Бихаћа и српске крајине, нема Хрватске у споразуму. Ја у Женеву ишао не бих.

Председник: Чекај, идем у Женеву зато да прикријем ово, а не да тамо разговарам. Нећу послати министра, него ћу послати помоћника министра унутарњих послова. То је у четвртак. Према томе, да прикријем ово што спремамо за дан последице. Тако да ми сузбијемо било какав аргумент у том и таквом свијету да ми нисмо жељели разговарати, него смо жељели само оно што...

Значи, подузет ће Руси у Уједињеним народима све могуће да се утјече на Загреб да се Загреб суздржи. Да хрватска офензива, прије свега да хрватски Срби одустану од офензиве на Бихаћ. Руси су исто против акције босанских Срба, да би то комплицирало и водило не само дипломатском него и...

Значи, ви се састајете у сриједу, када, у колико сати?

Звонимир Червенко: То ћемо разријешити.

Клинтон саветовао, Санадер учествовао у спровођењу „Олује”

Загребачки лист „24 часа” објавио је 16. маја ове године да су америчка администрација и тадашњи председник Сједињених Америчких Држава Бил Клинтон, детаљно надзирали операцију „Олуја” и чак издавали наређења хрватском државном врху. У тексту се наводи да лист поседује и транскрипте са састанка тадашњег државног врха на челу са Фрањом Туђманом, одржаног 7. августа 1995. године, трећег дана „Олује”.

На састанку су, осим Туђмана, били присутни и Хрвоје Шаринић из председничког кабинета, Мате Гранић министар спољних послова, Џивић Пауцалић као Туђманов саветник, Миомир Жужул хрватски амбасадор у САД, Мирослав Туђман шеф тајне службе, Гојко Шушак министар одбране и Иво Санадер, тадашњи Жужулов заменик а данашњи хрватски премијер.

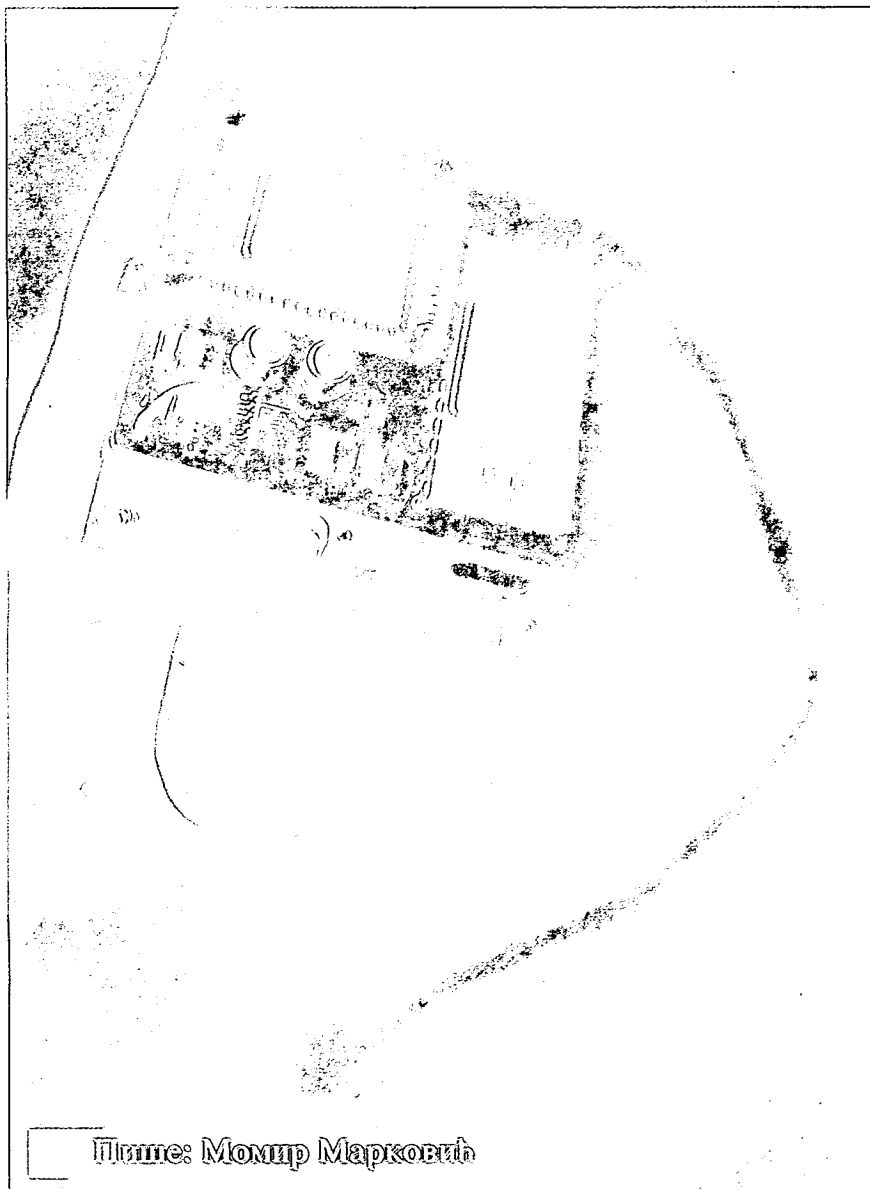
Транскрипти показују да је тадашњи председник САД Бил Клинтон саветовао Хрватску о детаљима операције, а да је Жужул изјавио како Сједињене Америчке Државе сматрају Хрватску партнером у тим операцијама и да због тога трпе притиске. Клинтон је лично препоручио Хрватској да са својим јединицима не иде преко граница БиХ у смеру Бихаћа. Према наводима листа, Клинтон је државном врху дао неколико главних препорука, а то су: кратка и жестока акција, да трајање акције буде највише четири дана, а тражена је и објављена тачног времена почетка акције, док је стратегија морала бити фактор изненађења.

Крајњи циљ „Олује” је, према Американцима, требало да буде избијање на државне границе, а у самој акцији требало је да буде што мање цивилних жртава.

Министар иностраних послова Мате Гранић и његов тадашњи заменик а актуелни хрватски премијер Иво Санадер били су главне особе за контакте са Американцима. То је на састанку потврдио и сам Санадер када је рекао да редовно контактира са утицајним Клинтонским саветницима – Робером Фрајзером, саветником за Босну и Херцеговину и са Леоном Фертом, саветником за националну безбедност и да преко њих добија препоруке и савете Била Клинтона.

Последице геноцидне политике Хрватске према српском народу не могу да се сакрију, чињенице су необориве, а стварност и садашња ситуација у Крајини сурово су сведочанство злочина над једним народом. □

Ко прислушкује грађане Србије

Питице: Момир Марковић

Непосредно након конституисања републичког парламента и скупштинских одбора, Одбор за одбрану и безбедност Републике Србије је, као превасходни задатак, преузео обавезу да пред лице јавности изнесе истину о највећој злоупотреби слобода и најгнуснијој повреди људских права и слобода у новијој српској историји. Искористивши трагично убиство премијера Зорана Ђинђића, досманлијски главаши су у Србију, кроз тзв. акцију „Сабља” увели такав терор и страховладу, причинивши грађанима Србије невероватна недела и злоупотребе, које само болестан ум може осмислити и применити према другом људском бићу. Данас се фарисејски посипају пепелом и пребацују „заслуге” са једног на другог. Сви други су криви, једино они нису.

Њих су преварили, приморали, обманули и злоупотребили. Они, дакле, нису били егзекутори њихове, досманлијске правде. Били су жртве. Као и оних 11.655 несретника које су похапсили у тој њиховој акцији. А многе од жртава су ти исти, или по налогу тих истих пребијали и садистички мучили до изнемоглости. Али не изнемоглости жртве, већ њихових целата. Неки несретници се са тих „информативних” разговора нису ни вратили кући. Умирала су у „присуству власти”. Бар троје њих

Питице Бебине целене

Посћреволуционарни период (период после Булдожер револуције), у аналима Републике Србије остварен забележен као један од најцрњих периода у српској историји. Бар ишло се злоупотребе и кршења људских права и слобода ишче. Поред невиђене љачке свега и свачега у Србији, ишло је имало или има бар неку материјалну и употребну вредност, бахаити и осциони досманлијски великодостојници су се дрзнули да под контролу и надзор ставе чак и људску реч и мисао. Нисте смели ни помислити, а камоли изговорити нешто против досовских главашина а да вас после тога не стрефи њихова рука и њихова освета.

Све се закључујући у вредности „зајадне демократије” и „зајадних вредности”, ставили су под чизму и подјармили и Србију и грађане Србије. Осмајрали су, посмајрали и прислушкивали све и свакога. Чак и дисање и мисли.

је подлегло тортури, мучењима и струјним ударима, као средству „демократског“ поступка.

Противуствано прогласивши ванредно стање на целој територији Србије силници су постали господари живота и смрти. Невероватна бахатост и тиранија захватила је и најудаљеније крајеве земље. Многи грађани Србије, иначе пословично опрезни су успели да, увлачећи се у сопствене љуштуре, прегурају тих пар злих и злокобних месеци. Па ипак, нису сви били те среће. Њих 11.655 је заглавило у затворе широм Србије. Све под плаштом тражења Ђинђићевих убица, а после под фирмом сузбијања тзв. организованог криминала хапсили су одокативно, сваког ко им се на било који начин замерио. Поготово политичке противнике, јер њих је требало уклонити са политичке сцене. Тражили су и измишљали везе политичара са криминалцима, иако су главни криминалци били управо њихови пријатељи, компаноји и пословни партнери. На седници Одбора за безбедност изнети су подаци до којих је Одбор до сада дошао и који су невероватни и поражавајући. Непосредно по преузимању власти, влада формира Савет за одбрану и безбедност, дакле Владино тело које треба да обавља врло одговорну дужност. А како су је обављали, навешћемо само неколико примера.

– Савет није до своје девете седнице водио никакве белешке, тако да се не може утврдити ни ко је седницама присуствовао ни шта је говорио.

– Од девете па до двадесетдруге седнице постоје само фоно-записи.

– Из фоно-записа се јасно види да Жарко Кораћ уопште није говорио оно што је накнадно износио у средствима јавног информисања.

– Јањушевић је главни кадровик и на његово инсистирање постављени су Андрија Савић на место помоћника министра унутрашњих послова а Милићевић за шефа ДБ-а.

– Не постоји пословник о раду Савета а записника са седница нема нигде.

– На инсистирање Милорада Улемек Легије, влада је поставила Брацановића за начелника Седме управе (управа за прислушкивање) и тако отворила простор за страховите малверзације.

– Влада одбила да спроведе интерну истрагу у МУП-у и БИА-и, после убиства премијера и тако избегла кадровске промене у овим службама.

– Са „Береткама“ није преговарао Петровић, како би било логично, него Мијатовић. Ко је онда коме надређен?

– Вероватни разлог побуне био је и тај што је Влада при подели оних 5.000.000 \$ за испоруку Слободана Милошевића, њих оставила без обећаног дела пара.

Транскрипти пресретнутих разговора Спасојевић - Чета Јовановић потпуно су открили позадину и суштину свега, а Горан Петровић се после објављивања транскрипта потпуно ућутао. Проток времена с друге стране ослобађа народ и грађани траже одговоре на бројна питања.

– Одбор за одбрану и безбедност Републике Србије је на седници, одржаној 20. маја 2005. године закључио:

– Потврђена је аутентичност фоно-записа са сто шездесете седнице Владе Републике Србије на којој је предложено увођење ванредног стања.

– Током акције „Сабља“ неселективно је приведено 11.655 грађана.

– Приликом привођења и притвора примењиване су мере тортуре, мучења и изнуђивања признања, чиме су кршена људска права грађана Србије.

– Према појединим лицима примењиване су мере прислушкивања и расписиване потернице, иако та лица ни су у вези са убиством премијера Зорана Ђинђића.

– Биро за комуникације је противзаконито и противно одредбама којима се регулише рад Владе и Бироа обављао послове мимо своје надлежности. Писао је и издавао саопштења за јавност у име Министарства унутрашњих послова и Безбедносно информативне агенције.

– Одбор мора да изврши потпуни увид у рад Савета за државну безбедност, те се налаже Министарству унутрашњих послова да предузме све мере и омогући Одбору увид у извештај Бироа за комуникације, на основу којег је укинута ванредно стање.

– Одбор захтева да му се доставе одговори генералног инспектора о свим случајевима тортуре, као и о утврђивању одговорности за сва службена лица која су примењивала мере тортуре.

Невероватно је али истинито и доказано на седницама Одбора да су главне фигуре биле и главне конце вукле индивидуе које никако нису по функцијама и радним задацима могле бити надлежне и одговорне за овај посао. Пре свега, ту се појављује и једну од главних рола игра извесни Беба Поповић, човек који се нигде није појављивао последњих месеци Ђинђићевог живота. Чак се отворено говорило да га је Зоран Ђинђић најурио из кабинета пар месеци раније. Одбор је утврдио да је тај Беба написао и потписао више десетина саопштења испод којих је потписао или Владу или МУП или Безбедносно информативну агенцију. Ту је, наравно, и незаобилазни Зоран Јањушевић, човек који је само у Београду завио у црно неколико предужећа и неколико хиљада радника оставио без хлеба, пре свега Бродоградилиште Београд. Он кадрира, поставља, распоређује, смењује. Једном речју, човек је био Бог и батина. Батина нарочито у ванредном стању. За њих двојицу и Чеду Јовановића је недвосмислено утврђено да су били у директној спрези са организованим криминалом и да су од тога прилично добро живели. Из овога се могу извући различити закључци. Које је сметао Ђинђић, на пример. Што се тиче оних 11.655 притворених лица, до сада је процесуирано само неколико десетина. Сви остали се вуку по фиокама а многи од њих су остали само на нивоу кривичне пријаве. Држава Србија ће морати да издвоји огромна средства за надокнаду штете овим грађанима. И већ издваја. Није нам, наравно, намера да овим аболирамо никога ко се огрешио о закон. Било у ванредном стању, било пре или после њега. Али неко мора да одговара за сва недела, све злоупотребе и све тортуре и малтретирања која је починио у својој бахатости, бесу и надобудности у име државе Србије. Србија то не сме да толерише. Мора себе одбранити од оваквих протува. Мора, одлучно и енергично да се обрачуна са њима. На овој власти је огромна одговорност. И она је не може избећи. □

Док чланове наших званичних делегација хајсе по белом свету, шеф дипломатије Вук Драшковић продаје Косово и Метохију

Дипломатски брод лудака

Дипломатија једне државе представља нерв, жилу куцавицу и спону преко које држава успоставља оне најтананије контакте са осталим државама у свету и тако отвара канале за све будуће сарадње. Од рада дипломатије зависе сви успони и сви падови једне земље. На свим пољима и на свим нивоима. За дипломатију не важе правила која важе за све остале делатности, знања и звања.

Због тога се у дипломатију и не улази по основу жеље, хтења и амбиција, већ искључиво на основу, пре свега талента за ову врсту посла а потом уз огroman рад, учење и милиметарско напредовање у хијерархији од најситнијег чиновничкића до нивоа амбасадора. Да би неко постао министар иностраних послова, мора претходно да прође целу ту стазу и савлада све тајне заната. Од сваког дипломате се очекује да буде пре свега врхунски професионалац, осведочени патриота и заштитник интереса земље коју представља, да буде храбар и истрајан у борби за интересе државе, да сваку своју реч и сваку изјаву одмери и не каже ни слово више или мање од потребног.

Дипломатија је први и последњи бедем одбране интереса сваке државе. Тако је било, уз мање или више пропуста и са мање или више успеха и са нашом дипломатијом све до недавно, док јадну Србију нису зајახале перјанице булдожер револуције и првоборци петог октобра. Није нам, наравно, ни на крај памети да тврдимо да раније није било пропуста, грешака и промашаја. Напротив, било их је у великој мери, јер да је дипломатија радила свој посао, не би било ни оволико материјалне штете, ни оволиких ратних разарања, ни бомбардовања, ни жртава. Много тога би било заустављено, спречено, ублажено или анулирано. Разлика је у томе што су ови много гори. Ови садашњи нити знају, нити умеју, нити хоће. Уосталом, они нису ни дошли да би народу и држави олакшали муке. Њих је, ту где јесу, довела једна друга дипломатија, глобалистичка и нека друга политика. Уосталом, неко ко је представљао врх српске постреволуционарне дипломатије оличен у Горану Свилановићу није ниједног тренутка и ниједним потезом показао да је спреман да ради посао за који је био задужен. Ни онда кад је био на челу наше дипломатије а ни сада, кад је на његово место дошао други. Сваки бивши министар иностраних послова је обавезан до краја живота да се придржава одређених правила понашања, да до гроба чува све тајне до којих је дошао за време министровања, да брани интересе државе и да се не експонира дајући изјаве, чак и кад га нико не пита.

Горан Свилановић се понаша као да је и даље на неком важном месту, дели изјаве, искључиво антисрпске и антинационалне, парадира и крчми државне интересе како му се и кад му се прохте. Да је закона и власти у овој држави, одавно би био ухапшен, осуђен и утамничен за дело велеиздаје. Какви смо, обезглављени, располитичени, обеззаконье-

ни и обесправљени, он ће се још дуго шетати по белом свету, издавати и продавати Србију. Даваће изјаве које сатиру и обесправљују и уништавају ткиво и биће Србије. Наставиће тако све док се не промени власт у држави и правом, правдом а пре свега дипломатијом не преузму патриоте. Часни честити и поштени. Док на кормило не дођу српски радикали. Тада ће се одговорати за све.

Уосталом, понашање Горана Свилановића није и не може никог зачудити ни изненадити. Као Соросево чедо, он је посао за који су га платили одрадио поштено. И још га ради, што значи да га још увек плаћају. И то богато, јер се никад није продавао за ситне паре. И никад није говорио да је српски патриота.

Много више, оне неулућене и лаковерне по Србији чуди понашање садашњег шефа српске дипломатије, Вука Драшковића. Лаковерне и неулућене, којих је ипак још мало остало у Србији, јер је за највећи део српске популације Вук одавно прочитана књига. Његова изјава, везана за статус Косова и Метохије се ни у резезу не разликује од Горанове. И један и други су јасно и недвосмислено рекли да је Косово и Метохија проблем који више не би требало да занима Србију и српски народ јер по њима то више није наша територија.

Њему ништа не значи ни чињеница да је статус Косова и Метохије решен још на почетку, резолуцијом 1244. Он би да поново решава већ решено, јер није решено онако како би његове газде хтеле. Продана душа, чије националистичке изјаве још одзвањају у ушима лаковерних. Још му се плаве (кобајаги патриотске) груди у које се бусео све до тренутка кад је дошао у ситуацију да нешто може и да уради. Е тад се мења и песма и арија. Нотну свеску му дотурају и песме поручују они који су му бакшише и раније давали. По принципу кафанског музиканта, коме поручиш песму и платиш, па ти свира и пева до зоре. И оркестар се по потреби промени, јер газда, док плаћа, има сва права. Е, мој Вуче. То тако може у некој крчми на Ибарској магистрали. Може и на некој свадби и на сеоском веселу. У дипломатији не може. Нити је дипломатија свирка, нити је дипломатски кор музичка банда а ни ти не личиш на бегеш мајстора и капелника оркестра. Није ти ни Србија очевина коју си наследио па можеш да је продајеш и китиш свирце околу. За такву работу у коју си се упустио одговара се жестоко. И одговараћеш, кад тад. И ти и сви ови око тебе, који државу схватају као краву музару и ничију прђију. Издајте, крадите, отимајте и лажите док још можете. А нећете моћи дуго. Робитајете, мада штета коју сте начинили и коју још увек чините превазилази сваку санкцију коју би држава могла да вам одреже. Избори, а са њима и крај вашег штеточинства се ближе. Вртоглаво и неумољиво. Само треба молити Бога да вам не дозволи да направите такву штету да нико више не може да је исправи. □

Игор Мировић, директор новосадског Завода за изградњу града, за „Велику Србију” тврди:

Бивша власт била је легло криминала

Испуњавајући предизборна обећања, нова локална власт у Новом Саду одмах по ступању на дужност отворила је врата градске куће истражним органима, како би се извршила провера рада бивших челника новосадске управе, и ставила тачка на дугогодишње приче о малверзацијама и корупцијаштву. Неколицина бивших новосадских функционера имало је блиских сусрета са полицијом а појединце, након полицијске провере и истраге тужилаштва, сада већ извесно чека оптуженичка клупа. Судићи према досадашњим информацијама, одговараће за проневере на десетине милиона динара. Неки због класичног криминала, други због злоупотребе службеног положаја а трећи због несавесног рада.

Игор Мировић, председник Градског одбора Српске радикалне странке Новог Сада, иначе директор Завода за изградњу града, за „Велику Србију” појашњава да је нова локална власт започела жестоку битку против криминала и корупцијаштва, јер, како каже, прошло је време празних прича и грађани Новог Сада заслужују да знају како су годинама пљачкани од оних који су град водили. Истиче да се не ради о ситном криминалу јер су цифре за које је ојађен градски буџет фрапантне. Како сазнајемо, проверава се рад двадесет лица. Против неких је надлежно тужилаштво самоиницијативно покренуло истрагу. „Криминала и злоупотреба било је у свим секторима градске власти. Против два члана бившег Извршног одбора Скупштине града поднете су кривичне пријаве за проневеру новца из буџета, против десетак запослених радника градске управе кривичне пријаве поднете су за фалсификовање потписа у току предизборне кампање, а против једног радника Секретаријата за образовање пријава је поднета за проневеру новца”, истиче Мировић наводећи да је то само део криминалних активности које је починило претходно руководство.

Мировић тврди да се до фрапантних и застрашујућих података о криминалу дошло након опсежне акције истражних органа, која је уследила након јавног позива градоначелника Новог Сада и нове градске власти да се сви наводи о криминалним радњама и разноразним злоупотребима испитају. „Интересантно је да је новосадска јавност о томе била и раније обавештена, и о томе се навелико и нашироко причало а полиција је само потврдила те наво-

- Неколико чланова бивше власти је дебело умешано у криминал, чека их оптуженичка клупа
- Проневерили више од 100 милиона динара
- Уговори закључивани мимо закона и тендера
- Човек из непосредног окружења Борисава Новаковића извршио оружану пљачку банке

де. Када су наводи проверени и када је прикупљена документација, поднете су кривичне пријаве и захтеви за спровођење истраге”, каже Мировић.

Да ли сте упознати, докле су надлежни државни органи одмакли у спровођењу истраге?

Полиција је завршила свој део посла и истрагу наставља тужилаштво. Очекујем да против највећег броја тих лица буду подигнуте и оптужнице.

Колика је умешаност два бивша, главна човека Новог Сада, Борисава Новаковића, бившег градоначелника и Бранислава Поморишког, бившег председника Извршног одбора Скупштине града?

Они су подстрекивали и креирали апсолутно све догађаје у граду и њихова умешаност је велика. Читаво њихово окружење је било криминално. Те своје тврдње илустроваћу само једним примером: рођени брат Новаковићевог шефа кабинета извршио је оружану пљачку Коњинентал банке и, по налогу истражног судије, он се налази у притвору. Значи, читава атмосфера и окружење у градској власти били су криминални. Пример који сам навео говори какав су морал и свест владали у најближем окружењу главног човека Новог Сада.

Тврдите да се ради о великом криминалу?

Своје тврдње документоваћу на примеру рада градског Секретаријата за образовање.

Читав низ година уназад, реконструисане су основне и средње школе, мимо тендера и јавних огласа. Новосадски челници заобили су сва правила пословања и усмено позивали предузећа да дају своје понуде. Понуде су углавном биле три до четири пута скупле од реалне цене радова. На

тај начин константно су вршили кривична дела. Прво су у потпуности прескочили Закон о јавним набавкама, друго, из буџета су издвојили много више средстава него што је стварно било потребно за реконструкцију поменутих школа. У питању је највећи појединачни проневерени износ. Проневерена је сума од неколико десетина милиона динара. Главни човек који је организовао реконструкцију школа био је потпредседник Извршног одбора Скупштине града Ђерђ Озер из Реформиста Војводине. Тужилаштво је покренуло захтев за спровођење истраге због проневере средстава из градског буџета у износу од 50 милиона динара. Очекујемо да ће против њега ускоро бити подигнута и оптужница. Тужилаштво је такође покренуло и захтев за спровођење истраге против Слободана Јовановића из Лиге социјалдемократа Војводине, функционера Секретаријата за образовање, који је акцију оперативно спроводио и проневерио на тај начин 25 милиона динара из градског буџета. Он је шест година радио јавне набавке без икаквог тендера, а бавио се и фалсификовањем докумената.

Да ли је њихов случај усамљен?

Против Јовановићевог партијског колеге Синише Бубњевића, некадашњег члана Извршног одбора задуженог за саобраћај, полиција је такође поднела кривичну пријаву због злоупотребе службеног положаја и проневеру чак 40 милиона динара. Бубњевић је осумњичен за набавку монтажних гаража мимо тендера. Наиме, када је град половином прошле године расписао тендер за набавку монтажних гаража, један од понуђача се жалио и тендер је одлуком управе за јавне набавке поништен. Мимо те чињенице, Извршни одбор у лику и делу дотичног господина закључује уговор са једним понуђачем, што представља пар екселанс кривично дело. Тендер је поништен и више ниједна правна радња, поготово закључивање уговора и плаћање из буџета, није могућа. До тих сазнања дошла је полиција током истраге.

С друге стране, тај исти господин прозвао је садашњу градску власт да јој није било мрско да отвори гаражу због које је он саслушаван.

Ми смо размишљали шта да урадимо, пошто је та гаража у моменту примопредаје власти већ била постављена. Да смо је демонтирали, то би изазвало негативну реакцију грађана и издат је налог да она може да се користи. Међутим, након сазнања да је поднета кривична пријава, градско веће ће одлучити каква ће бити њена даља судбина.

Против једне групе запослених тужилаштво је поднело захтев за спровођење истраге због фалсификовања докумената. О чему се конкретно ради?

Против 12 радника Секретаријата за општу управу, тужилаштво је покренуло истрагу, јер су, по налогу бившег секретара Скупштине града Душана Павловића, фалсификовали потписе подр-

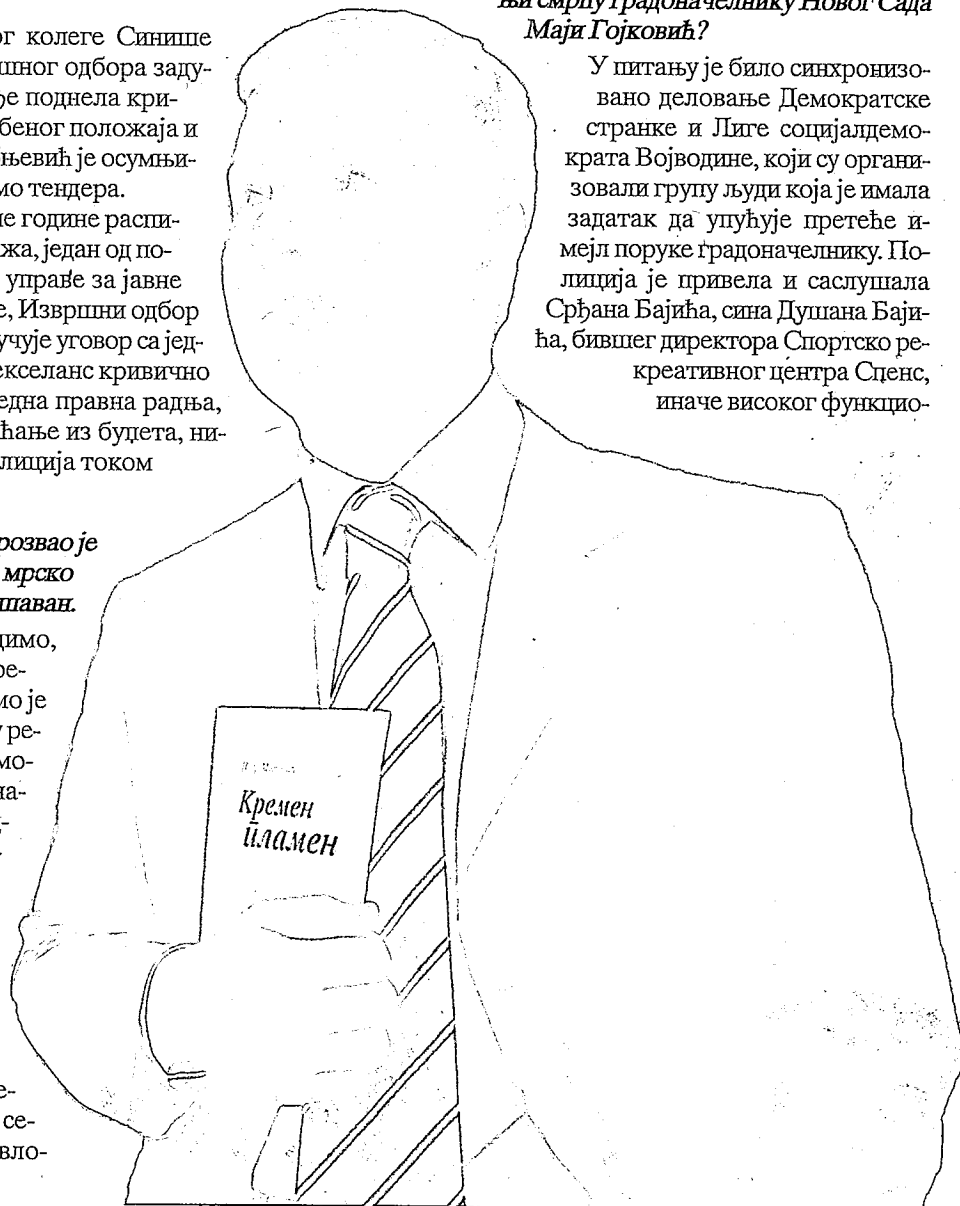
шке за кандидатуру градоначелника Новог Сада Бранислава Поморишког. Одлуком новосадске изборне комисије сваки потпис који је подржао кандидатуру морао је да буде оверен печатом градске управе. Пошто је за кандидатуру било потребно осам или девет хиљада потписа, мале странке, као што је Лига социјалдемократа Војводине, нису могле да пронађу толики број људи, и они су преписивали имена и презимена из бирачких спискова, након чега су наредили радницима градске управе да исте овере. На тај начин многи грађани су, незнајући, дали свој потпис за Бранислава Поморишког. Полицијска истрага је започета још за време самe кампање и то на основу пријава изненађених и преварених грађана чији су потписи фалсификовани.

Да ли би требало да одговара и Бранислав Поморишки?

Апсолутно, али за сада истрага није дошла до њега, иако је очигледно да је он одговоран јер су за њега прикупљани потписи.

Шта се дешава са истрагом поводом претњи смрти градоначелнику Новог Сада Маји Гојковић?

У питању је било синхронизовано деловање Демократске странке и Лиге социјалдемократа Војводине, који су организовали групу људи која је имала задатак да упућује претеће и мејл поруке градоначелнику. Полиција је привела и саслушала Срђана Бајића, сина Душана Бајића, бившег директора Спортско рекреативног центра Спенс, иначе високог функцио-

нера Лиге социјалдемократа Војводине, који је градоначелнику послао претећу и-мејл поруку. Звучи невероватно, али пуштен је пошто је, замислите, полиција утврдила да нема елемената кривичног дела. У том делу имамо једну несавршеност система, јер ако се градоначелнику прети, онда мора да постоји барем прекршајна казна. Аутор најозбиљније претње, која је упућена путем телефона, још увек није пронађен.

Да ли градоначелнику још увек стижу претње, и да ли се плашите да би нешто слично могло и вама да се догоди?

Претње у последњих петнаестак дана више не стижу, али странка и полиција предузеле су одређене мере предострожности. Мене се толико боје да не могу ни да ми приђу, па чисто сумњам да би се усудили да ми упуте неке претње.

Формирање коалиције СРС-СПС-ДСС изазвало је доста бурне реакције и критике опозиционих партија. Предвиђали су кратак рок коалиције. Како сада функционисање скупштинска већина?

Од конституисања Скупштине до данас одржано је шест седница. Скупштинска већина усвојила је сва потребна документа за развој града током 2005. Подела улога у функционисању коалиције урађена је крајње коректно. За шест месеци функционисања власти још ниједна афера није проистекла из редова владајуће коалиције. Дакле, нема ни криминала ни корупције и поред огромне жеље и мотрења од стране опозиције, што их и највише боли. Најважније за овај град су ипак огромне инвестиције и радови који су започели у свим деловима града. Свака два-три дана отвори се понеко ново градилиште.

Који су највећи инвестициони подухвати?

Од петнаестог марта до данас почели су радови на реконструкцији десет улица на територији града. У питању су велике улице, у дужини од 500 метара до једног километра. Одмах након конституисања Скупштине града издвојено је 80 милиона динара, не би ли се завршили радови на изградњи породилишта који су тапкали у месту од 1999. године. Радови ће бити завршени до октобра, евентуално новембра ове године. У приградским насељима смо започели са инвестицијама тако што смо потписали уговор са Електро Војводином о изградњи 52 трафостанице. Уопште, однос према приградским насељима, која су била запостављена, се променио. Готово у сваком приградском насељу започело је асфал-

тирање улица а почела је и реорганизација градског саобраћаја, који сада иде кроз све улице и сва насеља. За 15 дана започиње изградња спортске хале у Футогу, вредне 80 милиона динара, капацитета 500 места, и много тога другог. То су акције које наилазе на одобрење грађана.

Градске власти имају интензивну међународну активност. Реците нам нешто више о томе.

У предизборној кампањи је главни адут наших конкурената био да ће град бити блокиран и бојкотован од стране међународне заједнице, али десило се нешто сасвим супротно. Градоначелник је за првих шест месеци посетила Москву, Санкт Петербург, Берлин, Беч, Грац, Стразбур итд, а такође, била је домаћин представницима других градова из света и на тај начин апсолутно демантовала све измишљотине у предизборној кампањи. С друге стране, ве-

ома је велико интересовање страних инвеститора за улагање у Нови Сад. Неколико великих инвеститора у области трговачких ланаца су на прагу да на јавној лиценцији купе земљу. Такође, ту су инвеститори који треба да купе поједине новосадске банке. Дакле, све то што је било изречено у кампањи била је једна ноторна лаж.

У предизборној кампањи, ваши политички супарници оптуживали су Српску радикалну странку да нема довољан број стручних и компетентних кадрова да воде град.

Демантовали смо и ту њихову тврдњу. Сви кадрови Српске радикалне странке који су на неком положају су образовани и способни људи са дугогодишњим искуством у својој бранши. Директор Градског саобраћајног предузећа Рајко Пејић дипломирани је инжењер саобраћаја, директор Апотекарске установе Нови Сад је магистар фармације Дарко Милутиновић, директор Лисја Милорад Буха је дипломирани правник, ја сам по образова-

њу дипломирани економиста итд. Чланови градског већа су такође образовани људи без мрља у својој каријери.

Шта очекујете у будућности?

Очекујем да највећи број грађана прихвати концепт огромног улагања свих људских и економских потенцијала које град има да би се створио бољи живот. Ми смо заузели један такав курс који омогућује да сваких неколико дана у једном кварту решавамо један озбиљнији проблем. Заузели смо концепт да радом и залагањем одговоримо на све критике, шта ћете боље од тога. □

Српска радикална странка штампа је летак у коме је навела све криминалне радње бивших функционера, што је изазвало оштре реакције прозваних, реците нам нешто више о томе.

Летак није пука пропаганда, јер смо у њему прецизно навели имена лица против којих су поднете кривичне пријаве или против којих су већ од стране тужилаштва поднети захтеви за спогођење истраге. Да не би било забуне, на последњој страни смо приказали и документ у коме општинско јавно тужилаштво обавештава градску управу да се против извесног броја радника на основу кривичних пријава новосадске полиције спроводи истрага. Махом су у питању чланови Лиге социјалдемократа Војводине и Демократске странке. Запањујуће је да се ниједна од ове две странке није оградилa од криминалаца у својим редовима.

Демократска странка се тако није оградилa од свог члана, некадашњег службеника Завода за изградњу града Дарија Узелца, који је извршио оружану пљачку Континентал банке, због чега је у притвору.

Золтан Буњик и дан данас обавља функцију покрајинског секретара за образовање, иако је полиција против њега поднела кривичну пријаву јер је проневерио средства из покрајинског буџета. Невероватно да се покрајинска влада о овом случају не изјашњава. То је оно што ме највише плаши.

Драган Бозало, председник општинске Бачка Паланка, говори о досадашњим резултатима, обавезама, плановима управе и својој визији развоја ове општинске

У туризму је шанса

Посебно издвајам, као нашу неискористићу шансу, туризам, културу, туристички туризам, као и све оно што Дунав може да нам пружи. Није нормално да Мокрин и Турија од јаја и кобасица много више зарађују него ми од свих активности на Дунаву, истиче Бозало

Пут нас води узводно, левом страном Дунава. Са обе стране пута пружа се слика равничарске идиле: обрађена и сређена поља, њиве са стасалом пшеницом, са тек изниклим кукурузом, са процвалим кромпиром, са понеком парцелом чувеног „фурошког“ купуса, као и са фармама пужева – модерним и коњукурним прилагођавањем наших паора захтевима тржишта. У даљини се види Дунав, (велика река и голема вода), који се лагано и лењо креће на исток, тамо где се рађа Сунце.

Смењују се села и вароши – Футог, Бегеч, Гложан, Челарево... да би се појавили обриси једног великог и лепог града, богатог и сређеног, града који се већ поодавно назива – Бачка Паланка.

Као и у већини градова, и у Бачкој Паланци, на прилазу граду је смештена индустријска зона – ту су фабрике, погони, силоси, магацини, гараже, паркинзи, управне зграде, као и остали пословни објекти. Међутим, за разлику од већине градова у Србији, на чијим се прилазима виде дубоки и трагични трагови онога што су белосветски хоштапелери назвали „транзицијом“ (пусте фабрике, зарђала постројења, опљачкани погони, запуштеност и дотрајалост, коров до крова, усамљени портири који ни сами не знају шта и кога чувају...), овде у Бачкој Паланци велики део тог привредног сектора ради, ствара и производи. Живост у фабрикама, живост на улицама, у продавницама, на пијаци, у установама, у згради општине Бачка Паланка, показује нам, али

Бали Отика, банкарски службеник:

"Не познајем председника општине. Чујем да је родом из Гајдобре и да је веома вредан младић. Гледао сам га ономад на локалној ТВ БАП, и видео сам да је речит, храбар и да се служи аргументима, а не демагогијом. Нека тако и настави, и нека коначно општинску администрацију доведе у ред. Ми Словаци смо веома задовољни његовим изјавама о међунационалним односима у општини, као и његовим настојањима да се Бачка Паланка побратими са неким градом из Словачке..."

и доказује, да смо у граду, и у општини, где живот није побеђен, где Србија није „бачена на колена“, и где се указује шанса за лепшу и сигурнију сутрашњицу.

Та будућност и та шанса, не само за грађане Бачке Паланке, већ и за целу Србију (а што је коначно постало извесна историјска чињеница), везани су за долазак на власт, на свим нивоима власти, једине организоване и једине способне и домаћинске политичке снаге, Српске радикалне странке! Реално и без пристрасности, то је сасвим извесна истина. Ту истину доказује нам управо и пример локалне власти у овом лепом бачком граду, где скупштинску власт (у коалицији са СПС-ом), имају радикали, и где је кандидат ове странке, тридесетпетогодишњи Драган Бозало, глатко и убедљиво победио на непосредним изборима за председника општине. На тај начин он је постао и један од најмлађих председника општина у Србији.

Драган Бозало је рођен 1970. године у Бачкој Паланци. Средњу хемијско-технолошку школу завршио је у Новом Саду, да би се у каснијим годинама сналазио, као и већина његових вршњака, радећи различите послове, од којих је најдуже обављао посао агента за осигурање у „Дунав осигурању“.

Председник је општинског одбора Српске радикалне странке у Бачкој Паланци од 1996. године. Септембра 1997. године изабран је за посланика у Скупштини Србије, а од 2001. године је потпредседник Окружног одбора Српске радикалне странке за Јужнобачки округ. Од 2002. године је члан Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке. Посланик је у Скупштини СЦГ, као и посланик у Скупштини АП Војводине.

Зграда општине у Бачкој Паланци је пружала слику реда, уредности, дисциплине и домаћинске срећености. Драган Бозало нам је веома хитро, али и прецизно пока-

У Бачкој Паланци

зао све што се требало показати, и самоуверено је изнео планове везане за побољшање сервиса грађана.

• Познато је да је Бачка Паланка била „тврђава социјалиста“ у Србији, да су овде социјалисти владали петнаестак година, па ме занима да нам кажете, како сте Ви успели да освојите ту „тврђаву“?

– За разлику од других политичких партија, ми смо знали да се СПС у Паланци може победити само на изборима и уз добру организацију странке, као и уз један нов маркетиншко-промотивни наступ у јавности. Ја сам свестан да ја лично нисам највише допринео радикалској победи, нити да је та победа резултат некаквог мог личног статуса у општини, проишао из мог радног и професионалног ангажмана. Тај статус, и те позиције раднопотврђених ауторитета, млади људи, па ни ја, нажалост, нисмо могли да стекнемо.

Општински одбор Српске радикалне странке у Бачкој Паланци је, у предизборним активностима, успео да валоризује општу популарност наше странке у Србији, и да се, на тај начин, придружи великом броју општина, у којима су победили радикали. Много се радило, много је било неспроставаних ноћи. Ми смо, за разлику од већине странака, имали веома скромна материјална средства намењена кампањи. Недостатак тих средстава надокнадили смо креативним политичким маркетингом, новим „изборним цакама“, симпатичним изненађењима, новим потезима, и пре свега, једном изванредном партијском инфраструктуром, која је функционисала „као швајцарски сат“!

– Трудимо се да урадимо нешто како би и села на „сремачкој“ добила значај, јер су, на жалост, и то погранична места која носе све последице таквог статуса, поготово њиховог, у којем су одсечени од матичне општине реком Дунав. Морам вам рећи да нештинско вино мора постати светски бренд, јер то својим квалитетом и својом традицијом заслужује.

Трудићемо се да са руководством општина Шид и Беочин (у којима су такође победили радикали), изградимо пут Визић-Ердевик, а трудићемо се да у сарадњи са Сремском епархијом, и са Његовим преосвештенством владиком Василијем, постигнемо договор да и нештинска црква (изузетно вредан објекат сакралне архитектуре, са вредном ризницом црквених књига), буде уврштена у програм ревитализације фрушкогорских манастира.

Резултат те креативности, ангажованости и озбиљности био је да сам ја победио за место председника општине, да сам победио за покрајинског посланика, и да је Српска радикална странка освојила највише одборничких мандата у Скупштини општине Бачка Паланка – 16 од 42 могућа мандата. Уз помоћ 6 одборника СПС-а формирали смо скупштинску већину, истина тесну, али и одрживу.

Морам истаћи и пуну подршку коју су нам пружали наши виши партијски органи, као и наши истакнути политички функционери.

Марко Живић, продавац цвећа:

„Ја сам СПО-вац, и не волим радикале, али овом председнику у Паланци скидам капу. Видео сам га, чуо сам га, срећем га у граду... Видим да је „народски“ човек, да се не фолира и да није оптерећен тиме што нема завршен факултет. Једину замерку имам на величину градске пијаце. Она би се морала изместити на неку другу локацију, и мора бити много већа од постојеће.

Иначе, ја сам одгајивач цвећа и цветног расада. Уложио сам грдне новце у пластенике, у холандска семена и у загревање пластеника, па се стално бојим да ћу финансијски пући. Пошто кажете да идете код председника општине, поручите му да се побрине за изградњу нове пијаце, и ако се разочара у радикале, ми ћемо га радо примити у СПО! Ха, ха ха...“

• Да ли сте задовољни функционисањем ове коалиције?

– Ми смо коалицију са СПС-ом формирали последњег дана, када је истицао законски рок да се ти послови заврше. Ми смо имали жељу да та коалиција буде шири, али због различитих разлога, најчешће локалног значаја, до такве коалиције није дошло.

Ниједна коалиција не настаје из љубави, већ због конкретних политичких, и не само политичких, интереса. Тако је и са овом нашом коалицијом. Упркос томе, она функционише на фер основи, уз међусобно уважавање политичких разлика, као и уз неопходан степен међустраничке толеранције. За разлику од неких локалних заједница у Србији, у којима већ пуцају договорене и уговорене локалне коалиције, ова наша у Паланци, након више од пола године је стабилна и веома функционална. Можда томе допринеси и чињеница да смо ми били према СПС-у фер у подели коалиционих надлежности, а и њихов председник Општинског одбора, који ми је био главни конкурент за место председника општине, господин Шкорић, је веома одговоран и принципијелан политичар.

• Шта је урађено до сада у општини?

– Оно што смо ми затекли, а што смо морали да променимо, тиче се функционисања општинских органа управе, тиче се вођења кадровске политике у општини, и тиче се смањивања свих материјалних трошкова у општини, и у њеним органима, институцијама и јавним предузећима. Потрошња горива у службеним аутомобилима, трошкови телефона, комунални трошкови општинских органа управе, путни трошкови, дневнице, репрезентација и сл. су смањени и доведени на примерен ниво. Радна дисциплина службеника је максимално заоштрена, а уведени су и механизми контроле рада општинске управе од стране грађана, као што је уведена и потпуна јавност рада СО, кроз директне ТВ преносе.

Трудимо се и да све што урадимо јавно објавимо, преко локалних медија, и на друге начине, као што се трудимо да све наше службе буду максимално отворене за примедбе, сугестије и предлоге грађана. Општинска управа мора да постане истински сервис свих грађана, и ако

Јадранка Ђурић, домаћица:

"Не разумем ти се ја, синко, у политику. Политика је ђаво, а ко с ђаволом тикве сади, знаш шта му се догађа. Ма, добро нам је у Паланци. Гледам на телевизији да је у другим градовима горе и да се тамо теже живи него у Паланци. Нека 'вако и остане..."

не можемо да, као локална власт, отварамо нове индустријске погоне, решавамо све социјалне и материјалне проблеме грађана (за пшта и немамо надлежности), онда барем можемо, и морамо да будемо, у свако доба, грађанима на услузи!

Оно што смо такође променили тиче се вођења кадрове политике, посебно у органима и институцијама локалне власти. Ми смо затекли један број радника, који јесу можда били добри и савесни радници и службеници, али који су имали потпуно неадекватне школске спреме за радна места на којима су били. Видело се да су се запошљавали по партијској и политичкој линији, а не по линији стручности, знања и знања. Ми такву праксу сада мењамо. На послове у органима управе могу конкурисати само особе стручне за те послове. Посебно инсистирамо на високообразованим кадрovima, јер је потпуно погрешна прича да се радикали „боје“ стручних и паметних То, једноставно, није тачно.

• Какви су планови?

– До краја ове године планирамо да општину умрежимо са нашим месним заједницама, да у локалним новинама установимо савремени информациони сервис пружања информација и обавештења, да уведемо нове технологије у односима са грађанима, и ако уредимо ову зграду општине онако како смо планирали, онда мислим да ћемо остварити и све остале планове, којих није мало, и који уопште нису скромни.

Само да вам поменемо неке планиране послове: регулисање јавног превоза, обједињавање јавних набавки за све установе у граду и општини, које су у надлежности локалне власти, сређивање крова на спортском центру „Тиквара“, сређивање спортских терена, сређивање културних установа у целој општини, регулисање рада угоститељских објеката, регулисање стања на обали Дунава, изградња луке, стимулисање малих и средњих предузећа, сређивање царинске зоне и њено стављање у производњу и развојну функцију, активирање индустријских погона на путу према Новом Саду, активирање објеката из „Кертесове“ Слободне зоне, регулисање ситуације на граничном прелазу према окупираној Републици Српској Крајини, односно према Републици Хрватској итд.

Посебно истичемо задатак који смо добили директно од др Војислава Шешелја, а који се односи на обавезу да равномерно развијамо и градиме и села и град, и центар и периферију.

Ево, ја сам један од оснивача књижевног клуба „Јован Дучић“ у Гајдобри, и ја сам још од раније инсистирао да се култура, и не само она, мора равномерно развијати, како у граду, тако и у околним сеоским месним заједницама. Због тога смо ми у буџету општине и предвидели средства за културне програме у сваком селу.

Што се тиче спорта и његове заступљености у свим месним заједницама, ја мислим да смо ми у Паланци, у том погледу најдаље отишли, и то не само у погледу броја спортских клубова, већ и у другим стварима које се тичу спорта и спортиста. Ми, рецимо, плаћамо прегледе за све спортисте и на тај начин помажемо и спорт и домово здравља.

• Какво је стање у области привреде и пшта сте планирали да предузмете у наредном периоду?

– Колико је добрих ствари у том погледу у Бачкој Паланци, толико је и лоших. Најважније је да се нешто уради у сфери тих лоших. Текстилни комбинат у Челареву не ради, катастрофална је ситуација у војној установи „Карађорђево“, лоше је стање у металној индустрији „Мајевица“, у кожној галантерији „Меркур“, итд.

– У нашој општини је најбројнија словачка национална мањина, и њу чини више од 10 процената становника општине. Ту су и припадници других мањинских заједница, Украјинци, Роми, Хрвати, Мађари и други, и ја са поносом истичем да су међунационални односи изузетни. Међунационална толеранција, међунационално разумевање и уважавање нису само политичка флоскула, већ су реалност коју смо наследили, и коју брижљиво гајимо и ми радикали, истиче Бозало.

То показујемо и доказујемо и у Српској радикалној странци, чији су чланови такође припадници националних мањина, а то потврђује и податак да су радикали на последњим изборима убедљиво добили највише гласова у срединама у којима живе припадници националних мањина. И у именованима смо водили рачуна о националној структури становника наше општине. Такође истичем и чињеницу да су у Бачкој Паланци унутарсрпски односи, посебно односи међу „дођошима“ и „старинцима“, веома добри.

Због тога што су Словаци најбројнија национална мањина, ја се надам да ћемо ускоро реализовати побратимство са једним градом из Словачке. Договорил су у току.

Од осталих побратимских веза, које Бачка Паланка има у свету, истаћи ћу сарадњу са украјинским градом Калуш, као и сарадњу са Казаном у Русији. Иначе, у тим градовима су и „Синтелонове“ фабрике.

Ми смо се одмах прихватили посла да у поменутиим фирмама које имају проблеме, барем олакшамо ситуацију, и да им изађемо у сусрет, барем када су у питању њихове обавезе према локалној самоуправи. Такође смо покушали да покренемо решавање питања „Карађорђево“, у смислу да га ми привремено преузмемо на управљање, а активно делујемо и на лобирању за довођење нових пословних партнера у нашу општину. Све што буде до нас, као услов њиховог доласка, и њиховог инвестирања у нашој општини, биће одмах реализовано.

Посебно издвајам, као нашу неискоришћену шансу, туризам, културу, наутички туризам, као и све оно што Дунав може да пружи. Није нормално да Мокрин и Турија од јаја и кобасица много више зарађују него ми од свих активности на Дунаву! □

Како Српска радикална странка помаже муслиманима у Тутину

Угљанин зло и за

Србе и за муслимане

Подносећи кривичне пријаве општинском суду у Тутину, против девет председника бирачких одбора због манипулације гласовима на локалним изборима, Српска радикална странка није ни слутила да ће њени представници који воде спор, доћи као мелем на рану тамошњем становништву које муку мучи са локалном влашћу Сулејмана Угљанина.

Вјерица Радега, народни посланик Српске радикалне странке, по струци правник, за кратко време стекла је наклоност тамошњих грађана који јој се у све већем броју обраћају са својим проблемима, тражећи савет, истичући да највише поверења имају у Српску радикалну странку.

Све је почело почетком фебруара, када је Извршни одбор Српске радикалне странке поднео кривичне пријаве против оних за које је утврђено да су у тој општини фалсификовали изборну вољу грађана, и представници Српске радикалне странке почели су учестало да долазе у овај град. „Како сам почела да одлазим у Тутин, рашчуло се и људи су ме сачекивали испред зграде суда или просторија Српског националног већа, где у ствари борави председник нашег општинског одбора. Долазили су са разним интервенцијама, дописима, жалбама, желећи да се посаветују. Углавном су долазили људи муслиманске националности јер у Тутину и нема много Срба, и сви до једног су говорили да верују Српској радикалној странци јер једино она о свему отворено говори и залаже се за правду и правичност. Рекли су ми да су ме гледали током преноса скупштинских заседања и када сам почела да долазим у Тутин учинило им се да је то добра прилика да са мном поразговарају, не бих ли им некако помогла”, прича наша саговорница и додаје да је проблема много и да су људи који су челницима локалне власти на последњем месту, једноставно препуштени сами себи, незнајући коме и где да се обрате за помоћ.

„Моја највећа помоћ се у ствари састоји у томе што их саветујем како да поступе у појединим случајевима. Велики број њих ми се обратио са причом да имају извршна решења из приватизације али да не могу да добију никакве паре за отпремнину која им следује. Саветовала сам их како да се обрате суду за извршење решења, пошто је суд то требало да ради по службеној дужности, али није, из само њему познатих разлога. Први резултати су већ видљиви. Како сам сазнала, нека од тих решења су се већ реализовала”, каже Радега.

● Сулејман Угљанин и његов СДА, своју погубну пољитику спроводи преко Народне канцеларије Бориса Тадића

● Мештани Тутина позвали српске радикале да им помогну у борби против локалних моћника

Наша саговорница ипак признаје да је највише ганута оним што је доживела и видела приликом свог последњег боравка у овом граду. „Руководство Месне заједнице Дубова, преко нашег председника општинског одбора, тражило је да их посетим и помогнем, јер имају велики проблем са Сулејманом Угљанином и Странком демократске акције Санџак, која је владајућа у Тутину. Дубова је искључиво муслиманска месна заједница, иначе у Тутину живи свега неколико стотина Срба. Руководство месне заједнице су угледни, образовани људи, и добри домаћини који су, откада је успостављено вишестранање и Угљанин дошао

Српска радикална странка води судски спор због фалсификовања гласова

„Тужилаштво у Тутину је одбацило нашу кривичну пријаву уз образложење да нема довољно доказа, иако је Српска радикална странка поднела необориве доказе који потврђују да је троје-четворо људи потписивало све спискове, што доводи до основане сумње да ти људи који су заокружени нису ни изашли на биралишта. Затим смо поднели приватне тужбе против свих оних који су се бавили фалсификовањем, уз захтев да се саслушају сви чланови бирачких одбора, као и представници изборних комисија. Иако смо у сваком предмету имали по више сведока суд је почео да доноси ослобађајућу пресуду. Наравно, ми ћемо уложити жалбу и видећемо како ће окружни суд у Новом Пазару да реагује”, прича Радега, која је од фебруара, до сада у Тутину боравила најмање десет пута.

„Била сам изненађена да Српска радикална странка има толико присталица и симпатизера у Тутину. Људи су ми сами прилазили и говорили да верују да једино Српска радикална странка може да им помогне и да политика Сулејмана Угљанина није зло само за Србе, већ и за муслимане, каже Радета.

на власт, схватили да је он велико зло за муслимане у Тутину, те да су се стога, где год су могли, ограђивали од те политике и покушали и остале муслимане да одврате да гласају за ту опшћу. Пошто је то мала средина, то знају и Угљанин и руководство општине, које сада покушава да им се освети”, истиче Радета. „Месна заједница Дубова је 1992. године, по тадашњем закону, добила на коришћење утрине и пашњаке, али пошто је у питању приградско насеље и за њима није било потребе, они су се паметно досетили и издавали их под закуп становницима из околних села и сакупљали паре. Када се пре неколико година продавала фабрика обуће „Рас”, купили су је тим парама и преуредили у школу. Објекат има десетак учионица, клупе, табле, уређене мокре чворове, фискултурну салу, зборницу итд. Иначе, школу треба да похађа 570 деце, 320 из саме месне заједнице и још 250 из неких околних села. Свима њима је у интересу да се отвори ова школа јер деца сада морају да пешаче до школе и по неколико километара”.

Радета истиче да представници месне заједнице већ дуже време покушавају да од министра просвете Слободана Вуксановића и општинске власти добију употребну дозволу како би школа могла да почне са радом али да напори до сада нису уродили плодом. Уместо тога, општинско руководство им прети да ће им објекат одузети и претворити у магацински простор.

„Кажу да би запослили преко педесет људи, што наставног, што помоћног особља, на уму имају да запосле и Ср-

„Председник школског одбора основне школе у Тутину, иначе угледан адвокат, који је такође жесток критичар Угљанинове политике, испричао ми је да је са школе скинута табла на којој је био исписан њен назив, као и грб Србије. Када је упитао директора школе зашто је табла скинута, директор му је одговорио да је по налогу председника општине направљена нова табла, која треба да се окачи. Када је адвокат видео таблу, остао је згранут. Грба Србије на табли није било, већ само латиницом написан назив школе, и то неки нови уместо „Вук Караџић”. Адвокат је, потпуно шокиран и изнервиран, припретио директору, ако окачи нову таблу, да ће лично он да се побрине да га смени. Школа сада већ неколико месеци нема таблу. Директор се не усуђује да стави нову, направљену по налогу председника општине, али из неког разлога неће ни да врати ону стару”, прича Вјерица Радета.

бе с обзиром да су свесни да у Тутину живе и Срби и да знају да, откад је СДА на власти, ниједан Србин не може да се запосли. Општинско руководство је вероватно врло добро упознато како они општро критикују политику Сулејмана Угљанина а такође и да намеравају да запосле и Србе и не да им употребну дозволу. Општина хоће да тај објекат распореди неким својим страначким активистима за магацинске просторе, с обзиром да је то на ивици града и да има огромно двориште. Сад је то руководство месне заједнице у силној борби са руководством општине”, прича Радета и додаје да је најтрагичније у свему, како су сазнали људи из месне заједнице, да Угљанин преко своја два народна посланика у Републичкој скупштини и Народне канцеларије Бориса Тадића покушава да утиче на Вуксановића да се Министарство о овом случају не оглашава, не би ли свој наум спровели у дело.

„Било је дирљиво посматрати их у тој њиховој борби за бољи живот. Дочекали су ме следећим речима – знамо да сте ви радикали у стању да јавном речју, за скупштинском говорницом и у медијима, прозовете све који коче акцију и на тај начин утичете на Министарство да школа барем од следеће школске године почне са радом. Обећала сам им помоћ у име Српске радикалне странке и већ смо о овом случају говорили у медијима а такође, иницираћемо и сазивање скупштинског Одбора за просвету. Први пут сам о томе проговорила на новопазарској телевизији „Јединство”, након чега сам примила велики број телефонских позива, не само из Тутина, већ и из Новог Пазара. Сви људи се слажу у оцени да је страшно пита ради локална власт Сулејмана Угљанина”, завршава Радета припремајући се за још један одлазак у Тутин, где је чекају њени нови пријатељи и њихови проблеми. Како каже – ваља се помоћи. Српска радикална странка никада није гледала да ли је неко Србин, Мађар или муслиман. „Људе делимо једино по доброту а извесно је да је политика Сулејмана Угљанина погубна не само по тамошње становништво, како српско тако и муслиманско, већ и по Србију”. □

„Демократска” централизација државне управе

Пише: мр Лука Тодоровић

Локална самоуправа као тачка где се укрштају власт шире заједнице и грађана из нижих заједница и као учесник у расподели једног дела националног дохотка и подизања квалитета свакодневног живота грађана у пракси је лишена многих послова и извора који у савременим и демократским земљама, обично, њој припадају. Главни кривац за такво стање је досовска власт, која је велики бранилац демократских стандарда, али само на речима.

Свим носиоцима власти не може се веровати да ће сами себе ограничити у владању, а то смо видели из наше блиске прошлости, кад је на револуционаран начин државу „у своје руке” узела тзв. демократска опозиција. Уместо да се понаша у складу са оним што је у само име коалиције (демократска) уградила и да испуни грађанима обећања којим их је завела, нова власт се прилагодила наслеђеним условима и у одређеним елементима их је и погоршала. Тако је у име демократије и грађана извршена даља централизација, па су они на власти имали могућност да прикупљена средства употребљавају, а у значајној мери и злоупотребљавају, користећи их директно или злоупотребом политичких положаја за предузећа у којима су били директори, чланови управних одбора или власници. Такав, повлашћен положај имали су њихови кумови, пријатељи, школски другови и други страначки сарадници. Држава, коју су инаугурисале „демократске” досовске снаге, је ојачала, проширила своје функције, надлежности, економску моћ и могућности регулисања опорезивања, мешања у привредни живот и успостављања контроле над њом.

Целокупан државни апарат, од централних органа власти до општина, је „препорођен” довођењем нових, и по њиховом казивању, стручних кадрова искључиво странаčkih активиста, који је требало да буду награђени за своје „демократско” освешћење. У том периоду за плате државних чиновника трошено је 5,5 одсто друштвеног производа, што Србију држи на високом месту земаља у транзицији, али и у Европи. Овај проблем досовска влада је покушала да реши кроз конституисање Савета експерата (њихов изум) али једина могућа констатација је да је Савет „произвео пуно семинара и папира, а мало употребљивог материјала”.

Безаконје, несигурност живота и слободе имовине постали су основни постулати њихове владавине. Корупција је постала важан, а може да се каже, и потпорни зид власти, и то не само корупција великих размера, оне се региструју и о њима се прича и пише, већ су се могли регистровати коруптивни захвати власти у свакодневном животу.

Актуелна Влада Србије је тобоже кренула у промену закона у појединим областима, а у новембру 2004. године

усвојила је и Стратегију реформе државне управе, којом је предвиђен низ конкретних мера и крајњих рокова за успостављање професионалне, организоване, деполитизоване и децентрализоване државне службе. Међутим, све је само мртво слово на папиру. Чак се и у Студији о изводљивости истиче да нема „јасних буџетских пројекција изузимајући донације” и констатује се да у Србији „проблем представља висок степен политизације државне управе”. И након овако децидно изнесених квалификација Влада и даље својим волонтиризмом обесмишљава идеју децентрализације, удаљавањем власти од грађана и јачањем партијске државе. Пример за то је и недавно вођена расправа о Закону о државној управи и Закону о влади, где су посланици Српске радикалне странке указивали на даљу централизацију државне управе. Тако у Закону о државној управи Влада за себе предлаже могућност обустављања од извршења одлука и аката покрајине, општине и јавних предузећа, што свакако представља обесмишљавање принципа демократије и принципа на којима је конституисана локална самоуправа. Влада постаје „власт над влашћу”.

Званичници владајуће коалиције, свесни ситуације у којој се налазе и обавеза које стоје пред њима, заклинају се да неће, нити смеју, изгубити ниједан дан, ниједну седмицу и ниједан месец, а посебно због њиховог опредељења да ову годину прогласе „годином европског успеха”. Стварност има сасвим другачију слику јер целокупни државни апарат, који предводи Влада, делује неорганизовано, неуверљиво и тромо. И сами признају да је у прегломазном апарату управе, на свим нивоима, ангажовано изузетно мало службеника који раде на пословима везаним за извршење услова из Студије изводљивости, а посебно да је изражен недостатак стручних кадрова на којима би требало да буде највећи део посла око припреме правног оквира за предвиђене промене. И у таквим условима, кад је стручног посла у државној управи на претек, Међународни монетарни фонд је поставио свој услов да мора доћи до смањења јавне потрошње, а самим тим и до рационализације државне управе. Радикали се питају ко је тај ко ће се упустити у смањење радне снаге у државној управи, и што је још битније, ко ће због тога највише да испашта.

Први потез Владе у деполитизацији државне управе изражен кроз Закон о државној управи указује на скривене и лукаве намере. Смањењем „политичких” радних места у органима управе и бирањем тих службеника на пет година путем јавног конкурса актуелна власт има жељу да садашња политичка именована законски преименује у „стручна” и „професионална” и да останком једног дела „стручних” и странаčkih кадрова ове власти у наредном периоду обезбеди континуитет свог владања. □

Историја српског народа – истина или ревизија истине (1)

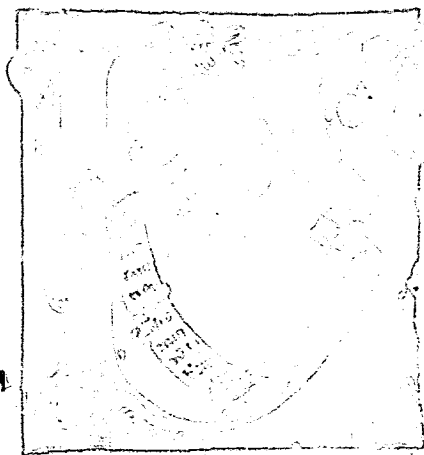
Етнoлингвистички и духовни проблеми „Хрвата“

Пише: др Милан Лекић

Крај XVI века је време кад се Европа поново окретала свом истоку. Католичка црква је то чинила да би губитке изазване протестантском реформацијом надокнадила на рачун православног света али и са мисијама у Кини, Индији и новооткривеним земљама Америке. Турски војни порази у то време подстицали су уверење да се приближио тренутак њеног слома, што је повратило балканске земље у сферу интересовања европске политике. Крајем истог века, кад је Аустрија приграбила Подунавље, а Млетачка република учврстила свој положај у Далмацији доћи ће и до убрзаног трагања за историјском основом да се то освајање прогласи преузимањем наслеђа. Католичка црква је, традиционално, своје методе прилагођавала политичкој ситуацији али и традицијама народа који су је интересовали. Тако је за руски, српски, кинески и индијски народ одабрала дискретно преобликовање постојећих народних легенди. Легенда о келтском пореклу прве руске династије или готском, српске или фангизије у легенди о добром Кинезу и његовој вечитој жељи да прими католичанство, очигледни су примери са јасним крајњим циљевима. Овакве методе Цркве, усклађене са германским политичким принципом *cuius regio eius religio*, обележиле су читав средњи век али и новију историју Европе са познатим последицама. Такође, на југозападу Русије и на Балкану, Црква је и језичком политиком ширила свој утицај.

У то време, када је језик био једини критеријум одређења нације, у Украјини, под утицајем пољских унијатских мисионара, део племства почиње употребом неких пољских речи да насилно мења свој језик а прихватиће и нову веру. Истовремено, заводљиви језуитски агитатор и барокни писац са Пага, Бартоломео Кашћ Богданичић, дугогодишњи мисионар на југоистоку Европе и личност од великог поверења римске конгрегације за пропаганду, припремиће први речник новог језика са правописом („*Institutionum linguae illyricae libri duo*”, Рим, 1604) за потребе мисионарења међу јужним Словенима (Србима). Тако је на-

У овом делу се налази опис историје и етнологије српског народа. Аутор детаљно анализира различите историјске теорије о пореклу Срба, укључујући и теорије о келтском, готском и индијском пореклу. Такође се говори о утицају Цркве на језичку политику и о раду Бартоломеја Кашћ Богданичића на језуитским мисијама у јужној Европи.

Овај текст представља део историјског и етнoлингвистичког истраживања. Аутор се фокусира на промену језика и идентитета у Украјини и на Балкану, као и на улогу Цркве у овом процесу. Особито је истакнуто дело Бартоломеја Кашћ Богданичића, језуитског мисионара и лингвисте, који је написао један од првих речника српског језика.

шки-србски, дубровачки, далматински славински језик у Далмацији добио ново име – илирски језик. Илири, као име за српски народ на Балкану први пут се у српском рукопису помиње у *Житију краља Стефана Дечанског* (1321-1331). Илирско име језика године 1874, промениће се у *србскохрватски*.

Прихватањем старословенске писмености на трећем европском сакралном језику између 867. и 874. године Срби су прихватили и хришћанство. Упоредо су користили и глаголицу и ћирилицу до XII века, када српска ћирилица односи превагу и постаје основно писмо у Рашкој, Босни, Хуму и Дубровнику све до турских освајања. Иако истиснута као званично писмо, глаголица код Срба није заборављена све до XV века. Дубровчани су свој матерњи језик у време ширења ренесансне књижевности називали *српски (lingua serviana)*.

Најстарију сачувану ренесансну песму записао је ћирилицом Џонко Каличевић 1421. године на Царинском статуу. У Дубровнику се ћирилицом почело писати два века раније него латиницом, која се појављује око 1400. године. Католичко свештенство је у древном граду писало ћирилицом (зборник црквеног штива *Libro od mnozijek razloga* 1520. године). У то време, да би песнички језик учинили необичним, апстрактним и „узвишеним” у односу на говор простог народа али често и у функцији језичког везивања за католичку веру, појединци су у поезију почели уносити чакавизме и икавизме, иако је прави дубровачки народни говор, посведочен у прози и књижевним списима, повећама и приватним писмима дубровачких архива – штокавски источнохерцеговачки дијалект (и)јекавског изговора. Ипак, историја ће учинити да 1634. године загребачки синод забрани ћирилично писмо и службу на *славинском* а у црквеној употреби озваничити латиницу.

Касније, језичко јединство постигнуто 1850. пореметиће Б. Шулек новокомпонованим „хрватским” речима а равноправност писма прокламована 1918, већ је 1922. грубо нарушена чишћењем *србскохрватског језика* од србизама (Р. Хорват). *Декларацијом о положају и имену хрватског језика* (1967), еволуција имена језика је завршена. Тиме се дошло на пола пута од крајњег циља – државне независности. Услед немогућности нормирања, просто преименовање и често бизарна језичка архаизација новохрватског говора, постали су методом избора и неких других новоговора на нашим просторима.

Скврнављење историјских извора и стварање хрватске историје у архиву ватиканске библиотеке

Почеци хрватске историографије који су базирани на почетним редакцијима *Српског летописа* (*Барског родослова*) на латинском (Папалић/Марушић 1510) далматинском (Калетић 1546) и италијанском језику (М. Орбин 1601), насталим у Далмацији морали су се суочити са најтежим могућим проблемом у науци. Како кроз један чисто српски историјски извор изградити фабулу „свог” историјског почетка која ће кроз време издржати критику аутентичности.

Када је Дубровчанин М. Орбин објавио своје *Краљевство Словена* (1601), написано на основу свих расположивих светских извора и јединог домаћег (ватиканска-латин-

ска редакција *Српског летописа*), српска историја описана је на 153, бугарска на 73 а хрватска више у регионалном смислу у неколико реченица. Књига је 1603. забрањена на предлог раније споменутог Б. Кашића. Он ће, потом, иницирати издавање латинске редакције *фабуле* о Хрватима и уметнути је као посебно поглавље у списима *О управљању царством*, византијског цара Константина Порфирогенита (913-959), објављеним 1611. (Меурсиус). Оваквим поступком непотребно је оскврнављена потпуна аутентичност најважнијег историјског извора балканских народа до средине X века.

У измишљеној глави о „Хрватима”, они су локализовани у три мале жупе у залеђу Велебита (Гацка, Лика и Крбава) и то у подручју где су „иначе живели са остацима Авара”. Најпознатији византијски хроничар следећег, XI века, Јоанис (Јован) Скилица, само на једном месту своје чувене *Мале историје*, на истом локалитету који помиње цар-писац, описује „...неке Србе који себе и Хрватима зову”. Ни енглески историчар Р. Кнолс у својој *Општој историји Турака* (1610), кога су тако волели Џонсон, Бајрон али и М. Црњански, ни Карло Диканж (1680), оснивач модерне византологије, у својој знаменитој *Византијској историји*, као ни Ф. Марсиља у својим *Monumenta Hungarica* из 1699, ни речју не помињу тобожње „хрватске” краљеве, нити угарска историјска наука и традиција познају „лакту конвента” или „дводелно угарско-хрватско краљевство” из 1102, о чему ће утемељивач хрватске историографије, Иван Лучић (1666), писати у првој *Историји Далмације и Хрватске*, ослоњеној на маштовитим и легендарним *Сећањима на банове и краљеве Далмације, Хрватске и Славоније* Јураја Раткара. Тако ће Иван Лучић са својим савременицима и великим пријатељима из заједничких римских дана, раније поменути Б. Кашићем и С. Градићем, дубровачким дипломатом и чуварем ватиканске библиотеке, за поткрепе римске пропаганде на Балкану дефинисати територију и језик новог народа али и оспорити ауторитет византијског цара Порфирогенита тврђњом о одвојеном доласку Срба и Хрвата на Балкан из различитих праваца, чиме је извршено вештачко, историјски нетачно одвајање данашњих Србо-католика од Срба.

Игноришући германске хронике (Мајсенска, Петера Албина, Карионска, Тириншка, Кведлинбуршка) или велику „Светску хронику” (*Chronica Mundi*) из 1493. године, ова језуитска тројка из Далмације уз помоћ унијата Рафаела Леваковића, измишља посебан Србохрватски народ, мада, пре свих, биограф Карла Великог, Ајнхард тачно 833. године у својим Аналима прецизно каже „да у Далмацији, од Саве до Јадрана живи један, моћан, српски народ”.

У *Почетном своју, Несторовог летописа* (830-1113), оригиналу најстаријег руског историјског извора у Илирикуму, описују се само Срби (иако се данас могу наћи подметнути преводи са дописаним „Белим Хрватима”). У првој светској енциклопедији из 1755. године (Дидро) постоји одредница о српском народу и његова сажета историја. „Хрвати” ни тада, а ради се о средини XVIII века, нису познати светској науци као посебна етничка целина. Једноставно, за европску научну и лаичку јавност на Балкану су живели Срби православне, муслиманске и католичке вере.

Научну неубедљивост Кашићевих и Лучићевих доказа открили су историчари суседних земаља, а посебно ру-

ска (Гилфердинг) и немачка историографија (Е. Димлер, главни уредник *Велике германске хронике*, одбацује „хрватску историју”, која је у сталном противречју са осталим историјским изворима) из доба националромантизма.

То су покушали да исправе ученици језуитског завода Св. Јеронима из Рима на челу са Фрањом Рачким, И. Чрнчићем, Т. Смичикласом, И. Кукуљевићем, Ватрославом Јагићем, све под диригентском палицом Јернеја Копитара и Штросмајера и Гаја током читавог XIX века. Нове, „хрватске редакције” „Српског летописа” (И. Чрнчић, М. Капор, Ј. Решетар), изненадна археолошка открића (наводно је у Танаису, покрајини на Дону, где је иначе у писаним грчким изворима – Страбон, Плиније, Птоломеј – први пут споменуто српско племе – 63 п.н.е./150 н.е., у XIX веку пронађен камен са грчким натписом Крбат), папска писма и краљевске повеље кроатизованих имена српских жупана и кнежева које су писали Ф. Рачки и А. Тајнер, са каснијим свежим редакцијама Т. Смичикласа и Милана Шуфлаја (језуита са задатком да писмима и повељама писаним у име папа из средњег века из богатих албанских архива открије „Босанску цркву из средњег века”) све је то требало да исправи контрадикторности и празнине Лучићеве историје.

Нове „Хронике хрватске из XII века” И. Кукуљевића (1851) нису убедиле научни ауторитет великог руског историчара Гилфердинга о постојању „краљева хрватских, којих никада и нигде није било”. Управо ће горепоменути „Илирци/језуити” и поред узалудних етимолошких и археолошких тражења од Дона до Кракова, вештих али наивно неспретних палеографских захвата у оживљавању фалсификата, и међу списима и у предању, и безбројних путовања у Рим, Беч, Кијев, похода по српским манастирима и ризницама (А. Михановић, аустријски конзул у Цариграду, 1840. године из Хиландара у Беч носи највредније српске писане споменике који никада нису враћени, као ни 8 српских повеља које је 1826. објавио Ј. Копитар), покушати да на матрици конзистентне историје српског народа, на његовом етничком простору, осмисле једну нову паралелну историју једног његовог дела који се кроз историју одметао од српства. Данас, у времену опште релативизације, религиозно пропагандни мотиви на којима је та непостојећа историја настала, омогућавају „хрватској” историографији промену националног идентитета у складу с

дневно политичким потребама.

Из прагматичнополитичких разлога готско порекло Србо-католика коришћено је у време Другог светског рата када је требало направити расну разлику са Србима. И муслимани у Босни у „Меморандуму” интелектуалаца из Сарајева упућеном Рајхстагу (постоји сачувано писмо), такође су се позивали на своје готско порекло, тврдећи да су на Балкан дошли пре „Хрвата”. Изгледа да им чак ни Хитлер није поверовао. Катедрала у центру Загеба, која је после земљотреса обновљена у готском стилу, иако је њен првобитни облик имао другачији архитектонски облик, представља јединствени пример особене „хрватске” лојалности.

Савезништво са муслиманима из Другог светског рата показало се недовољно искреним у последњем сепаратистичком, јер ни одустајање од предаје хрватских(?) краљевских знамења једној италијанској краљевској кући, и јавно откриће свог новог – иранског порекла, није их спасло муџахединске одмазде у централној Босни. Највећи исламски центар са џамијом у Европи, изграђен у Загребу у то време, није наљутио ни Ватикан нити Готе јер су први 14. а други 15. јануара 1992. признали нову „хрватску” државу док је симболика са џамијом „препознатљива политичка манипулација католичког Загеба”, како кажу Мостарци, Требињци и Дубровчани, данас.

Последњи догађаји на Блиском истоку изгледа да су искомпромитовали вредности персијске културе на коју су се позивали „Хрвати”, па с обзиром на улогу Турске и њен могући улазак у Европу, као и све досада речено, политички импулс за појаву нове теорије о пореклу не може се искључити. Ово посебно, што нетрпељивост Срба католика и Срба муслимана у федерацији БиХ, за међународну заједницу представља велики проблем. Недавно обелодањен податак да је представник исламске верске заједнице у БиХ, приликом посете Јована Павла Другог Бањалуци, одбио да потпише споразум између Свете столице и власти БиХ, тврдећи да би тиме католици дошли у привилеговани верски положај, говори да је заједништво католика и муслимана још увек тешко остварити. Да ли ће „двостранство” у Мостару, Сарајеву и у Федерацији бити више фасциниран турским него словенским, готским, латинским, италијанским или иранским пореклом „Хрвата”, показаше време.

Искуство „Хрвата”, чија је национална свест још увек у фази формирања, јединствен је пример. То је народ чија је историја започета у тајном архиву ватиканске библиотеке основаном почетком XVII века, где је претходно закопана истина о историји матице српског народа. То скривање истине омогућило је да се изроди једна идеологија милитантног верског фанатизма са посебном мисијом на Балкану.

Подсетник за „дукљанске академике”

„Хрватски модел” обликовања етнолингвистичког идентитета народа из 19. века данас се примењује у Црној Гори. Да ли је садашња црногорска политичка и стручна елита спремна да буде део и настављач овог програма? Да ли је двосмерни конформизам између црногорске власти и дела опортуне опозиције довољан да се уз реторику чел-

Фалсификовање историје

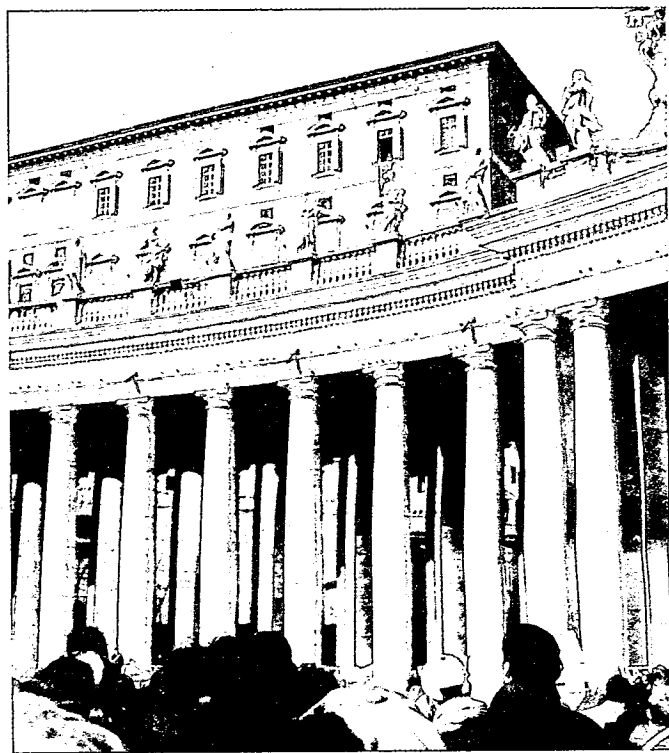
ника у Влади, Дукљанској академији и Матици, а уз асистенцију одговарајућих политичких снага у Србији, обезбеде услови за зачетак братске мржње и још једног унутарсрпског етнолингвистичког раслојавања као крајњег циља пројекта „независне Црне Горе“? Кукавичлук и незнање, а не модерна реалполитика, обележје су данашње политичке сцене у Црној Гори.

С друге стране, пажљиво синхронизована политика регионализације, као тријумфа немачке меке политике, даје резултате – у косовскометохијском региону физички се уништавају људи и корени српске културне баштине под патронатом НАТО-а, док у исто време Хиландар пале „приговарачи савести“ који су ту служили војску (?). У региону Републике Српске у исто време бришу се српски називи градова. У Црној Гори последњих дана падају све маске – Матица црногорска и Дукљанска академија користе исте, језуитске методе обликовања нове црногорске свести, новог језика и цркве који су вековима дробили српско национално биће. Символика је у том пројекту увек била важан пратилац. Табла са именом Бартола Кашића, оснивача дубровачког језуитског центра и балканског цензора Ватикана у првој половини XVII века, окачена је пре неколико месеци на улаз у католичку цркву Св. Петра/Богородице београдске у Београду. Истовремено је у царском Призрену отворена језуитска гимназија која носи име оснивача језуитског покрета. Српско искуство каже да се, после Међугорја, Госпа може очекивати у троутлу Дубровник–Призрен–Београд.

Након последњег српско-српског религиозног рата, посттриденски метод вештачког стварања нове „црногорске нације“ унутар српског етничког бића, агресивним наметањем нове цркве и језика, школским програмима сужавања националне свести новим генерацијама, прети пресликавањем „хрватског“ модела. Притисци на Српску православну цркву у Херцеговини, Црној Гори и на Косову највећа су опасност која очекује наш народ у новој Европи. Пољски модел са Брест–Литовским уговором из 1595. и државни отклон ка „Унији“, као и хрватски после Првог хрватског католичког сабора одржаног 1900. године, када су похрваћени сви Срби католици, налажу политички опрез и будност нације.

Зачетак „хрватске“ националне свести настао као отпор Србима и српству

Последице политичких захвата у сфери националне историје на менталитет новонарода са недовољно јако утишним етнолингвистичким идентитетом могу се одразити на његову колективну фрустрацију, што се данас одражава у пренаглашеном, често неукусном истицању националних симбола, чији је задатак стално подсећање на нови идентитет, што је тежак психолошки терет. У „хрватском“ случају већина анализа зачетака те нове националне свести у XIX веку, а која се очигледно још увек формира, говори да је она настала као отпор нечему што се зове „Срби и српство“. Вековни утицај и страхопоштовање према моделу српске националне борбе, уместо сервилности и подавања „престижу“ католичанства, подстакли су временом стварање посебног облика хрватског национализма. Психологија овакву, вековима таложену озлојеђеност „Хрвата“ према српству, сматра парадоксалном али

веома људском реакцијом. Било како било, одговор на питање „ко су Хрвати“ пре свега зависи од њиховог односа према српству. Оно је интегрални, неизбрисиви део „хрватске“ националне подсвести у већем делу Далмације и Славоније, која је бежањем од себе у милитантно католичанство, германство, османство, завршила у хрватству потопљеном у озлојеђеност до мржње.

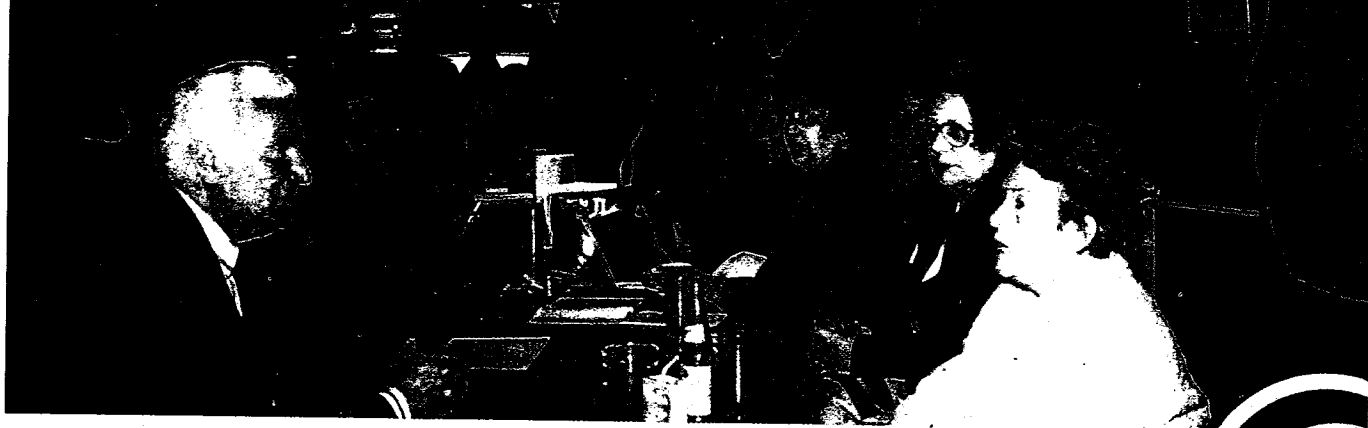
Усмеравање беса и мржње према браћи Србима на геноцидан начин кад год је историја за то пружила прилику представљало је истовремено и симболично доказивање њиховог наивног верског егзалтизма у веровању да им је пренет „*les salica*“, што је коштало живота стотине хиљада људи на овим просторима. Словенско или несловенско порекло данашњих „Хрвата“, унутрашњи однос према српству код већине, уз нове теорије о пореклу продубљују дуализам „хрватске“ свести који све више отежава бреме недефинисаног и самооспораваног националног идентитета.

„Хрватска“ историјска наука морала би да изађе из свог памфлетског формата, и у интересу одбране сопствене историје, из темеља преиспита аутентичност „својих“ историјских извора и језуитску забавну домишљатост И. Лучића, посебно Ф. Рачког (1881. понуђена му је митра митрополита свих католика у Русији), И. Кукуљевића и И. Чрнчића чије очигледне фалсификате данашња српска историографија некритички користи, понекад оплемењујући их до неукуса. Ту, очишћена од магле историјских декреталија, лежи истина о етничком идентитету данашњих Србо-католика, којима је после 1900. године наметнуто хрватско име. □

(аутор је 1987. године у Америци основао Центар за мултидисциплинарне студије српске историје)

У следећем броју: Улога Ватикана у затирању српских корена

Сликама и речима осликавамо стварност

Кафе-галерија Српске радикалне странке „Плави клуб”, за врло кратко време успела је да се наметне као незаобилазно место културних и уметничких збивања у Београду. Почев од 11. фебруара 2004. године, када је организована прва изложба под називом „Православље у дрвету” аутора Драгослава Гелета Павловића, уприличена поводом славе Српске радикалне странке Света Три Јерарха, до данас, она је постала центар окупљања многобројних поштовалаца уметности.

Београдској публици представили су се уметници из Ниша, Новог Сада, Ковачице, Републике Српске Крајине, Републике Српске итд.

Зидове „Плавог клуба” до сада су красиле слике и уметничке фотографије 10 аутора. Између осталих Иван Вања Стратимировић изложио је уметничке фотографије под називом „Хиландар на Светој Гори”, Реља Бранчић изложио је уља на платну, Шефан Варга и Јано Жолнај приближили су љубитељима уметности ковачичку наиву. Последњу изложбу у низу, уприличила је Бранка Мраовић

излажући своје цртеже и уља на платну у оквиру поставке „Сећања плаве Еве”.

Нису били запостављени ни љубитељи писане речи, који су могли да уживају у три књижевне промоције.

Поједини аутори су се управо на овом простору након дугогодишње паузе први пут суочили са публиком, не скривајући задовољство бројем посетилаца и организацијом. Да се организатори Александар Станковић и Душан Мункривић труде да освеже културну сцену Београда, говори и њихова сарадња са многобројним галеристима и писцима који управо у овом простору виде могућност да што непосредније комуницирају са публиком, што је резултирало планирањем изложбеног програма за неколико месеци унапред.

Поштоваоци уметности већ знају - сваког уторка просторије радикалског „Плавог клуба” отворене су за нека нова сазнања и лепа дружења. □

Бранка Мраовић, упркос дугогодишњој уметничкој каријери и 12 самосталних изложби, управо у „Плавом клубу” по први пут је изложила своје цртеже. Уља на платну су заправо њена основна преокупација, праве мале студије непрекидног размишљања и проживљавања живота, а цртежи су импресије односно бљескови сопствених сећања - тренуци заувек нестали из стварности, но сликарки такође веома драги. „Цртежи су делови мозаика моје прошлости. Они су сећања на свет у коме сам живела, веза са прошлосту”, каже Мраовић.

- Лабуса опет боли нога. Пао му "Ериксон" на њу.
- Уколико се Црногорци издвоје, њихова администрација ће, кажу, бројати 333 чиновника. Како раде, прикладнији би им био број 666.
- Ако је именица парламент изведена од речи парле или парларе (што значи причати, говорити), питам се зашто поједини посланици долазе у Скупштину.
- Један политичар је имао баш светле тренутке у својој каријери. Ономад, кад су му запалили њипове.
- Власт одлучила да спречи појединце да краду. Сад ће то радити колективно.
- Баш је профитирао. Продао "Телеком", купио теле.
- У скупштину се може ући и пацовским каналима.
- За неке министре не важи Закон о влади. Они потпадају под удар кривичног.
- За пријаву на тендер код капиталних инвестиција није важно ко колико тражи већ ко колико даје.
- Кажу да је у акцији "Сабља" малтретирано само шест притвореника. Остали су се самокажњавали.
- Да поштење у влади није заказало, не би заказивали гласање о поверењу.
- И Динкић воли Србију. До последњег динара.
- Лабус буквално схватио поруку Марије Антоанете. Пре неки дан делио торту на Теразијама.
- Замало да уторак постане за Владу Србије црни петак.
- Један Будванин огласио продају гласова своје породице за локалне изборе. Овде се то ради али се не оглашава.
- Како је кренуло, ускоро ће ђаци морати да у школу носе две торбе. Једну са књигама, другу са школарином.
- Многи политичари су правили друштво Легији пре хапшења. Многи ће после.
- Комисију за борбу против корупције треба укинути. Ударила на поштење Веље Илића и Млађана Динкића.
- Павароти је у Београду певао и отпевао. Многи из владе су одсвирали, па још увек ником ништа.
- Динкић, Влаховић и Питић ономад свирали белосветским банкарима. Сад народу наплаћују ту свирку.
- Питају се неки зашто се бави музиком кад не зна. Па шта. Бави се он и економијом а не зна.
- Многи су рођени као недоношчад. За разлику од владе, они су се касније нормално развијали.
- Коштуница је толико наљутио Вука да га неће одљутити ни са два министарска места.
- Одбор за спречавање сукоба интереса поднео пријаву због непријављене имовине против покојног посланика СРС Остоје Стојановића. Предлажем им да оду код њега и лично га испитају зашто није пријавио имовину.
- Наградно питање: ко из Владе инсистира на укидању Савета за борбу против корупције.
- Наслов у новинама "Опљачкан Ц маркет". Зар је тамо још нешто остало после Радуловићеве приватизације?
- СПО и ДС праве брак из рачуна. Ко ли ће у тој новој странци бити "она" страна.
- Демократе и Лигаши у Новом Саду ушли у литературу и анале. Криминалистичку литературу и судске анале, претпостављам.

У Београду је, 2. марта 2003. године, основан

КОМИТЕТ ЗА ОДБРАНУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Регистрован као невладино удружење грађана, непрофитног карактера, Комитет има за циљ организовање подршке др Војиславу Шешељу у његовој борби пред Хашким трибуналом.

Удружење ради на афирмацији идеја др Шешеља: идеја слободе, мира, равноправне међународне сарадње, демократских стандарда, грађанских, политичких, економско-социјалних, националних, културних и других права човека садржаних у највишим међународним правним и политичким документима.

Главни задатак удружења је прикупљање свих врста доказа ради обарања измишљене оптужнице којом се кривица сваљује не само на др Шешеља, него на целокупни српски народ. Истовремено, удружење интензивно ради на објективном информисању домаће и стране јавности, преко свих доступних медијских средстава. У свом раду, Комитет је отворен за сарадњу са свим појединцима који могу допринети победи др Војислава Шешеља, као и за сарадњу са сличним организацијама у земљи и иностранству.

Рад удружења финансира се искључиво путем донација, спонзорства и добровољних прилога.

Контакт адреса: Трг победе 3, 11080 Земун

телефон: 011/316-46-21

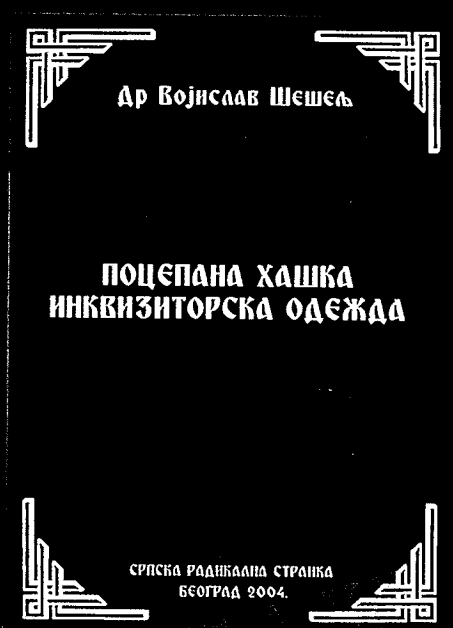
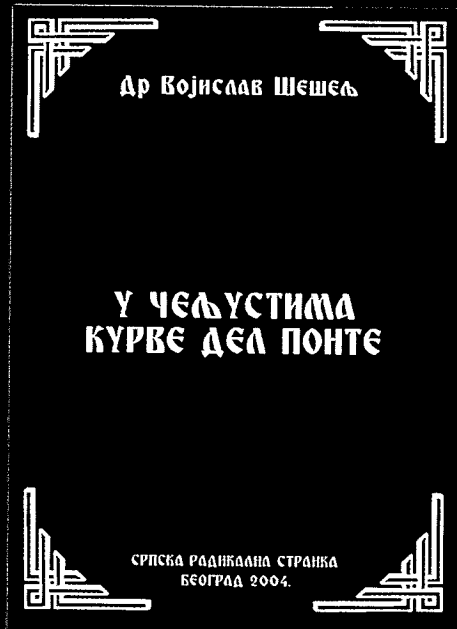
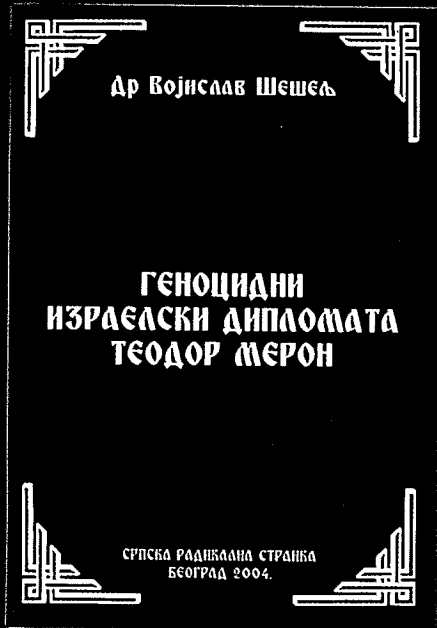
Текући рачун: 160-111003-68, Делта банка

Девизни рачун: 908-20501-70;

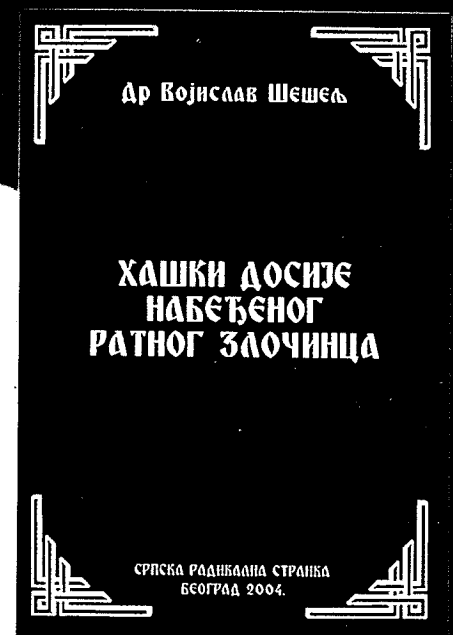
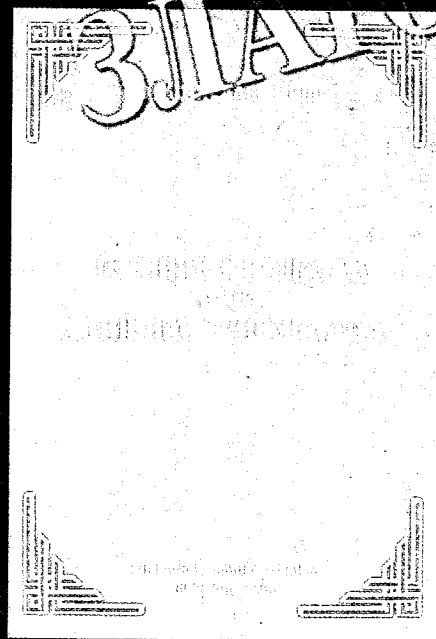
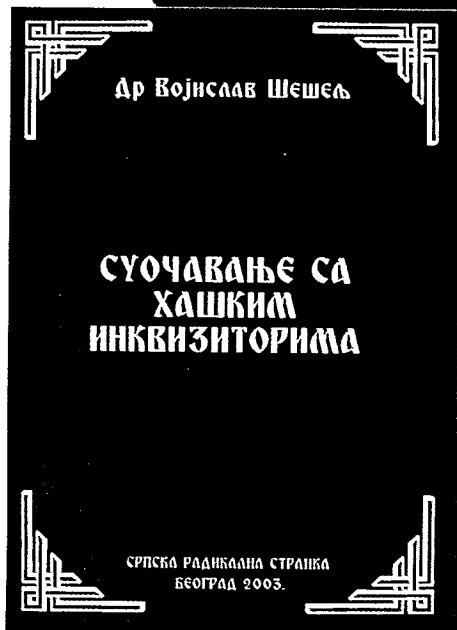
54280/1247-77555-1, Комерцијална банка а.д.

ПРКОСНИ С МОТИВ ХАШКЕ

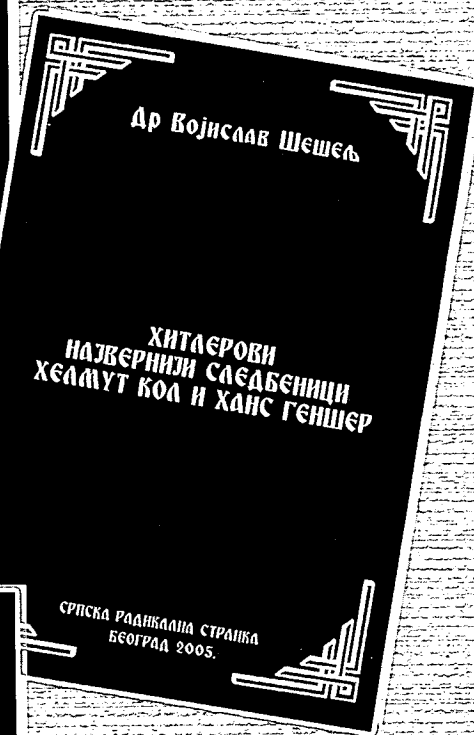
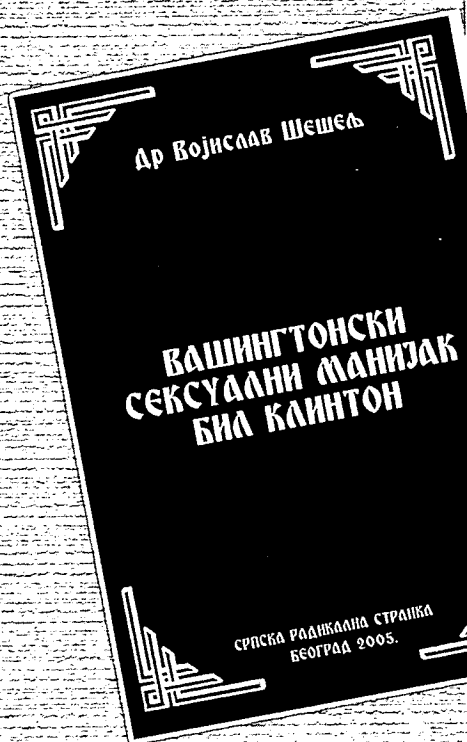

ТВРДИ ПОВ

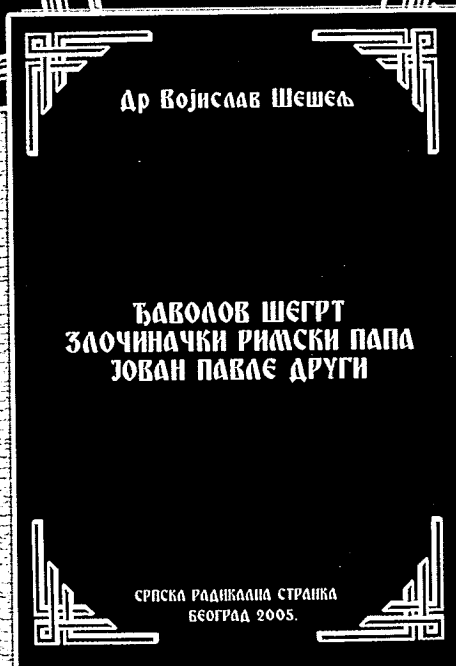

КНИГЕ ПРОФ. ДР ШЕШЕЉА КОЈЕ САДРЖЕ
ДОСТУПНЕ СУДСКЕ ДОКУМЕНТЕ

У ПРИПРЕМИ СЕДАМ НАЈНОВИЈИХ КЊИГА ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА РЕЧ ЈЕ О ЗБИРКАМА ХАШКИХ ДОКУМЕНАТА

У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ТВРАНИ ПОВЕЗ ЗАДТОТИСАК

